

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

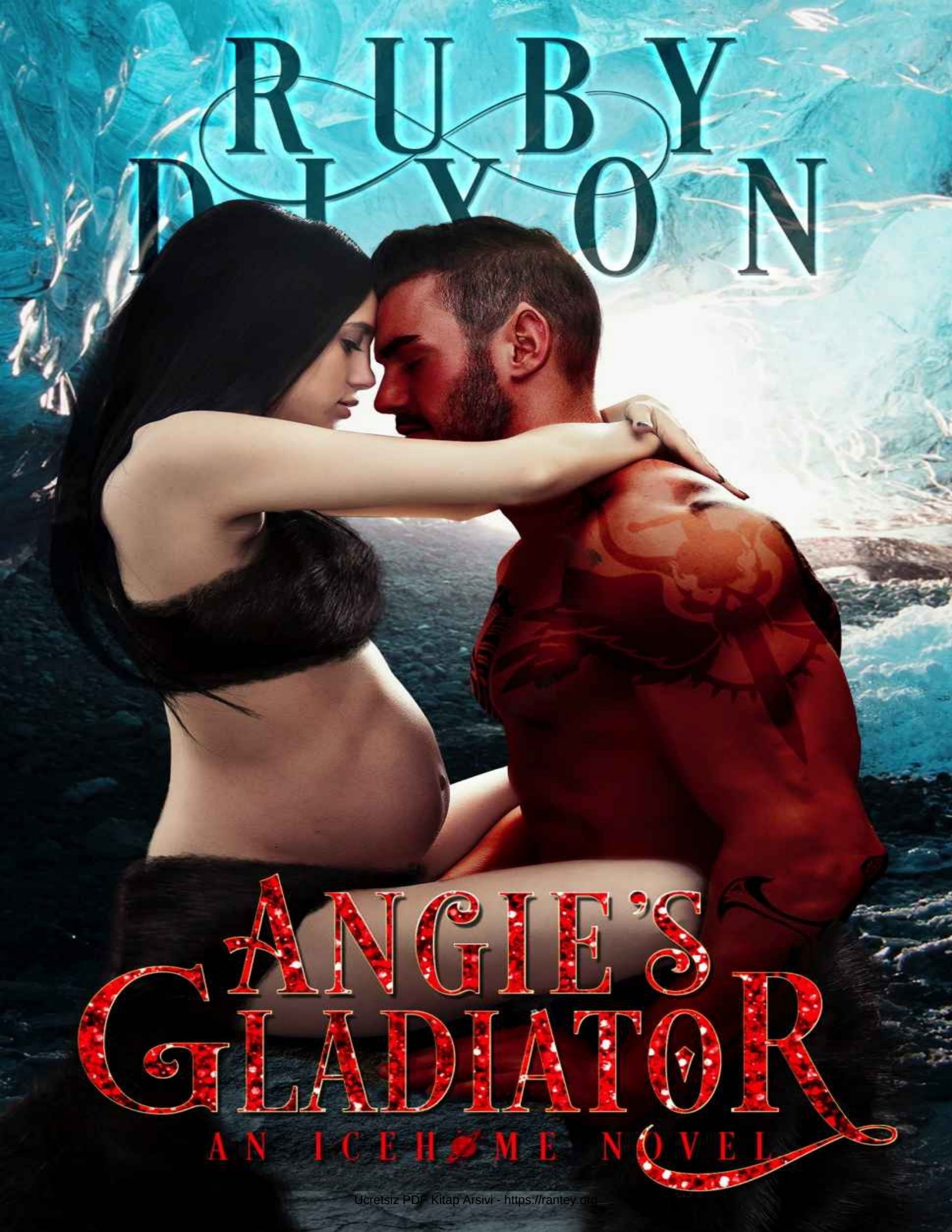
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple is shown in a close embrace on a beach. The woman, with long dark hair, is wearing a black strapless top. The man, with a beard and short dark hair, is shirtless, revealing a large, intricate tattoo on his left shoulder. They are facing each other, nearly touching. The background features a vibrant sunset over the ocean, with waves crashing and a bright sun low on the horizon. The overall mood is intimate and passionate.

RUBY DEVON

ANGIE'S GLADIATOR

AN ICEH/ME NOVEL

ANGIE'NİN GLADYATÖRÜ

Bir a'ani savaşçısı olarak, hayatımın pek bir önemi yok. Diğer binlercesiyle aynı maddeden klonlandım, ben sadece birçoğundan biriyim. Burada, buz gezegeninde, yeniden başlayabilirim. Kendim olabilirim, kendi ihtiyaçlarım, kendi isteklerim olabilir.

Ne istediğimi biliyorum. Geldiğim andan beri biliyorum.

Onun adı Angie. O bir insan, üzgün, yalnız gözleri ve hamile bir karnı var. Onun için ben sadece bir klon değilim. Ben Vordis'im, onun şakalarına gülen, ihtiyaçlarını karşılayan ve onu gülümseten kişiyim.

Onu benim yapmak için her şeyi yaparım.

Ama kardeşim ve klon dostum Thrand da aynı şekilde düşünüyor ve onu kazanmaya en az o kadar kararlı. Dişimi kazanmak için kardeşimle olan bağımı yok etmek zorunda kalacak mıyım? Yoksa aramızda onarılması imkânsız bir çatlağa mı neden olacak?

ANGIE'NİN GLADYATÖRÜ

BİR BİLİMKURGU UZAYLI ROMANTİZMI



RUBY DIXON

ICEHOME KİTAP 5

Copyright © 2018 by Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Fotoğraf: Sara Eirew, Fotoğrafçı

Kapak: Kati Wilde

Düzenleyen - Aquila Editing

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

Bölüm 25

Sonsöz

Yazarın Notu

Icehome Halkı Icehome

Serisi

Ruby Dixon Yazarının Diğer

Kitapları Daha Fazlasını mı

İstiyorsunuz?



ANGIE

Uyanıştan İki Hafta Sonra

TAKIP EDİLİYORUM.

Bu şaşırtıcı değil. Uyku kapsüllerimizden "uyandırıldığımız" iki hafta boyunca, hemen hemen sürekli yanımda birileri oldu. Her yerde insanlar var ve çoğu hayatta kalmamıza ve bu yepyeni, kış gezegeninin iplerini öğrenmemize yardımcı olmak için ellerinden geleni yaparken, takipçilerim genellikle erkek ve parlak kırmızı renkte oluyor.

Kıyı boyunca yürüyorum, çok kısa bir mesafe arkamda birinin olduğunu fark etmemiş gibi davranıyorum. Bunun yerine sulara bakıyorum ve sakın görünmeye çalışıyorum. Sakin. Kendimi toparlamış.

Ama içimde tam bir karmaşıa var.

İki hafta çok kötü geçti. Elbette, bundan daha uzun zaman oldu, biliyorum. Uzaylılar tarafından kaçırıldığımı dair anılarım yok, ama elimden kayıp giden konuşmalara dair bir sürü belirsiz, uzun rüya hatırlıyorum.

Olman gerekenden çok daha uzun süre uyuyor ama bir türlü uyanamıyordum. Bilinçaltımda bir şeyler döndüğünü biliyordum ve uyandığımda bana bir tür ucube komadan çıktığının söylenmesini bekliyordum. Uzaylılar tarafından kaçırılmak radarımda yoktu. İlk onda bile değildi. Ama çevreme (ve bazı yeni arkadaşlarıma) göz attıktan sonra, bana söylenen her kelimeye inandım.

Yine de hamile olarak uyanmak cehennemin özel bir türüdür.

Sadece hafif hamile de değil. Kocaman, muazzam, korkunç bir şekilde hamileydim. Dünya'daki iş arkadaşım Steven'la yeni çıkmaya başladığımı ve öpüşmeyi bile geçemediğimizi düşünürsek? Bu onun değil. En azından ondan olmadığına eminim. Ama şimdi o uzun uykumu merak ediyorum. Ne oldu? Tecavüze mi uğradım? Uyanıktım ve biri yaşadığım hayatın anılarını mı çaldı?

Uyuduğum onca zaman boyunca bana ne *oldu*?

Bu düşünceler ne kadar korkutucu olsa da, onlardan biraz uzaklaşmış durumdayım. Paniklemem gerekirdi ama hiçbirini hatırlamıyorum, bu da işleri kolaylaştırıyor. Düşünecek daha korkunç şeyler var... mesela içimdeki bebeğin insan olup olmadığı gibi.

Kıyıya vuran dalgalara bakıyorum ve düşüncelerime uygun olduklarını düşünüyorum. Huzurlu ya da rahatlatıcı değil. Sanki tüm bu saçmalıklardan bıkmış ve kızgınlarmış gibi kuma çarpıyorlar. Anlayabiliyorum. Tüm bu saçmalıklardan bıktım. Cevaplar istiyorum ama hiçbirisi yok. Bu yüzden durum gittikçe garipleşirken başımı suyun üstünde tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Arkamdaki kumda ayak sesleri çıtırdıyor ve omzumun üzerinden bakıyorum. Büyük kırmızı adam daha da yaklaşmış, sanki konuşacak kadar yakınıma gelmeye cüret ediyor. Bu farklı bir şey. Genellikle o ve ikiz kardeşi güvenli bir mesafede durur, hep birlikte, hep beni izlerler.

Hamile kadın fetişi olan adamların olduğu bir gezegene düşeceğimi tahmin etmiştim. Hamile kadın olacağımı hiç düşünmemiştim. Ben de daha önce hiç çocuk sahibi olmayı düşünmemiştim. Şimdi bu seçim benim için yapılmış gibi görünüyor. Bunu düşünmek bile içimde bir kez daha hüsrana yol açıyor ve dalgalara bakıp hayıflanıyorum. Dışarıda öfkelenemiyorsam, sahilin benim için öfkelenmesine izin vereceğim.

Arkamdaki adam, yürüyüşüme ara verip sadece suya baktığımda bile bana yaklaşmıyor. Bu her gün oluyor. Ana kamp ateşinden ve artık evimiz olan çadırlardan asla fazla uzaklaşmıyorum ama yine de biri beni takip ediyor. Ne yani, hamile bir kadının karlara doğru koşarak gideceğini ve bir daha geri dönmeyeceğini mi düşünüyorlar? Bu çok gülünç. Normalde korumalarımı görmezden gelir, büyük mavi uzaylı yerlilerden birinin - sa-khui- birinden bana göz kulak olmasını istediğini düşünürdüm.

Ama bugün, havamdayım. Bu yüzden gardımı almak yerine dönüyorum, elimi devasa göbeğimin altına sokup sabitliyorum ve ona doğru yöneliyorum.

Çömeldiği yerden hemen ayağa kalkıyor ve bir an için birkaç adım geri çekileceğini düşünüyorum, sanki görünmez bir sınır varmış ve ne pahasına olursa olsun yirmi adım uzakta durması gerekiyormuş gibi. Ama kaçmıyor. Dik ve güçlü duruyor, ellerini kalçalarına koyuyor ve ben yaklaşırken sabırla bekliyor.

Onun formunu takdir etmekten kendimi alamıyorum. Hamileyim, evet, ama kafamda hâlâ yirmi beş yaşında, flört etmekten ve erkek formunun sunduğu her şeyden zevk alan, ayakları serbest ve süssüz bir kadını. Bu adam gerçekten etkileyici bir erkek formuna sahip. Kızıl ikizlerin ikisi de öyle, doğal olarak. Sa-khui kadar çılgınca iri olmasa da boyu 1.80'in üzerinde ve herhangi bir insan erkeğini kıskandıracak kadar kaslı. Büyük göğsünün üzerinde kavuşturduğu kolları kocaman ve kırmızıya çalan teni tanımadığım uzaylı dilleri ve sembolleri içeren dövmelerle dolu. Bunlar onun muhteşem formunu ya da karın kaslarının göbeksiz olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Kardeşinde de yok, bu yüzden göbek deliğinin vücudunun başka bir yerinde saklı olduğunu ya da halkının bu şekilde doğum yapmadığını düşünüyorum.

Elbette bir göbeğin vücudunun neresine saklanabileceği oldukça sınırlı. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan minicik bir peştamal giyiyor ve benim *harika* bir hayal gücüm var. Ayrıca oldukça iyi bir hafızam var, çünkü ilk gün onun ve kardeşinin nasıl çıplak dolaştıklarını ve çok iyi donanımlı aletlerinin boyutunu hatırlıyorum. Sanırım mantıklı. Köleleriniz olacaksa, minicik pipileri olanları seçmezsiniz. Büyük domuzları olan iyi görünümlü adamları seçersiniz, işte bu yüzden şu anda bu gezegende porno yıldızlarını utandıracak adamlarla birlikteyim.

Sanırım hamile bir kadın olarak bunları düşünmemem gerekiyor ama yine de düşünüyorum.

Çok ateşli. *Çok ateşli*. Kıpırmızı teni bile caydırıcı değil. Sadece saçlarının ne kadar koyu olduğunu ve o kesik kaşlarını vurguluyor ve onu ve kardeşini düpedüz şeytani gösteriyor.

Ben yaklaşırken gülümsemiyor ve hangi ikiz olduğunu anlamaya çalışarak yüzünü inceliyorum. Farklı dövmeleleri var ama bunlara pek dikkat etmiyorum. Bunun yerine, bunun gözlerinin birbirinden biraz daha uzakta olduğunu ve burnunun daha düz olduğunu ve sanki bir zamanlar kırılmış gibi üzerinde bir yara izi olduğunu hatırlıyorum. Ağzı da biraz daha dolgun ve bu yüzden kardeşine benziyor ama aynı zamanda birkaç dakikanızı ayırıp onu incelerseniz kendi kişiliğine de benziyor.

Bu uzaylıyı epeydir gözüme kestirdiğimi itiraf etmekten utanmıyorum. Hamile olmak ve sahilde paytak paytak yürümekten başka bir şey yapamamak bir kıza çok fazla boş zaman veriyor ve o benim izlemeyi en sevdiğim şey.

Elimi gözlerime götürerek bakışlarımı zayıf güneş ışığından koruyorum. "Benimle konuşabilirsin, biliyorsun. Isırmam."

Şaşırmış görünüyor. "Isırmadığını biliyorum. Dişlerin çok körelmiş."

Buna gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bu bir insan deyişi. Temelde sana söylediğim şey, benimle konuşmaktan korkmana gerek olmadığı. Sana kötü davranmayacağım."

Yavaşça başını sallıyor ve sonra ayaklarının üzerinde kayıyor, belirgin bir şekilde rahatsız görünüyor. "Sizi rahatsız etmek istemezdim."

"O zaman belki de beni takip etmemelisin?" Sesimi hafif ve rahat tutarak öneriyorum. "Her gün yapıyorsun, biliyorsun. Sen ve kardeşin. Bu çok açık. Sonunda bir merhaba diyebileceğimi düşündüm. Vordis, değil mi?"

Yine tamamen şaşırmış görünüyor. "Adımı biliyorsun."

"Evet?" Şimdi kafası karışan benim. Neden onun adını bilmeyeyim ki? Bu küçük bir grup insan ve onlarla birkaç kelimedenden fazlasını paylaşmamış olsam bile herkesin ismini öğrendim. Özellikle iki kızıl ikize dikkat ettim, çünkü bana çok odaklanmışlardı. "Sen Vordis'sin ve kardeşin de Thrand, değil mi? Doğru mu söyledim?"

Başını salladı. "Ama ben olduğumu biliyordun."

"Farklı görünüyorsun. Çok az ama belli oluyor." Burnuma dokunarak yara izini gösteriyorum. "Bunu bir kere mi kırdın?"

Yavaş bir gülümseme ağzını kavislendiriyor ve dişlerini gösteriyor. Nedense bu gülümseme beni nefessiz ve ateşli hissettiriyor. Geldiğimden beri onu ilk kez gülümserken görüyorum ve Tanrım, ne kadar hamile olduğum düşünüldüğünde çırpınmaması gereken her yerimin çırpınmasına neden oluyor. "Evet, bir arena savaşında. Kaybettim. Efendimin hiç hoşuna gitmedi ve başka bir a'aniye yüzümü dövdürttü. Burnum olması gerektiği gibi yeniden oluşmadı."

"Ah." Neredeyse sorduğuma pişman olacağım, çünkü kulağa korkunç geliyor. Gerilimi azaltmak için söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum, çünkü Vordis'in pek konuşkan biri olmadığı açık. Sadece beni izliyor, yüz ifadesi istekli ve aç, sanki bir şey bekliyormuş gibi. "Ben Angie."

"Biliyorum."

"Angie Campbell." Ona elimi uzatıyorum. "Angelette'in kısaltması, ama bu iğrenç, berbat bir cahil ismi, bu yüzden Angie gayet iyi."

Elimi tutmuyor ve neden elimi uzattığım hakkında hiçbir fikri olmadığı açık. Bir süre sonra başını yana eğiyor ve elimi inceliyor. Sonunda uzanıp bir parmak ucuma dokunuyor. "Bu... canını acıtıyor mu?"

Ne kadar şirin. Bu yüzden mi ona uzattığımı düşünüyor? Biraz eğlenmeye karar verdim. "Bu bir selamlama. Bunun gibi." Elim havaya kaldırıyorum ve bekliyorum. "Bana beş ver."

"Beş ne?" Bana göz kırptıyor, sahildeki en güzel, en şaşkın adam.

"Beş parmak. Selamlamak için elimi böyle tokatlayacaksın." Kendi elime vuruyorum ve sonra tekrar uzatıyorum. "Bana beş ver. Ya da dört, çünkü sende sadece dört tane var." Gördüğüm diğer uzaylıların çoğu gibi onun da üç parmağı, bir başparmağı ve dişleri var. Sanırım bu özellikler insanlarda yok ve sadece bizde olabilir.

Vordis önce beni, sonra elimi inceliyor, sonra yavaşça uzanıp avucunu benimkine dokundurarak gelmiş geçmiş en hüznü beşliği çıkıyor.

"Şimdi diğer tarafa," diyorum ve elimi indirip düz tutuyorum. Bu kitaplardaki en eski çocuk oyunu ama onun için yeni. Elime tekrar vuruyor, bu sefer daha güçlü bir şekilde. "Delikte," diye devam ediyorum, parmaklarımla bir daire çiziyorum. Elini uzattığında, tekerlemeyi bitirerek uzaklaşıyorum. "Çok yavaş!"

Donup kalıyor ve sonra kahkahalar patlıyor. "Bana oyun mu oynuyorsun, Angie?"

Adımı dilini hafifçe yuvarlayarak, sanki okşar gibi söylüyor ve bunu yaptığında kulağa egzotik ve lezzetli geliyor. Gülüşünü sevdiğime ve daha sık duymam gerektiğine karar veriyorum. "Bu sadece bir oyun. Yine de seni iyi kandırdım, değil mi?"

"Yaptın," diye itiraf ediyor Vordis, memnun bir şekilde. "Ama çok yavaş olmazsam ve deliğini ele geçirirsem ne olacak?"

"Uhhhh...hiçbir şey." Yanaklarımın ısındığını hissediyorum çünkü kulağa iğrenç geliyordu. İğrenç, iğrenç, iğrenç ve şimdi de yanlış şeyler düşünüyorum. "Peki neden beni takip ediyorsun, Vordis?"

Sahili taramadan önce büyük parmaklarını esneterek eline bir kez daha bakıyor. "Seni koruyorum."

Nereden olduğunu sormuyorum. Buraya geldiğimizden beri, buranın Dünya olmadığı çok açık. Çok soğuk, yaratıklar iğrenç ve tehlikeli ve hiçbir şey birbirine benzemiyor. Dağlar daha keskin ve sarp, okyanus daha vahşi ve kuşların bile dişleri var ve hırçın görünüyorlar. Kamptan fazla uzaklaşmıyorum çünkü güvenli değil. Yüzmüyorum çünkü sulara gizlenen ve ödümü koparan şeyler görüyorum... bir de hava soğuk. Ve hamileyim.

Ama ben aptal değilim. Buranın tehlikeli olduğunu biliyorum. Ve cevabı iyi. Sadece hepsi bu mu diye merak ediyorum. "Beni birkaç adım arkamdan değil de yanımdan koruyabilirsin, biliyorsun."

"Ben... sizi rahatsız etmek istemem." Bir an için kararsız görünüyor. "Ben sadece hizmet ederim."

"Beni rahatsız etmiyorsun." Hizmet etmekle ilgili tuhaf yorumu görmezden geliyorum, çünkü muhtemelen bir tür çeviri hatası. Buraya geldiğimizde

Mardok adındaki uzaylı hepimize çeviri cihazları verdi ve bu sayede birbirimizle konuşabiliyoruz. Mükemmel değil ve bazen karşınızdakini rahatsız etmemek için duymamış gibi davranmanız gereken saçma bir cümleyle karşılaşıyorsunuz. "Bana eşlik etmeniz iyi olur."

Tekrar duraklar. "Nasıl istersiniz."

"İstiyorum." Hemen ilerlemeye başlamadığında, ona en cesur gülümsememi veriyorum. "Lütfen."

Tedirginmiş gibi tekrar başını sallıyor ve sonra yanıma geçip benim önden gitmemi bekliyor. Yine öyle yapıyorum ve benimle kaldığından emin olmak için dikkatlice yanıma bakıyorum. Öyle yapıyor ve sonra tekrar sahilde yürümeye başlıyoruz.

"Burası Dünya'daki plajlara pek benzemiyor," diye itiraf ediyorum ona, bulanık yeşil suları seyrederken. "Sizin dünyanızdaki plajlar gibi mi?"

"Bilmiyorum."

Şaşkınlıkla Vordis'e dönüyorum. Yüzündeki o yoğun ifadeyle beni dikkatle izliyor. "Bilmiyorum da ne demek?"

Omuz silkiyor, sonra ellerini açıyor. "Ben a'ani'yim," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Hiç ziyaret etmedin mi? Hiç resim görmediniz mi?" Tereddüt edip başını sallayınca taktik değiştiriyorum. Belli ki bir şeylere burnumu sokuyorum çünkü rahatsız görünüyor. "Dünya'da su çok farklıdır. Bazı yerlerde grimsi bir mavidir, ama diğer yerlerde o kadar mavidir ki gökyüzü gibi görünür."

Başını kaldırıp grimsi, bulutlu gökyüzüne bakıyor.

Kıkırdıyorum. "Bu gökyüzü değil. Dünya'daki gökyüzü. O... şey, senin gözlerin kadar mavi," diye belirtiyorum, içimden gelen parlak mavi ışıltıya atıfta bulunarak. Bunun nedeni khui, yani bu gezegende yaşamamızı ve soğğun (ve diğer şeylerin) bizi öldürmesine izin vermememizi sağlayan ortakyaşar.

"Ve seninki kadar mavi," diye dikkat çekiyor.

Canlı mavi parlayan gözlerle nasıl görüldüğümü merak ederek şakağıma dokunuyorum. Burada hiç ayna yok ve bu muhtemelen iyi bir şey. "Evet, sanırım artık hepimiz mavi gözlüüz, değil mi?" Ona gülümsüyorum ve arkama dönüp

sular. "Her halükarda, Dünya'da sular çok daha yumuşak. Fırtına olmadığı sürece dalgalar neredeyse huzur içinde yuvarlanır ve sahildeki kuşlar küçüktür." Uzun bacakları üzerinde sert dalgalarda dolaşan, ayaklıklar üzerinde duran devasa, leylek benzeri bir yaratığı gösteriyorum. Ölümcül bir makas gagası var ve acımasız dalgalardan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Buradan çok büyük görünmüyor ama yaklaşırsam bir flamingodan çok Big Bird'e benzeyeceğini biliyorum. "Bunun gibi değil. Ufacık. El büyüklüğünde." Ellerimi kavuşturuyorum. "Biz onlara martı deriz. Ve gerçekten saldırganlar, çünkü insanlar onları artıklerle besliyor ve bu yüzden onlara ödül vereceğinizi düşünerek size saldırıyorlar."

Vordis beni izlemeye devam ediyor, sanki okyanusun kendisinden çok daha etkileyiciymişim gibi. "Sanki orayı iyi biliyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Her yaz sahile gitmeyi çok severdim. Biraz uzaktı ama buna değerdi." Güneşi ve kumu, bikiniyle battaniyenin üzerinde bronzlaşarak ve piña colada ile rahatlatarak geçirdiğim günleri düşünüyorum. Bunlar bir daha asla deneyimleyemeyeceğim şeyler. Ve iç çekiyorum, çünkü karnımdaki bebek tekmeliyor ve şu anda üşümüş, şişmiş ve sefil hissediyorum.

"Üzgün görünüyorsun. Burası senin için iyi bir yer değil mi?" Vordis beni izlemeye devam ediyor. "Diğerleri çok mutlu çünkü bu özgürlük demek."

Bu mantıklı ve kendimi suçlu hissediyorum. Burada olduğu için çok heyecanlı olduğunu biliyorum. Köleleştirilen tüm erkekler için bunun efendilerden ve savaşta ölümden kaçmanın bitmek bilmeyen turlarından kurtuluş olduğunu biliyorum. Hatta Dünya'dan kaçırılan bazı kızlar bile burada uyandılar ve çok mutlular. Veronica ilk günden beri iri kıyım altın yakışıklıyla aşk yaşıyor, bu yüzden eminim buna bayılıyordur. Peki ya Sam? Sam burada olduğu için neredeyse sevinçten havalara uçuyor ki bu bana biraz tuhaf geliyor ve ev hayatını merak etmeme neden oluyor. Şikayet edecek biri değilim, çünkü hayattayım ve sağlıklıyım. Ama... "Sen anlamazsın."

Homurdanıyor. "Bilmesem bile, yine de duymak istiyorum."

Bir an için onu inceliyorum, gözleriyle buluşuyorum. Gerçekten içimi dökmemi istiyor mu? Tereddüt ediyorum, çünkü bir kez şikayet etmeye başladığımda asla durmayacağımdan şüpheleniyorum. Eliyle beklediğini işaret ettiğinde, kocaman göbeğimi gösteriyorum. "Başlangıç olarak bu büyük bir sorun."

Vordis başını sallar. "Bu bir sürpriz, değil mi?"

Gölmekten kendimi alamıyorum çünkü "sürpriz" kelimesi çok hafif kalıyor. "Öyle de diyebilirsin. Uzaylılar tarafından kaçırılmış olmam ve o zamandan bu zamana ne olduğunu bilmemem yeterince kötüyken bir de soğuk bir buz topu gezegende bir grup yabancıyla uyandım." Sözlerimi kesmeyince, daha hızlı ve daha hızlı konuşarak devam ediyorum. "Kendi gezegenimi bir daha asla göremeyeceğim, bir yaz günü yaşayamayacağım, bir daha asla pizza yiyemeyeceğim, erkek arkadaşımı, ailemi ya da arkadaşlarımı bir daha asla göremeyeceğim. Bunların hepsi benden alındı. Ve çok uzun süre uyuduğum için, onları kaybettiğim için yıkılmam gerektiğini biliyorum ama zihnimin bunu işleyen kısmı biraz donuk hissediyor. Sanki beynim ben uyurken çoktan yas tutmuş ve ben bunu bile yapamadığım için kızgınım. Ve... Ben hamileyim. Hamile olarak uyanan *tek* kişi benim ve bunun nasıl ya da neden olduğu, bebeğimin boynuzları, kuyruğu ya da bir insan yüzü olup olmayacağı ya da bunun *Aliens* filmindeki gibi bir şey olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

Tabii bunu düşünmek bile beni ürpertiyor.

Homurdanarak devam etmemi işaret ediyor.

Devam etmek mi? Tanrım, bütün gün devam edebilirim. Ellerimi karnımın tümseği üzerinde gezdirip parmaklarımı açıyorum. "Alışması zor bir durum ve sanırım sırtımı yaslayabileceğim arkadaşlarım olsaydı iyi idare ederdim ama herkes bana camdan yapılmışım gibi davranıyor. Kimse bana ne söyleyeceğini bilmiyor, bu yüzden hepsi etrafımda dolanıyor ve sanki biri kampta yardım etmemi isterse sinir krizi geçirecekmişim gibi tatlı seslerle benimle konuşuyorlar. Herkes avlanmaya gidiyor, beceriler öğreniyor ve arkadaş ediniyor ve ben orada bir kütük üzerinde dünyanın en hamile yumrusu gibi kışımın üzerinde oturuyorum." İçimdekileri sert bir nefesle dışarı verdim. "Bu senin için yeterli mi?"

"Evet." Sanki ona söylediğim her şey son derece mantıklıymış ve en ufak bir mızımlığı yokmuş gibi başını sallıyor. "Bu çok fazla duygu demek. Diğerlerine ne kadar mutsuz olduğunu söyledin mi?"

Başımı sallıyorum ve yorgun bir şekilde kaynayan suya bakıyorum. "Hayır. Ben insanım. Nasıl hissettiğimiz hakkında açıkça konuşmayız, sadece özel olarak şikayet ederiz. Ayrıca, ne diyebilirim ki? 'Beni kulübe dahil etmiyor musunuz? Bu sadece işleri daha da kötüleştirir.'"

"Eğer hissettiğin en büyük eksiklik dostluksa," diye yavaşça söze başladı, "o zaman

arkadaşınız olmaktan onur duyarım."

Önümde diz çöktü ve diz çöktü.

Eek. Bu, Vordis'in (ya da Thrand'ın) sanki onlara sebepsiz yere bir tür onur bahşediymişim gibi önümde diz çöktüğü ilk sefer değil. "Vordis, ayağa kalk lütfen." Bunu başka kimsenin görmemiş olmasını umarak sahile göz gezdiriyorum. Ufukta bir başka kırmızı figür beliriyor ve ben izlerken Vordis'in ikizi bana doğru koşmaya başlıyor. Hay aksi. Vordis'e elimle işaret ederek kalkmasını istiyorum. "Böyle davranmaya devam edersen, kendimi her zamankinden daha yalnız hissedeceğim."

"Neden?" Ayağa kalkıyor ama yüzünde şaşkın bir ifade var. "Seni onurlandırmam neden seni yalnızlaştırsın ki?"

"Çünkü sen herkese aynı şeyi yapmıyorsun," diyorum umutsuzca.

"Tabii ki yapmıyorum. Kendimi adadığım kişi sensin."

Umarım bu sadece hamile bir kadına aşık olduğu anlamına geliyordur. "Tamam, eğer arkadaşım olmak istiyorsan normal davran, tamam mı? Bunu her şeyden çok isterim. Neredeyse her şeyden."

Parlıyor, gözleri ışıltıyor. Eğiliyor ve ilk kez kulaklarının bir elfinki gibi hafifçe sivri olduğunu fark ediyorum. "Her şeyden çok istediğin şey nedir?"

"Hamileyim, değil mi?" Kocaman karnımı okşuyorum. "Hamile kadınların aşermesinin hep bir şaka olduğunu düşünürdüm ama şu anda bir turşu için adam öldürebilirim."

Vordis'in ifadesi kararlılıkla düpedüz acımasızlaşıyor. "Başka bir şey söyleme." "Ee, ne hakkında?"

"Sana bu turşuyu avlayacağım," diye söz veriyor. Başını bir kez daha sallayarak sahile inmek üzere olan Thrand'a bakar. "Beni bir daha gördüğünde, turşuyla birlikte olacak."

Ve kampa geri dönmek üzere uzaklaşıyor.

Umarım orada bir turşu bulacağını düşünmüyordur. Tabii bulursa, onu sonsuza dek seveceğim. Gitmesini izliyorum, biraz şaşkın ve eğlenmiş bir şekilde

aynı zamanda. Uzaylılarla konuşmak... farklı. Vordis'in Thrand'ın yanından geçişini izlerken, Thrand sanki yanlış bir şey yapmış gibi kardeşine ters ters bakıyor. Vordis onu tamamen görmezden geliyor ve bu beni meraklandırıyor.

Olduğum yerde kalıyorum ve Thrand yaklaşık yirmi adım uzaklaşıp çömelip her zaman yaptığı gibi beni uzaktan izlemeye başladığında pek de şaşırmıyorum.

"Daha yakına gelebileceğini biliyorsun," diye teklif ediyorum, ama o sadece bana bakıyor. Tek kelime bile etmiyor. O zaman ikiziyle aynı değil.

İçimi çekiyorum ve okyanusa bakarak dalgaların kayalık kıyıya çarpışını izliyorum.



VORDIS

A Ngie'nin turşuya ihtiyacı var.
Bir amaç uğruna kampa geri döndüm. Onun sözleri ve onun yumuşaklığı, nazik sesi hala kulaklarımda çınlıyor ve onları düşünüyor olacağım-ve onu -Gelecek günler için. Elini bana nasıl uzattığını düşünüyorum, sadece bir klon, sanki onun eşiymişim gibi. Hafif gülümsemesini ve ben "deliğe" girmekte çok yavaş kaldığımda kahkahalarla nasıl parladığını düşünüyorum. İlk kez onun kahkahasını duyuyorum ve büyüleniyorum.

Böyle bir amaca sahip olduğum için a'anilerin en şanslısıyım.

Sahil kampı pek de güzel görünmüyor. Daha iyi arenalarda ve çok daha lüks gemi ambarlarında kaldım ama burada efendiler yok ve bu yüzden en çok burayı seviyorum. Angie de burada ve bu da burayı en iyi yapan şey. Bir turşunun ne tür bir yaratık olduğunu ve onu nasıl avlayabileceğimi en iyi kimin cevaplayacağını değerlendirmek için buradaki yüzleri tarayarak duraklıyorum. Günün bu saatinde kamp çoğunlukla boş. Thrand ve ben Bek adında biriyle ava çıkmaya davet edildik ama ayağım ağrıyormuş gibi yaparak reddettim. Thrand da hemen aynı şeyi söyleyince Bek'in kaşları çatıldı. Bize inanmadı ama konuyu da uzatmadı. Avlanma fikrini seviyorum ama aynı zamanda

yalnız kalacaksa Angie'nin yanından ayrılmak istemez. Thrand gidebilirdi ama her zamanki gibi benim yaptıklarımı takip ediyor.

Bunu rahatsız edici bulmak isterdim ama anlıyorum. Bizler klonuz. Birincil amacımız belirli bir göreve hizmet etmek ve bu görev Angie'yi korumak. Elbette Thrand da benim gibi düşünüyor. Avlanmak, ne kadar zevkli olursa olsun, o güvende olduğu sürece bekleyebilir.

Yine de bazen onu ve beni yalnız bırakmasını diliyorum. Bizler a'ani'yiz, yani kendimiz için düşünmememiz gerekiyor. Görevlerimiz var ve ölene ya da zihnimize yenileri yerleştirilene kadar onları takip etmeliyiz. Bu her zaman böyle olmuştur. Belki de klonlara göre ben hatalı bir kopyayım. Düşüncelerim var. Thrand ile aynı düşünceler değil.

Hatalı kopya o olabilir ama ben olduğumdan oldukça eminim. Bu sabah erken kalktım, böylece Angie'yle baş başa vakit geçirebilecektim, Thrand orada konuşup dikkatimi dağıtmadan. Döndüğünde kızacak ama bunu nasıl açıklayacağım? Onunla geçirdiği zamanı kıskanmamam gerekiyor ama yine de ne zaman Angie'nin yanına yaklaşırsa kendimi dişlerimi sıkarken buluyorum.

Kamptaki yüzleri tararken bile bunu kendi kendime tekrarlıyorum. Dişilerden başka bir şey yok, hepsi de ilgisiz. Avcı olan hamile olanı göremiyorum, sadece kızıl saçlı ve benekli yüzü olan hamile olanı görüyorum. İki dişiyile birlikte bir kenarda oturmuş, çerçevelerin üzerine gerilmiş postları kazıyor. Eşi, mavi tenli bir erkek, yakınlarda izliyor. Diğer iki insan dişisi ateşin yanında oturmuş dikiş dikiyor. Kıkırdamaları havaya yükseliyor ve dikiş dikmekten çok konuştuklarını fark ediyorum. Daha az meşgul göründükleri için onlara doğru gidiyorum.

"Dişiler," diye selamlıyorum. "Yardımaınıza ihtiyaç var."

Kahverengi saçlı olanı kaşlarını çatarak bana bakarken, siyah saçlı arkadaşı başını eğip kıkırdıyor. "Bizim isimlerimiz var, kızıl çocuk." Önce kendini, sonra arkadaşını işaret ediyor. "Bridget. Flordeliza. Öğren onları, çünkü bu 'dişi' olayı çabuk eskiyor."

"Merhaba," diyor uzun isimli olan, kıkırdayan.

"İsimleriniz umurumda değil," diyorum dürüstçe. "Ben bir kadın arıyorum."

Turşu. Böyle bir yaratığı nerede avlayabileceğimi söyle."

Kendisine Bridget diyen kişi gözlerini kısarak bana bakıyor ve sonra parmağını kulağına sokuyor. "Özür dilerim, ne dediniz?"

Onunla konuşmanın bu kadar zor olması beni sinirlendiriyor. "Turşu için avlanıyorum." "Bu seksle ilgili bir şey mi?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde.

Diğeri daha fazla kıkırdamaya başlar.

"Öyle mi?" Şok oldum. Angie ona hizmet etmemi istiyordu da ben mi yanlış yorumlamıştım? Sendeleyerek dizlerimin üzerine çöktüm. Göğsümü tuttum, kalbimin atışını dinledim. Bir klonu böyle bir istekle onurlandırmak...

Ve onu Thrand'la bıraktım.

Boğazımdan bir öfke kükremesi yükseliyor ve tekrar ayağa fırlıyorum. Eğer ona dokunduysa-

Dişiler çığlık atıyor, dikişlerini bir kenara fırlatıyor ve koltuklarında geriye doğru düşüyorlar. Dönmememe fırsat kalmadan mavi tenli erkek beni yakalayıp yere düşürüyor ve kumun üzerinde yuvarlanıyoruz. Onu ustalıkla savurup ayağa kalkıyorum ve içimdeki savaşçı onun çabucak toparlanıp alçak bir çömelleme pozisyonuna geçtiğini ve dişlerini gösterdiğini görmekten memnun oluyor.

"Seninle tartışmak istemiyorum," diyorum ona. "Başka bir zaman. Thrand Angie'ye hizmet etmeden önce sahile dönmeliyim."

"O ne?" diye bağılıyor biri.

"Neler oluyor?" Kızıl saçlı, ağır göbekli kadın sendeleyerek ayağa kalktı. "Rukh, Thrand, ne yapıyorsunuz?"

"Kadınlara saldırıyor," diyor Rukh.

Homurdanıyorum. "O dişiler mi? Ben değil. Onlar beni hiç ilgilendirmiyor."

"Lanet olsun, dostum," diyor Bridget, dik oturarak. Yüzünde tiksiniş bir ifadeyle çakıllı kumlara bulanmış. "Önce ödümüzü kopardın, sonra da bize hakaret mi ediyorsun? Buralarda arkadaş edinmiyorsun."

"Sana arkadaş olmak için yaklaştım," diye karşılık veriyorum, Rukh beni çevrelerken bile

temkinli bir şekilde. Sahile geri dönmeme engel olacağını biliyorum. "Bir sorum var-"

"Turşu hakkında," diye cıvıldıyor Flordeliza.

"Turşu mu?" diye soruyor kızıl saçlı kadın. "Turşunun ne alakası var?"

"Cinsel zevk için bir istek mi?" Turşunun ne olduğunu biliyor gibi görüldüğü için açıklıyorum.

"Ne?" Çenesi düştü. "Um, hayır. Thrand, sanırım-"

"Vordis," diye sertçe düzeltiyorum. Bunun bir önemi olmamalı, çünkü bir klon olarak "hizmetkâr", "A'ani", "köle" ya da sahibimin belirlediği herhangi bir şeye cevap veriyorum, ama burada benim adımlı kullanıyorlar ve buna çok alıştığımı fark ediyorum. Ve günler geçtikçe Thrand'la karıştırılmaktan daha çok hoşlanmıyorum. "Thrand başkadır."

"Doğru. Özür dilerim." Acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Birbirinize çok benziyorsunuz, ama yakında düzeltereğim. Vordis," diye vurguluyor. "Turşu bir yiyecektir. Cinsel bir istek değil."

Kaşlarımı çatıyorum ve böyle bir şeyi öneren Bridget'e bakıyorum. Bana sadece şaşkın bir bakış atıyor. Tereddüt ediyorum ve kızıl saçlı kadın bana sabırlı bir ifade vermeye devam edince ona inanmaya karar veriyorum. Hafifçe ona doğru ilerledim. "Bu dişiler zihinsel engelli o zaman?"

"Tanrım," diyor Bridget.

"Vay canına," diye ekliyor Flordeliza. "Sadece... vay canına."

"Vordis," diye devam eder Harlow ve ilerler. Eşi onun yanına doğru ilerliyor ama o da elini kaldırarak iyi olduğunu gösteriyor. Benim tarafıma geçiyor ve herkesin bize baktığı gerçeğini görmezden gelerek bana sabırlı bir gülümseme veriyor. "Bazen insan argosunu takip etmek zor olabiliyor. Kafa karıştırıcı olabileceğini biliyorum. Bakın ne diyeceğim, eğer bir şey hakkında sorunuz varsa, neden gelip bana sormuyorsunuz, tamam mı? Düzgün bir şekilde açıklandığından emin olacağım. Kızlar bu gezegende ve uzaylılarla ilişkilerde yeni oldukları için açıklama istediğinizde anlamayabilirler."

Yani zihinsel engelliler. Başımı sallıyorum, şüphelerim doğrulanıyor. "Angie için bir turşu avlamak istiyorum," diyorum ona. "Bana böyle bir canavarı nerede avlayabileceğimi söyle."

"O başka bir şey," diye fısıldıyor Flordeliza.

Bridget daha yüksek sesle, "Angie onu alabilir," diye ekliyor.

"Hanımlar, lütfen," diye araya giriyor Harlow, onlara sert bir bakış atarak. "Bu sadece bir yanlış anlaşılma. Eminim Vordis duygularınızı incitmek istememiştir. Değil mi?"

Cömertçe başımı sallıyorum. "Öğrenmekte yavaş olduğunu

bilmiyordum." "Bekle," diye bağılıyor Harlow. "Hayır-"

"Evet, eşyalarımı toplayıp gideceğim," diyerek araya giriyor Bridget. "Hadi, Flor. Gidip kendimize kısa bir otobüs bulalım."

Flordeliza sadece inler ve iki kadın elbiselerinin tozunu elleriyle alarak uzaklaşırlar.

Kızıl saçlı dişiye dönüyorum ve kaşlarının arasındaki bir noktayı canı acıyormuş gibi çimdiklediğini görüyorum. "Bana bu turşunun ne tür bir yaratık olduğunu söyle ki onu avlayabileyim," diye tekrar başlıyorum. "Angie'yi memnun etmek istiyorum."

"Bir turşuyu avlayamazsın," diyor bana sabırla.

Açıklamasını bekliyorum ve bunu yaparken de konuşmamızı düşünüyorum. Turşu eti isteğini. Eliyle vuruşunu ve benim ne kadar yavaş olduğumu. "Eğer bir turşuyu avlayamıyorsam, onun deliğine girecek kadar nasıl hızlı olacağımı söyle."

Harlow bana bakıyor, gözleri o kadar geniş ki mavi havuzlar gibi görünüyorlar. Kolumu tutuyor ve elini kolumun içine sokuyor. "Sen ve ben yürüyüşe çıkacağız ve bana ne demek istediğini yavaşça açıklaman gerekecek. Çok, çok yavaşça. Çünkü yanlış anladığımdan oldukça eminim."



KISA BİR SÜRE SONRA, Harlow ve ben sahile döndük, elimizde turşu yoktu. Bu beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattı, çünkü turşu burada bulunmayan bir Dünya yiyeceği gibi görünüyor. Harlow deliğiyle benimle dalga geçtiğini ve

turşunun burada bulunmadığını açıkça belirtti. Angie'nin bana turşu göndermek istediği sonucuna varabilirim.

Beni aptalca bir işe sürükledi. Böyle bir şey yapması ve zamanını Thrand ile geçirmeyi seçmesi gururumu incitti.

Ama sahile geri döndüğümde boştu ve Thrand onun yerine odun toplayarak kıyıda yürüyordu. Hoşnutsuz bir şekilde koşarak yanına gittim. "Angie nerede?"

"Mağarasına döndü," diyor omuz silkerek. "Eğer kamptaysa, izlemeye ihtiyacı yok. İstedüğimizi yapmakta özgürüz." Thrand bir tahta parçasını inceliyor, sonra bir salıncakla test ediyor. "Sence bu kabul edilebilir bir sopa olur mu?"

"Eğer parçalanmazsa, evet." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "O... senden bir şey istedi mi?"

Thrand sıkılmış görünüyor, sopasını tekrar sallıyor. "Benimle konuşmaya çalıştı ama ben saygılı bir şekilde mesafemi korudum."

Homurdanıyorum. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum. En azından onunla birlikte değil, onunla konuşuyor. Gülümsemesini sağlamıyor. İçime bir kıskançlık saplanıyor ama görmezden geliyorum. Görmezden *gelmeliyim*. Ben A'ani'yim. Thrand benim klon kardeşim. Onu suya itmek istemek yerine onun yanında hizmet etmekten memnuniyet duymalıyım. Bir süre sonra, "Sanırım ağlarla avlanılacak bir yer var mı diye bakacağım," diyorum. "Angie'ye yiyecek taze bir şeyler almak istiyorum." Ona turşu getiremiyorsam, belki yüzünü güldürecek başka bir şey getirebilirim.

"İyi fikir kardeşim," diyor Thrand ve kucak dolusu odunu bir kenara bırakıyor. "Ben de sana katılacağım."

Yükselen öfkeye karşı koyuyorum. İkimiz de kendimizi onun güvenliğine adadık. Başka bir şey için değil. Böyle bir şey derimin altına bir çapak gibi girmemeli ama Angie'nin ona gülümsediğini düşündüğümde, o sopayı alıp dizimin üzerinde kırmak istiyorum.

O zaman böyle bir şeyi düşündüğüm için kendimden utanıyorum. Bu olmaz. Ben a'ani'yim. Hizmet etmek için yaratıldım, bağımsız olmak için değil. Eğer efendilerim böyle bir şeyi duysaydı, beni revire götürür ve daha iyi hizmet edebilmem için zihnimi kötü huylu veya istenmeyen kişilik özelliklerinden arındırırlardı.

Ama burada efendiler yok. Ve içimi kemiren kıskançlık ve kemiklerimde huzursuz bir hisle kalakaldım.

Angie beni gönderdi. Onu yalnız bırakmam için bana aptalca bir görev verdi. Onun için sadece bir a'ani, gerçek bir insan olmayan ve sayılmayan bir kişi olduğum açık.



ANGIE

T Ertesi gün kahvaltımı yaptıktan sonra sahilde her zamanki yürüyüşüme çıkıyorum. Parlak kırmızı bir ten parıltısı görmeyi umarak defalarca arkamı kontrol ediyorum. Biraz aptalca bir aşk gibi geliyor ama

O olamaz, çünkü hamileyim. Bu bebek gelene kadar hormonlarımın yasak olduğuna eminim.

Kendime bir arkadaş istediğimi söylüyorum. Sadece bir arkadaş ve Vordis iyi biri ve benim bayat espri anlayışımı seviyor. Daha fazlası değil. Her zamanki bastonumu alıyorum ve sahildeki şeyleri dürtüyorum. Burada belirgin bir kabuk eksikliği var - okyanustaki vahşi yaşam ne olursa olsun, kabuklarda pek bir şey yapmıyor gibi görünüyor. Ya da belki sa-khui gibi sert kıkırdakları vardır. Ya da belki de derinlerdeki bir şey kabuklar yüzeye çıkmadan önce onları yiyordur. Her ne ise, sahilde odun dışında pek bir şey bulunmuyor, bu da biraz iç karartıcı. Kocaman bir tohuma benzeyen yuvarlak bir topu dürtüyorum ama yer eğilip alamayacağım kadar uzak. Dalgalara doğru geri fırlatıyorum ve bir şey onu hemen yakalayınca ürperiyorum.

Etrafıma bakarken arkamda yürüyen bir figür görüyorum. Kızıl ikizlerden sadece biri ve kalbim heyecanla çarpıyor. Duruyorum, gelip benimle konuşup konuşmayacağını görmek için bekliyorum. Ben de el sallıyorum, çünkü yalnızım ve sıkıldım ve

Vordis'le tekrar konuşmayı çok isterim. Eminim daha önce hiç tak-tak şakası duymamıştır, bende ise milyonlarcası var. Bu düşünceyi seviyorum, çünkü tepkisini görmek için sabırsızlanıyorum. Tekrar gülümsediğini görmek istiyorum.

Ama daha fazla yaklaşmıyor ve güvenli bir mesafeye geldiğinde, her zaman yaptığı gibi çömelip bekliyor. El sallamamı kabul etmiyor.

Tuhaf. Belki de Thrand'dır. Anlamaya çalışarak onu inceliyorum. Vordis olduğuna yemin edebilirim, çünkü vücut dili biraz farklı. Vordis daha kontrollü, Thrand ise daha hızlı, hareketleri daha sarsıntılı, sanki istediği kadar hızlı olamadığı için vücuduna karşı sabırsız. Ama... belki de yanıliyorum. Bir dakika düşünüyorum ve sonra dönüp ona doğru gidiyorum. Eğer bu Thrand'sa, onunla tekrar arkadaş olmaya çalışacağım. Yaklaştıkça onun Vordis olduğu anlaşılıyor. Burnunu, oradaki yara izini ve gözlerinin şeklini tanıyorum.

"Bugün arkadaşça hissetmiyor musun?" Şaşkınlığımı gizlemek için gülümseyerek soruyorum.

"Sizi rahatsız etmek istemezdim." Yüz ifadesi h i ç de hoş değil.

"Beni rahatsız mı ediyorsun? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Kafam karıştı.

"Benimle konuşmak zorunda değilsin, Angie. Mesafemi koruyacağım ve bir şeye ihtiyacın olmadığı sürece seninle konuşmayacağım." Vordis bana sertçe başını salladı. "Seni her şekilde koruyacağım. Benim amacım bu."

Başımı hafifçe sallıyorum. "Kafam karıştı, Vordis. Seni bir şekilde kıracak bir şey mi söyledim?"

"Beni gücendiremezsin. Ben a'ani'yim."

İçimi çekiyorum, çünkü yüzündeki ifade bana konuşmanın bittiğini söylüyor ve neden bu şekilde oyalandığımı bilmiyorum, ama bu berbat bir şey. "Seni üzecek bir şey yaptıysam özür dilerim," diyorum usulca. "Niyetim bu değildi. Eğer dün sana çok fazla yüklendiysem, anlıyorum." Dalgın bir hareketle karnımı ovuyorum. "Bazen biriyle konuşmak güzeldir, biliyor musun? Ve kimse benimle konuşmak için acele etmiyor gibi görünüyor."

Vordis bir şeyi tartıyormuş gibi tereddüt ediyor. Bir süre sonra, "Diğer dişiler seninle konuşuyor," diyor.

"Hayır, çoğunlukla *etrafımda* konuşuyorlar. Ya da nasıl hissettiğimi ve bebeğin tekme atıp atmadığını soruyorlar." Gözlerimi deviriyorum. "Ben Angie değilim. Nasıl baş edeceklerini bilmedikleri yürüyen bir mideyim. Artık insanlarla gerçek sohbetler yapamıyorum. Bana bir sorunmuşum ya da camdan yapılmışım gibi davranıyorlar, bir insanmışım gibi değil. Ama sorun değil. Sorunlarımı sana yüklemeye çalışmıyorum." Kendimi her zamankinden daha yalnız hissettiğim gerçeğini gizlemek için parlak bir şekilde gülümsüyorum. Bir şekilde reddediliyorum ve ne yaptığımı bile bilmiyorum.

Bunu düşündükten sonra, "Sizinle konuşmalarını talep etmemi ister misiniz?" diye sorar.

"Bu her şeyin amacını bozar, değil mi? Hayır, ben sadece insanların benimle konuşmasını istiyorum çünkü söyleyeceklerimi duymak istiyorlar. Arkadaş edinmek için. Hepsi bu." Omuz silkiyorum. "Şimdi seni yalnız bırakacağım." Dönüp tekrar sahilde yürümeye başladım, aptalca incinmiş hissediyordum. Dün sadece kısa bir konuşmaydı, ama onu bir şekilde kırdığım ve şimdi beni yine uzak tuttuğu fikrinden kurtulamıyorum. Görmeden kuma bakıyorum, yürüyorum-

-Ve avokado büyüklüğündeki tohumlardan birine bileğimi kaptırdığımda ciyaklıyorum. Hantal ve sakar bir şekilde kuma yuvarlanıyorum ve sırtüstü düşüyorum, gökyüzü başımın üzerinde eğiliyor.

Bir an göz kırpiyorum, hareket etmeye korkuyorum. Korku içimde yanıp sönüyor. Bebeği incittim mi? Ama bir an sonra, hiçbir şey yanlış görünmüyor, sadece zonklayan bir ayak bileği, ağrıyan bir popo ve bir sürü yaralı gurur. Kendimi olduğumdan daha hantal hissetmenin imkansız olduğunu mu düşünmüştüm? Belli ki evren benim sınırlarımı test ediyor.

"Angie!" İri eller beni tutup kaldırıyor ve bir an sonra, daha ne olduğunu anlayamadan, güçlü kollar tarafından havaya kaldırılıp parlak kırmızı bir göğse yaslanıyorum. "Kendine zarar verdin-"

"Hayır, ben iyiyim. Sorun yok," diye söz veriyorum ona, çıplak omzunu okşayarak. Bu küçük jest bile garip hissettiriyor, çünkü ya dokunulmaktan hoşlanmıyorsa? Yine de ürküp kaçmıyor. "Bir şeyim yok. Sadece bu kadar büyük olmaya alışkın değilim. Bileğimi burktum ve dengemi kaybettim."

"İyileşmeye ihtiyacınız var mı?"

"Sadece gururum."

Şaşırmış bir şekilde gülüyor ve bugün ilk kez olduğunu hissettiği bir şekilde bana bakıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve sonra garipleşiyor. Bana başını sallıyor, kahkahası sönüyor ve sonra kampa doğru başını sallıyor. "Bileğini dinlendirebilmen için seni oraya kadar taşıyacağım."

"Yapmak zorunda değilsin," diyorum ona endişeyle. "Şu anda kocaman ve ağırım-"

"Hayır, değilsin. Bir çocuk taşıyorsun ve vücudun buna alıştı ama kocaman değilsin Angie." Bana tekrar bakıyor ve gözlerinin öncekinden daha sıcak olduğuna yemin edebilirim ve bu sefer gülümsemem özür dilemek yerine gerçek.

Garip bir şekilde, ona beni güzel bulup bulmadığını sormak istiyorum. Ama bu kötü bir fikir. "Kardeşin bu sabah nerede?"

Bana karşı sertleştiğini hissedebiliyorum ve söylediğim şeyin yanlış olduğunu anlıyorum. Gözlerini kaçırıyor, çenesi geriliyor ve onu yine kırdığımı biliyorum. Bir şekilde. "Seni ateşin yanına oturtacağım," diyor Vordis.

"Tamam." Başka bir şey söylemiyorum. Nasıl özür dileyeceğimi, işleri bir şekilde berbat etmeye devam ettiğimde onu nasıl tekrar arkadaşım yapacağımı düşünmeye çalışıyorum. Uzunları tanıyan biriyle konuşmam gerekiyor ki neyi yanlış yaptığımı anlayabileyim. Vordis gerçekten arkadaşım olmak istemese bile, benden nefret etmesini istemiyorum.

Bunu düşünmek bile beni perişan ediyor.



VORDIS beni ateşin yanına yatırdıktan sonra şefkatle yaralarımı kontrol ediyor, parmakları ayak bileklerimin üzerinde geziniyor. Muhtemelen kontrol etmesi iyi oldu, çünkü artık onları göremiyorum. Koca göbeğim yoluma çıkıyor. Tam olduğuma kanaat getirdiğinde başıyla onaylıyor ve beni takip etmediği zamanlarda her ne yapıyorsa onu yapmak üzere ortadan kayboluyor. Şaşkınlıkla gidişini izliyorum. Sanki yanımda olmak istemiyor gibi, ki bu çok garip, çünkü kimsenin onu korumam olarak görevlendirmedikinden oldukça eminim.

Kafam karışmış bir halde, Raven adında sarışın bir kadının ittiği yemek

kasesini alıyorum.

utangaç bir gülümsemeyle ellerime bakıyor. Uyumsuz ismi hakkında sempatik bir şekilde başını sallamak dışında kimseyle pek konuşmuyor. Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi tek söylediği "Hippi ebeveynler". Ve sonra konuşma daha derin bir konuya dönmeden önce her zaman gizlice kaçmanın bir yolunu bulur. Hepimizin tuhaflıkları var elbette, o yüzden burnumu sokmuyorum.

Yemek yerken düşüncelere dalmış, Vordis'e söylediğim ve yanlış anlaşılabilir tüm sözleri zihnimden geçiriyordum. O öğleden sonra yanından ayrıldığında gülümsüyordu ve memnundu. Bana lanet bir turşu bulmaya gittiğini söyledi. Ve onu bir sonraki görüşümde... farklıydı. Ayrılmıştı. Bir şeyler doğru gitmiyor. Yemeğimi bitirdim, kasemi geri vermeden önce duruladım ve ağrıyan ayak bileğimi test ettim. İyi görünüyordu, bu yüzden kampta bir yürüyüşe çıkıp yüzleri inceledim.

Bir köşeyi dönüyorum ve Vordis ile Thrand'ı lider Vektal'ın yanında durmuş, bir mızrak ucuna ip sararak bir şeyler anlatırken görüyorum. Kollarını kavuşturmuşlar ve geniş bacaklı duruşları birbirinin aynısı ama yine de hangisinin Vordis olduğunu hemen seçebiliyorum. O da bana bakıyor ama dersi bölmek istemediğim için yürümeye devam ediyorum. Callie ve Devi yakınlarda oturmuş ağ onarıyorlar, başları bir arada, sohbet ediyorlar ve sabırla çalışan Cashol'un karşısında oturuyorlar. Tia, Harlow'u takip ediyor; Steph, Sam ve Hannah da çadırlardan birini ayarlamaya çalışıyorlar. Liz, Penny, Nadine, Bridget ve Flordeliza'yı arkadaşı Raahosh'la birlikte flora ve fauna dersine götürdü. Kampta başkaları da var ama herkes meşgul görünüyor. Bölmekten nefret ediyorum.

Onun yerine mağaraya gidiyorum. Belki biraz kestiririm. Güzel, depresif bir şekerleme. Hamile kadınlar böyle yapar, değil mi? İçeri giriyorum ve girdiğim anda ne kadar karanlık olduğunu fark ediyorum. Buraya ilk geldiğimizde, erkekler ve sa-khui çadırlarda kalırken kızların mağaralarda kalacak olması beni rahatlatmıştı. Bir mağara bana daha çok bir ev gibi göründü ve bu yüzden mahremiyetim olması için bana ait bir mağara odası verildiğinde kendimi şanslı saydım. Hamileydim, bilirsiniz. Özel muamele görmeliyim.

Ama soğuk bir taş mağaranın geceleri ne kadar soğuk olacağını ya da sırtımı ne kadar zorlayacağını hesaba katmamıştım. Ne kadar karanlık olacağını ya da hava döndüğünde -ki hava her zaman dönüyor gibi görünüyor- ne kadar nemli olacağını hesaba katmamıştım.

Her şeyden öte, mağaram yalnız. Kompleksin en arkasındayım,

ve diğerkleri aşağı yukarı yavru köpekler gibi bir araya yığılmış. Onları küçük kamp ateşlerini paylaşırken ya da büyük bir pijama partisindeymiş gibi kürklerini bir araya getirirken gördüm. Bu beni her zamankinden daha fazla dışlanmış hissettiriyor.

Daha önce dahil edilmemek beni hiç rahatsız etmemişti ama bu gezegende her şey farklı. Vücudum bile. Elimini karnıma koyuyorum ve oradaki bebek tepki olarak tekmeliyor. Bu konuda ne düşüneceğimi ben de bilmiyorum... o yüzden düşünmemeye çalışıyorum. Belki bu yanlış bir başa çıkma taktiğı ama şu anda elimde olan tek şey bu.

"Ho, Ann-shee," diye sesleniyor heyecanlı bir kadın sesi, mağara duvarlarında yankılanarak. "Har-loh daha fazla yastığa ihtiyacın olabileceğini söyledi, ben de sana benimkileri getirdim." Farli gülümseyerek mağarama giriyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Uzun boylu, güzel ve zayıf... ve gördüğüm tek kadın sa-khui. Erkeklerle kıyaslandığında, onların tıknaz ve acımasız olduğı yerde o kıvrak ve kaslı, ama tıpkı onlar gibi güzel bir mavisi var ve parlak siyah saçları tüylerle ve küçük, dekoratif örgülerle karıştırılmış. O da diğerk sa-khui erkekleri gibi giyiniyor, yani pek bir şey giymiyor. Bugün üzerinde bir kolye ve bir peştamal var, hepsi bu.

Tabii ki ona benzeseydim, muhtemelen ben de aynı şekilde giyinirdim.

"Merhaba Farli. Daha fazla yastık harika olur. Çok teşekkür ederim." Belimi ovuyorum. "Yine de onları yığmak istemiyorum."

"Hawg?" diye soruyor, yüz ifadesi şaşkın. "Nedir bu?"

"Hepsini al," diye açıklıyorum. "Açgözlü ol. Ben paylaşabilirim."

"Bir kit taşıyorsun," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi ve karnımı okşamak için uzanıyor. "Ayrıca, uyurken başımı Mardok'un göğsüne yaslıyorum. İhtiyacım olan tek yastık o... ve salyalarımın akmasına aldırmadığını söylüyor." Kıkırdıyor, eşinden bahsederken yüzünde bir zevk ifadesi beliriyor.

Mardok. Tabii ki. Farli'nin eşi diğerk sa-khui'lerden farklı. Son zamanlarda öğrendiğime göre "yerlilerin" (ya da Liz'in deyimiyle "barbarların") çoğı uzun zaman önce buraya düşen bir halkın soyundan geliyor. Mardok'un gemisi birkaç ay önce burayı ziyaret etti ve Farli'nin ilgisini çekerek onunla

birlikte kaldı. Mavi insanlarla dolu başka bir dünyadan geliyor ve bu yüzden

Eminim uzaya ve içindeki tüm uzaylılara aşinadır. "Hey, Farli, arkadaşın kampta mı?"

"Oh, evet. Gemiden söktüğü küçük metal şeyler üzerinde çalışıyor. Yeterince zamanı ve sabrı olursa, daha fazla çevirmen gibi ihtiyacımız olan şeyleri yapabileceğini söylüyor." Basitçe omuz silkiyor ve sonra ağzında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Gün boyunca onun yanında olabildiğim için memnunum, gerçi yakında ava çıkmam gerekecek. Dikkati dağılmadan çalışması gerekiyor."

Ve en yaramaz kız öğrenci gibi kıkırdıyor, bu da beni güldürüyor. "Onunla konuşabilir miyim?"

"Tabii ki." Beni kolumdan tuttu. "Çadırıma gel. Oturup çay içeriz ve ona sorularını sorabilirsin. Olur mu?"

Farli'nin çadırı dağınık. Her yerde kürkler ve yarı dokunmuş sepetlerin yanı sıra, Mardok'un her yerde yığınlar halinde bilgisayar parçalarına ve çeşitli metal parçalarına benzeyen şeyler var. Bir köşede oturuyor, gemiden almış olması gereken bir kafa lambası bir boynuzuna bağlı, bir devre kartından bir bileşeni dikkatlice çıkarmak ve bir diğerinin yuvasına dikkatlice yerleştirmek için bir alet kullanırken ışık sağlıyor. Farli ve ben o işini bitirene kadar sessiz kalıyoruz, hatta biraz nefesimi tutuyorum çünkü dikkatini dağıtmak istemiyorum. Eğer bir hata yaparsa, yerine yenisini koyacak kimse yok. Ama işi bittiğinde bize bakıyor ve ışığı kapatıyor. "Angie, değil mi?"

Başımı salladım. "Biraz vaktin var mı diye merak ediyordum."

"Elbette," diye yanıtlıyor Mardok, işini bir kenara bırakarak.

Farli kolumu okşadı. "Burada bekle. Sana oturman için rahat bir şeyler getireceğim."

En iyi nasıl başlayacağımı düşünerek tereddüt ediyorum. "Buralı değilsin, değil mi?" Sıradan davranmaya karar verdim. Ya da öyle yapmaya çalışıyorum. Bir süre sonra Farli ateşin yanındaki aşırı doldurulmuş yastığı çekip okşuyor ve oturmam gerektiğini söylüyor. Ugh. Hamile olarak uyandığımdan beri öğrendiğim şeylerden biri de vücudumun eskisi gibi hareket etmediği. Yastığa uzanmayı başarıyorum ama o kadar da rahat değil. Bacaklarımı önümde çaprazlıyorum ve dengemi korumak için hafifçe öne eğiliyorum ama kalkmak için yardıma ihtiyacım olacağını biliyorum. Her seferinde bir şey, sanırım.

"Ben mi? Hayır." Ağzında eğlenceli bir sırıtış beliriyor. "Ne ele verdi? Dövmeler mi? Kol mu? Boynuzlar mı?"

Kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü ona bakıyorum ve mavi teni dışında Farli'ye ve onun insanlarına hiç benzemediğini fark ediyorum. Hatta onlardan daha uzun boylu. Ayrıca ilk kez kollarından birinin renginin diğerlerinden biraz daha açık olduğunu fark ediyorum ama sormuyorum. Kuyruk sokumum zaten zonkluyor ve burada daha fazla oturmak istemiyorum. "Kırmızı adamlar hakkında ne bildiğini merak ediyordum. İkizler."

"A'ani? Pek bir şey bilmiyorum," diye itiraf ediyor, bileşenlerini bir kenara bırakarak. "A'ani," diye yineliyorum. "Onlar bu mu?"

Farli zarif bir zarafetle yanıma otururken Mardok, "Onların ırkına böyle deniyor," diye onaylıyor. Bakışları neredeyse okşayıcı bir şekilde ona kayıyor ve sonra bir kez daha bana odaklanıyor. "Neden? Seni rahatsız mı ediyorlar?"

"Hayır," diyorum hemen. "Çok nazik davrandılar."

"Onlar da çok açıktılar," diyor Mardok. "İkisinin de sana takıntılı olduğunu herkes fark etti. Eğer bir sorun haline geliyorsa bize söylemelisin."

Farli beni izlerken, "Kimsenin kendini rahatsız hissetmesini istemeyiz," diye ekliyor. "Tüm bunların sizin için yeni ve kabul edilmesi gereken çok şey olduğunu biliyoruz."

"Hayır, gerçekten. Çok tatlı ve mükemmel beyefendilerdi, söz veriyorum." Buraya onların başını belaya sokmak için gelmedim ve şimdi kendimi çok kötü hissediyorum. "Sadece kendi ırkları hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim. Kültürlerini. Nasıl düşündüklerini. Geçen gün Vordis'le konuşuyordum ve onu kırdığımdan endişeleniyorum çünkü şimdi benimle konuşmak istemiyor."

"Nasıl düşünüyorlar?" Mardok kıkırdıyor ve omuzlarını hafifçe silkiyor. "Klonların nasıl düşündüğünü kim bilebilir?"

Çenem düştü. "Onlar klon mu?"

"Bildiğini sanıyordum. Birbirlerine benziyorlar." Başını hafifçe sallıyor. "Bu benim hatam. Çok fazla varsayımda bulunuyorum çünkü herkesin bildiğini sanıyordum. Bütün a'aniler klon. Uzun zaman önce soyu tükenmiş eski bir ırk. Hikayeye göre onların

Gezegen süpernova olan bir yıldızla çok yakındı ve geriye sadece klonlar kaldı. Hepsi birbirinin klonu, hepsi aynı genetik yapıya sahip. Öncelikle işlevsel amaçlar için kullanılıyorlar - iş yapmak için a'ani köleleriyle dolu malikaneleri ya da ucuz iş gücü oldukları için onlarla dolu madenleri olan lordlar duydum. Onları arenalarda gördüm, ancak genellikle ana gösteri öncesinde yem olarak kullanılıyorlardı. Ve harcanabilir oldukları için savaşta kullanılan a'ani ordularını da duydum."

Dehşet içinde ona bakıyorum. "Bu... korkunç."

"Öyle, değil mi? Dışarıda büyük bir evren var ama nazik bir evren değil." Mardok bileşenlerden birini eline alıyor, sanki onunla uğraşmadan duramıyormuş gibi, ve elinde evirip çeviriyor. "Burada kalırsam teknolojiyi özleyeceğimi düşünmüştüm ama şimdi Farli'nin beni birden fazla şekilde kurtardığını düşünüyorum." Bileşenden başını kaldırıyor ve arkadaşına gülümsüyor. "Buranın saf ve sağlıklı bir yanı var. Zor bir yaşam tarzı ama kötü bir yaşam tarzı değil."

Vordis ve Thrand'ı düşünerek zor yutkunuyorum. Çoğunlukla Vordis'i. "Yani sence onlar sadece... gladyatör olmak için mi yetiştirildiler? A'ani?" Onlara klon demeyeceğim. Bu onların bir şekilde insan olmadıklarını, sadece bir şey olduklarını ima eder. Ve onlar benim için kesinlikle insan.

"Sanırım öyle. Kurtardığımız tüm erkek köleler gladyatör gibi görünüyordu. Onların karaborsada alınıp satılması yaygındır, tıpkı insan kadın köleler gibi." Kibarca boğazını temizliyor.

"O zaman belki de bebek yüzünden benimle ilgileniyorlardır?" Karnımı ovuyorum. "Daha önce hamile bir kadın görmemiş olmaları mümkün mü?" Sadece insan olduğum için benimle ilgileniyor olamazlar. Thrand ona doğrudan bir soru sormadığım sürece benimle hiç konuşmuyor. Vordis çok daha arkadaş canlısı, daha doğrusu öyleydi. Ve bu sahilde bir sürü insan var. Aslında düşününce, hem Liz hem de Harlow son derece hamile ve iki a'ani de onlara karşı aşırı ilgili davranmıyor. "Ama bu neden sadece bana odaklandıklarını açıklamıyor."

"Bunu söylemek zor." Mardok beni dikkatle izliyor. "Onların kendi kişilikleri olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Bunu duyduğuma çok şaşırdım. "Yapmıyorlar mı?"

"Dediğim gibi, onlar klon. Bilinmeyen bir nedenden ötürü ikisi de sizden etkilenmiş olabilir ve aynı şekilde düşündükleri için ikisi de sizi takip ediyor olabilir."

Mantıklı... ama yine de değil. Kendi kişilikleri yok mu? Vordis ve Thrand'ı düşünüyorum. Onları sadece vücut dillerinden nasıl ayırabildiğimi. Elbette, aynı olan bazı hareketleri var ve birinin aklına bir fikir geldiğinde diğeri de aynı anda ayağa fırlıyor. Ama... Thrand tamamen hızlı, dürtüsel bir enerji. Vordis farklı.

Vordis bana gülümsedi ve şakalarımı güldü.

İkisinin aynı olduğunu düşünmüyorum ama Mardok'la da çelişmiyorum. Uzman olan o. "Anlıyorum."

"Seni rahatsız etmediklerinden emin misin?"

Ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Hiç de değil. Geçen gün Vordis'le konuşuyordum ve güzel bir sohbet ettiğimizi sanıyordum ama ertesi gün sanki yanlış bir şey yapmışım gibi beni görmezden geldi. Bir tür kültürel iletişimsizlik ya da benim aştığım bir sınır olduğundan endişelendim."

Mardok ve Farli birbirlerine bakarlar.

"Sen... rezonansa girmedin, değil mi?" Farli elini göğsünün üzerine koyarak soruyor. Şu anda bile, hem ondan hem de Mardok'tan gelen nazik, mutlu bir mırıltı duyuyorum. "İkisi de sen yakındayken şarkı söylemiyor mu?"

"Hayır, öyle bir şey değil." Bebek küçük bir takla attığında karnımı okşuyorum. "Otelde boş yer yok, biliyor musun?"

Farli bana "Eşlerden biri henüz bir khui'ye sahip olmasa bile rezonans gerçekleşebilir" diyor. "Ben ve Mardok için bu şekilde oldu. Vektal ve Shorshie'de de. Belki de onlardan biri seninle rezonansa girmiştir ve bunu saklamaya çalışıyordur." Uzanıp elime dokunuyor. "Eğer sana karşı çok saldırganlaşırlarsa, bana gel. Ya da Mardok'a. Ya da sa-khui'lerden herhangi birine. Seni güvensiz hissettirirlerse seni koruyacağız."

"Kendimi güvende hissetmiyorum," diye tekrar itiraz ediyorum.

"Başka bir Gren istemiyoruz," diye onaylıyor Mardok ve sonra susuyorum. Düşünüyorum da

Canavar tarafından kaçırılan zavallı Willa. O da bir gladyatördü, değil mi? Veronica da Ashtar'la birlikte ortadan kayboldu. Belki de fazla affedici davranıyorum. Belki de gladyatörler tehlikelidir ve ben bunu göremiyorumdur?

Ama bu bana doğru gelmiyor. Yine de başımı sallıyorum, çünkü uzman olan onlar, ben değilim. "Dikkatli olacağım, söz veriyorum."



VORDIS

"S "Thrand kolumu iyi huylu bir şekilde iterek, benimle gel kardeşim," diyor. "Bütün sabah oturup öylece bakamazsın. Vücudunun egzersize ihtiyacı var."

Onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, kayalıklardaki koltuğumdan acımasızca önüme bakarken bir avuç taze tütsülenmiş eti çiğniyorum. Sert bir parçayı kemirdikten sonra ona "Meşgulüm. Beni rahat bırak."

"Dişiye bakmakla mı meşgulsün?" Thrand homurdanıyor ve yemeğimden bir parça kapıp ağzına atmadan önce bana tekrar dirsek atıyor. "O güvende. Ona bir bakın."

Ben bakıyorum. Ona her zaman bakıyorum.

Bugün hava berbat. Hava soğuk ve buzlu, gökyüzü kapalı ve güneş ışığı yok. Buz, gürültülü bir yağmur gibi gökyüzünden püskürüyor, artıklarıyla sahili çakıl taşlarıyla kaplıyor ve insan dişilerin alçak ateşin yanına toplanmasına neden oluyor. Kısa bir mesafe ötede oturuyorum, etimi ısıtmak için uzun, kürklü tuniklerden birini giyiyorum. Angie de onlarla birlikte bir kase sıcak et suyu içiyor ve üzgün görünüyor. Diğer dişilerin arasında bile yalnız görünüyor. Onunla konuşmuyorlar, ki bu garip. Konuştuklarında nazik ve kibarlar ama kimse onu dahil etmiyor ve bunu hissettiği yüzünden belli oluyor.

Bu yüzden izliyorum, yiyorum ve dişileri onunla konuşmaya zorlamanın yollarını düşünmeye çalışırken onlara kaşlarımı çatıyorum. Belki de kıyıda yiyecek lezzetli bir şeyler bulurum ve ellerimle büyük bir gösteriş yaparak ona geri getiririm. En iyi yiyecekler onda olacak ve onu ikna etmekten başka çareleri kalmayacak. Elbette bu plan, gidip avlanacak bir şeyler bulmak için onun yanından ayrılmamı gerektiriyor, bu yüzden bir alternatif düşünmeye çalışıyorum.

Thrand beni tekrar dürttüğünde hâlâ düşünüyor ve ateşin etrafındaki insan çemberine ters ters bakıyordum. Her zamanki gibi yerinde duramayan bir enerjisi vardı ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Beni rahat bırak."

"Dövüşmeliyiz," diyor tekrar. "Her zaman dövüşmeye hazır olmalısın."

"Neden? Burada arena yok, oyun yok." Bu topraklarda tanıdık hiçbir şey yok, bir şehir bile yok. Bana tamamen yabancı olmasına rağmen yeni evimizin kasvetli, açık arazisini seviyorum. Burada efendiler yok, gladyatörler ya da a'aniler için kurallar da yok. Mükemmel, bir özgürlük cenneti.

Thrand homurdanır. "Arena olmadığını söyleyebilirler ama ben hazırlıklı olmak istiyorum. Bizi gardımızı düşürmeye zorlamak için bir yalan olabilir." Bir yumruğunu yanımdaki havaya vuruyor, ifadesi şüpheli. "Bizi kandırmak için özgür olduğumuzu düşünmemizden daha iyi bir yol var mı?"

Haksız değil. Bize olmasa da daha önce de böyle şeyler oldu. Thrand bu gülümseyen yüzlere ve güzel kadınlara güvenmemekte, bunu bir tuzak olarak görmekte haklı olabilir. Burada insan olmaması, karlı dağlar ve açık sahil gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Çok rahat olmamalıyım, çünkü bir gün her şeyin elimden alınabileceği hissinden kurtulamıyorum.

Yine de, eğer elimden alınacaksa, boş zamanımı hoşuma gidecek şekilde değerlendirmek istiyorum. Thrand'a tekrar "Git buradan," diyorum. "Günü Angie'yi izleyerek geçirmek istiyorum."

Bir kez bana doğru baktı ve gülümsedi. İlgisinin farkında olduğumu belirtmek için başımı salladım ama ayağa kalkmadım. Arkadaşlığını istemiyorsa, onu buna zorlamayacağım. Angie diğer kadınlarla birlikte ateşin başında duruyor, çorbasını yudumluyor ve onların konuşmalarını dinliyor. Yüz ifadesi hâlâ üzgün görünüyor. Uzaktan. Bu kadar melankolik olması beni rahatsız ediyor. Bunu düzeltmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Turşu bir seçenek değil. Belki de

Başka bir el tokadı mı? Yumruğumu sıkıyorum, sanki onun küçük, yumuşak elinin benimkine tekrar dokunduğunu hissedebiliyorum.

"Eğer dövüşmeyecekseniz, ben de size katılacağım," diyor Thrand ve yanımı itiyor. "Kenara çekil ve taşını paylaş."

Ona doğru dönüyorum, ters ters bakıyorum. Eğer bakarsa bizi yine birlikte görecektir. Her zaman birlikte, sanki Vordis ve Thrand yerine sadece iki klonmuşuz gibi. Ona bu izlenimi vermek beni rahatsız ediyor. Vordis'i görmesini istiyorum. Beni ve sadece beni görmesini istiyorum... Thrand'ı düşünmesini istemiyorum.

Hem de hiç.

Eğer ona gülümserse, onu çıplak ellerimle boğabilirim.

Bu yüzden koltuğumda kıpırdamıyorum. Bacaklarımı iki yana açıp eğilerek koltuğumu korumaya ve yanımda ona yer vermemeye kararlıyım. Thrand sadece gülüyor ve koltuğu zorla almaya kararlı bir şekilde beni itiyor.

Eğilip onun ağırlığına kendi ağırlığımla karşılık veriyorum. "Bana katılamazsın," diye bağıyorum.

"Neden olmasın?" Thrand benim gibi kızgın değil, eğlenmiş görünüyor. "Ben de senin gibi kendimi ona adadım."

"Onu koruyabilirim," diyorum ve klasik bir boğuşmayla bir kolunu boynuma dolamak için uzandığında, onu döndürüp ters çeviriyorum, iri vücudu buzlu kumlara gürültülü bir çıtırtıyla iniyor.

Kendini yerden kaldırırken bile eğlenerek kahkahalarla havlıyor. "Dövüşmek istemediğini söylediğini sanıyordum?"

Bilmiyorum. Gerçekten istemiyorum. Kendimi adadığım gibi burada kalıp Angie'yi korumak istiyorum. Onu izlemek ve gülümseyip gülümsemediğini görmek istiyorum. Bana tekrar bakmasını, nazik bir el hareketiyle beni yanına çağırmasını istiyorum. Zihnimin gözünde, beni hevesli bir yoğunlukla izliyor ve elime bir kez daha dokunmak için uzanıyor. Kahkahasını duyuyorum ve elini göğsüme koyup adımı soluduğunu hayal ediyorum-

Thrand hemen kolunu boynuma dolayarak beni boğmaya çalışıyor. Homurdanıyorum, sinirli bir şekilde.

"Neden bu kadar kızgınsın kardeşim? Daha önce binlerce kez tartıştık." Artık sesi eğleniyor gibi gelmiyor. Onun yerine, sesi... şaşkın. Sanki her zaman doğru olduğunu bildiği bir şey yanlıştı gibi.

Nasıl davrandığımı anlamıyor. Bazen ben de anlamıyorum.

Gerçi Thrand haklı, ben boş yere kızgınım. Hayatım boyunca tanıştığım herkes arasında, o ve ben hep birlikteydik. Aynı istasyondaki aynı klon grubundan geldik ve savaştan sonra savaşta birlikte eşleştirildik, efendiden sonra efendiye satıldık. Bu durumda bile, birlikte yemin ettik ve kendimizi adadık. O zaman neden ona bu kadar kızgınım? Angie'nin Thrand'a gülümsediğini düşünmek beni neden bu kadar öfkeliyor? Bu diğer zamanlardan, diğer görevlerden farklı olmamalıydı.

"Kızgın değilim," diye karar verdim ve ayağa kalktım. "Haklısın. Hadi dövüşelim."

Memnun görünüyor, yüzünde parlak beyaz bir sırtma beliriyor. Ayağa kalktığımda ellerini birbirine sürüyor ve sonra sanki ona doğru hücum edecekmişim gibi ellerini dışarı doğru uzatıyor. Beni iyi tanıyor ama bugün saldırmayacağım. Bunun yerine ona doğru koşuyorum, çizmeli ayaklarım buzlu çakıl taşlarının üzerinde kayıyor ve boğuşmak için yeterince yaklaştığımda eğilip bükülüyorum, böylece kolları hiçbir şeyin etrafına dolanmıyor. Bir an sonra doğrulup yumruğumu çenesine indiriyorum.

Başı geriye doğru savruluyor ve onun geriye doğru sahile uçtuğunu görmekten büyük bir zevk duyuyorum.

O haklı. İyi bir dövüş bu enerjinin bir kısmını sistemlerimizden atacaktır. Peşinden gidiyorum, o yerdeyken üzerine atlıyorum ve kaldıraç için güreşiyorum. Thrand bana sırtlıyor, ağzı kanlı, gözleri vahşi. Dirseğini yüzüme saplıyor ve ben acıyla homurdanıyorum. A'ani'nin çabuk iyileşmesi iyi bir şey.

-Göğsümdeki ortakyaşarla daha da hızlı bir şekilde. Yoksa birbirimize gerçekten zarar verebiliriz. Bu haliyle, sadece kaba bir şakalaşma ve defalarca yaptığımız bir şey. Onu sırt üstü çevirip kısırmaya çalışıyorum, ancak karnına bir tekme yiyorum ve sonra buzlu sahilde geriye doğru uçuşma sırası bana geliyor.

Biri çılgılık atıyor. Bir kadın.

İkimiz de aynı şeyi düşünürken gözlerimiz buluşuyor ve kaskatı kesiliyoruz. Angie mi?

Büyük mavi bir kol Thrand'ın boynuna dolanıyor ve sonra başka bir sa-khui erkeği beni tutarken o bedenimden çekilip alınıyor. "Hayır!" diye bağılıyor biri. "Kavga yok! Burası barışçıl bir kamp!"

Bir itiş kakış oluyor ve ben daha sadece pratik yaptığımızı, endişelenecek bir şey olmadığını açıklayamadan insanlar yanımıza geliyor. Ama sonra Angie'nin yanıma doğru geldiğini görüyorum, gözleri endişe dolu. Yanıma doğru yalpalayarak gelirken bile bir eli karnında, buz gibi kumlarda adımları emin değil ve koluma dokunuyor.

Bana dokundu.

Tekrar.

Bana gitti.

Thrand'a değil.

"İyi misin, Vordis?" Sesi endişeyle yumuşak.

Son derece sevinçliyim. Zafer çığlıkları atmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bu sadece bir antrenman maçıydı," diye onu rahatlatıyorum. "Endişelenmene gerek yok."

"Kanaman var," diyor bana ve uzanıp ağzımın köşesine dokunuyor. Kum taneleri orada ve çığlıkla zonklıyor ama ben fark etmiyorum.

Angie'nin yakınlığı ve tenimi okşayan parmak uçlarının narin okşayışından başka bir şey fark etmiyorum. Aletim canlanıyor ve eğer bana onu bu sahilde, burada ve şimdi almamı söyleseydi, dizlerimin üzerine çöküp beni nasıl istediğini ve onu en iyi nasıl memnun edebileceğimi sorardım.

Zaten bunu yapmam gerektiğine yarı yarıya ikna olmuş durumdayım.

Ama büyük bir el tuniğimin tozunu alıyor ve sa-khui erkeklerinden biri yüzüme kaşlarını çatıyor. Cashol, sanırım. "Eğer sen ve kardeşin bu kadar enerjikseniz," diyor bana, "benimle ava gelebilirsiniz."

Angie geri çekiliyor ve ben ağzıma dokunarak gidişini izliyorum.

Birden kendimi yumruklamak istiyorum, eğer yaralı olmak bana bir kez daha elini uzatacağı anlamına geliyorsa.



CASHOL İLE AVA GIDIYORUZ. Angie'nin yanında kalmayı tercih ederim ama sa-khui erkeği ısrar ediyor. Thrand da gitmeli ve bu beni memnun ediyor. Eğer ben kalamazsam, o da kalamaz. Kış ışığı kaybolana ve karda hayvan izlerini göremeyecek kadar karanlık olana kadar avlanıyoruz. Nefesimiz önümüzde havaya karışıyor, sahildeki kampa geri dönüyoruz ve Angie'nin merkezdeki ateşin başında olmadığını görünce hayal kırıklığına uğruyorum. Akşamını geçirmek için daha sıcak bir yer bulduğuna şüphe yok.

Cashol sabah erkenden, güneş doğmadan Thrand'la paylaştığım çadıra geliyor ve bizi tekrar ava götürmek için ısrar ediyor.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Her gün bizi vahşi doğaya sürüklüyor ve nasıl avlanacağımızı öğretiyor. Bize araziye ve hangi yerlerin silahla saklanmak için iyi olduğunu, hangi noktaların tuzak kurmak için ideal olduğunu gösteriyor. Karda, çalılıkların altında ya da kayalık çıkıntıların arasında kıvrılan hayvan izlerini buluyor ve bunları kaynağına kadar takip edebiliyor. Bize tuzakların nasıl kurulacağını, önbelleklerin yerinin nasıl tespit edileceğini ve ayaklarımızın en ağır karlara batmaması için nasıl yürüyeceğimizi gösteriyor. Öğrenecek çok şey var.

Bu...eğlenceli.

Bunu yapmayı öğrenmem gerektiğini biliyorum çünkü eğer söyledikleri doğruysa, bu gezegeni terk etmeyeceğiz. Avlanmayı ve kendimizi beslemeyi ve herkese yetecek kadar yiyecek getirmeyi öğrenmeliyiz. Özellikle de Angie ve dişilerin ihtiyaçlarını karşılamalıyız. Yine de avlanmayı ve hayvanları izlemeyi seviyorum. Bu biraz da arenada av seçmeye, kimi indireceğime karar vermeye ve doğru ana kadar onu takip etmeye benziyor. O gece tüm kampı doyurmaya yetecek kadar eti olan şişman bir dvisti yakaladığımda, vahşi, sıcak bir zafer duygusu hissediyorum.

Bu yüzden ilk başta avlanmak istemedim. Ancak birkaç gün sonra dışarı çıkmaya, açık patikalarda yürümeye, temiz ve buz gibi havayı içime çekmeye ve önümdeki çevreye karşı meydan okumaya hevesleniyorum. Thrand'ın da aynı şeyi hissettiğini söyleyebilirim. Gözleri heyecanla parlıyor ve çok geçmeden ikimiz de

Cashol ile yola çıkmaya hazır olabilmek için güneş doğmadan uyanıyoruz.

Yine de Angie'yi yalnız bırakmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum ve Cashol'a da bunu söylüyorum.

"Bir kit taşıyor," diyor geniş yüzü eğlenerek. "Korunması gereken nereye gideceğini düşünüyorsun?"

Çok iyi bir noktaya değindi.

Yine de onu unuttuğumu düşünmesini istemiyorum. Yanında olmadığım zamanlarda bile onu düşündüğümü bilmesini istiyorum. Her zaman aklımın bir köşesinde olduğunu bilmesini istiyorum. Bu yüzden yola çıkmadan önce ateşin etrafında onu arıyorum. Eğer oradaysa, fazladan yiyecek almasını ve hava koşullarına karşı sıkı sıkıya sarınmasını sağlarım. Onunla konuşmuyorum -davet edilmedim- ama yine de ona göz kulak oluyorum.

Ve patikalarda avlanırken, onun için geri getirecek bir şeyler arıyorum.

Cashol haklı. Karnı bu kadar ağırken kamptan ayrılamaz. Ama ben temiz havanın ve bu yeni gezegenin güzelliğinin tadını çıkarırken, onun bunu yapamaması utanç verici. Bu yüzden onu gülümsetecek küçük şeyler düşünüyorum. Bir gün, mükemmel bir daire şeklinde sarp bir kaya buluyorum, ama ters çevirdiğimde içinin boş olduğunu ve içinde çok güzel kristaller olduğunu görüyorum. Onu çantamın içine koyuyorum ve Angie ateşin yanındayken odasına gidip bulması için dikkatlice yastığının üzerine koyuyorum. Başka bir zaman, kayaların arasına tutunmuş ve hoş kokan, minik kırmızı çiçekleri olan garip bir bitki buluyorum. Onu da dikkatlice koparıp ona getiriyorum. Başka bir gün, Nadine'in buklelerinden biri gibi aşağı sarkan spiral bir yaprak buluyorum ve onu da ona getiriyorum. Koyu renk pençeleri olan genç bir kar kedisinin yeni tabaklanmış derisi üzerinde çalışıyorum ve işim bittiğinde, dışarı çıkmanın çok tatsız olduğu bir günde hediye olarak veriyorum.

Ve hava yine kötü olduğunda, Aehako'nun zaman zaman yaptığı gibi, elime bir parça kemik alıp onu yontuyorum. Ona ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden ilk denemem içi boş bir daire şeklinde tıraşlanmış bir omurdan başka bir şey değil. Elimden geldiğince göze hoş görünmesi için bıçağımı kemiğe sürüyor, pürüzsüz yüzey üzerinde desenler ve tasarımlar yapıyorum. Günler geçtikçe, ona başka küçük şeyler de oyuyorum. Bir balık. Bir kuş. Bıçağımın her geçişine kalbimi ve ruhumu koyuyorum, onun hayal edeceği güzel şeyleri hayal etmeye çalışıyorum.

görmek isterdim.

Eğer dışarı çıkıp bu dünyayı göremiyorsa, ben ona göstereceğim.



ANGIE

"S "Burnumu sokmak istemem ama bugün hiç abuk sabuk oymalar aldın mı?" Hannah yanıma oturuyor ve Bridget'in yakınlarda gezindiğini, gözlerinin sessiz bir eğlenceyle parladığını fark ediyorum.

"Janky?" diye yankılandım, boğazımda bir kahkaha fokurdadı. "Ciddi misin? O kadar da kötü değiller!"

"Kızım. Dünkünün ne olması gerektiğini hâlâ çözemedim." Hannah kıyafetini düzeltip kürklü tuniğini vücuduna daha sıkı sarıyor. Vektal'i aramak için sahili tarıyor. Eğer şef düşündüğüm şeyi yapıyorsa, muhtemelen ondan kaçıyor. Hannah kendini onun asistanı olarak atadı ve herkesin canını sıkacak şekilde düzenli olarak envanter çıkarmak istiyor. Zavallı Hannah'nın son zamanlarda ateşin etrafında çok daha fazla zaman geçirdiğini fark ettim ve şefi suçlayamam. Hannah'nın aklına bir fikir geldi mi, onu o fikirden koparmak çok zor.

Hediyelerim gibi. Bugün onlara takmış durumda.

Takıntısı beni rahatsız ediyor. Tuhaf olsalar bile onları seviyorum. Bu kadar rastgele, tatlı ve özel olmalarını seviyorum. Başlangıçta hediye olduklarını fark etmemiştim. İlki beni şaşırttı ve kampta dolaşıp

İçinde kristaller olan bir taşı kimin kaybettiğini bulmaya çalışıyordum. Kimse sahip çıkmadı, ben de sakladım ve itiraf etmeliyim ki sıkıcı bir günü canlandıracak bir şeydi.

Ertesi gün, özenle sarılmış minik kırmızı çiçeklerden oluşan bir demet aldım. Ertesi gün, oyulmuş bir kemik.

Ondan sonra, eşyalar gelmeye devam etti. Küçük oymalar. Eşsiz görünümlü taşlar. Yıldız şeklinde bir tohum. Daha fazla oyma. Daha da *fazla oyma*. Günler geçtikçe oymalar sıklaşıyor ve karmaşıklıkları artıyor. Her sabah kahvaltı için ateşin başındayken yastığımın üzerinde ne bulacağımı dört gözle bekliyorum.

Hediyelerin Vordis'ten geldiğini biliyorum ve bu onları daha da özel kılıyor. Eğer bunların bir sır olması gerekiyorsa, bunu saklamakta çok kötü bir iş çıkarıyor. Herkes onu sabahları mağarama girerken görüyor. Ve beni o kadar yakından izliyor ki, hediyeler hakkında ne düşündüğümü görmek için beklediğini biliyorum.

Tuhaf olmalarını umursamıyorum bile. Nasıl düşündüğünü biliyorum. Beni neşelendirecek ve ne kadar şişkin, hamile ve endişeli olduğumu unutturacak şeyler getirmeye çalışıyor... ve işe yarıyor. Artık her sabah dört gözle beklediğim bir şey var ve buna bayılıyorum.

Gerçi diğerleri bunu komik buluyor.

"Cidden, bu oymanın ne olması gerekiyor?" Bridget elini uzatarak en yeni hazineyi görmek istiyor, ben de isteksizce uzatıyorum.

Elinde çevirirken bir sorun görmüyorum. Vordis'in bunun üzerinde zaman harcadığını, beni gülümsetmek için bir şeyler yapmaya çalıştığını görüyorum. Bu yüzden şekli tuhaf olsa da onu seviyorum. "Sanırım bu bir bulut? Belki de?"

En yeni heykel, stilize edilmiş hash işaretleriyle kaplı akışkan, dalgalı şekillerden başka bir şey değil. Belirli bir şey olması gerekiyor mu bilmiyorum ama bakması büyüleyici ve saatlerini almış olmalı, bu da onu daha da çok sevmeme neden oluyor.

"Bulut mu? Sen öyle diyorsan," diyor Bridget ve geri uzatıyor. "En azından bir hayranın var. Bu çok şirin."

"Neden, biriyle mi ilgileniyorsun, Bree-bok?" Hannah alay ediyor.

Bridget yanına oturarak, "Kapa çeneni," diye karşılık veriyor. "Ve hayır, mesele bu değil. Yani, burada bir sürü erkek eti var ama çoğu evli. Masada sadece iki erkek kardeş var ve onlar da... tuhaflar." Yüzünü buruşturuyor. "Üzgünüm, Angie."

"Tuhaf olduklarını düşünmüyorum."

"Yani, beni yanlış anlamayın. Bir noktada tuhaflığı kabul edeceğim," diyor Bridget omuz silkererek. "Eğer mecbur kalırsam. Çoğunlukla geri kalanımız için kimsenin olmamasına üzülüyorum. Hep bir noktada evlenip çocuk sahibi olmak istemiştım, biliyor musun? Artık burada olduğumuza göre, bu ihtimal oldukça zayıf görünüyor." Ellerini iki yana açıyor. "Şu anda istediğimi söylemiyorum. Ama bu seçeneğin masada olduğunu bilmek güzel olurdu."

"Her zaman bir sonraki nesli bekleyebilirsiniz." Hannah sırtarak öneriyor.

Bridget yüzünü buruşturuyor. "İğrenç."

Söylediklerini düşünerek oynamayı elimde evirip çeviriyorum. Şanslı mıyım? Şu anda şanslı hissediyor muyum bilmiyorum. Bu gezegene geldiğimizden ve hamile ve kafam karışık bir şekilde uyandığımdan beri kendimi şanslı hissetmiyorum. "Vordis güzelmiş," diyorum onlara sessizce, oymanın yumuşak kemiğini ovuşturarak. "Hediyeleri seviyorum. İtiraf etmeliyim ki günümü aydınlatıyorlar. Aslında, bana verdiği hediyeler düzenli olarak dört gözle beklediğim tek şey."

"Bebek ne olacak?" Bridget soruyor.

Hannah çaktırmadan onu tekmeler ve Bridget döndüğünde arkadaşına ters ters bakar.

Elimdeki kemik oymasına bakmaya devam ediyorum. Peki ya bebek? "Onu dört gözle beklemek daha zor. Bedenimi geri istiyorum elbette. Ama neye sahip olacağımı bilmiyorum, bu yüzden heyecanlanmak daha zor."

"Ne doğuracaksın? Kız mı erkek mi yani?" Hannah başını öne eğiyor. "İnsan ya da diğerini kastediyorum."

"Oh." İkisinin de yüzü kızarır. "Doğru."

Bebek karnımda hareket ediyor, sadece birazcık, ve bu hareketin

normal mi değil mi? Kuyruğu ya da insan olmayan uzuvları olan bir bebek nasıl hissederdi? Diğer bebeklerle aynı mı yoksa farklı mı hissederdi? Hiçbir şey için bir dayanağım yok, bu yüzden bu konuda hiç düşünmemeye çalışıyorum.

Bridget bana göz kırparak, "Bence oymalar çok tatlı ve belli ki kendine hamile kadın fetişi edinmiş," diyor. Bacak bacak üstüne atıp öne doğru eğiliyor, ayakları heyecandan kıpırdıyor. "Peki bu konuda ne yapacaksın?"

"Yapmak mı? Hiçbir şey." Parmağımı oymanın

üzerinde gezdiriyorum. "Onunla bu konuda

konuşmayacak mısın? Biraz flört etmeyecek misin?"

Flört mü? Deli mi bu kız? Ağzım açık ona bakıyorum. "Gizemli bir bebeğe hamile olduğumun farkındasın, değil mi?"

Bridget kaşlarını oynatarak bana sırtıyor. "Umursamadığının farkında mısın? Yani, hamile olduğunu saklayamazsın ki. Belli ki umurunda değil. Nasıl olsa senden hoşlanıyor."

"Peki ya başka biriyle yankılanırsa ne yapacağım?" diye sordum. "Senin de belirttiğin gibi, bir sürü bekar kadın ve sadece iki uygun erkek var."

Bridget sanki bu hiçbir şey değilmiş gibi elini havada sallıyor. "Bunu zamanı geldiğinde düşünürsün. O zamana kadar en azından adamla konuşabilirsin."

Sözlerini düşünerek parmaklarımı oymanın üzerinde gezdiriyorum. "Benimle konuşmak istediğinden emin değilim. Onunla konuşmaya çalışıyorum ama sürekli ters sinyaller alıyoruz. Artık benden kaçıyor."

"Utangaç olabilir," diye teşvik ediyor Hannah. "Onun ya da kardeşinin kimseyle konuştuğunu sanmıyorum. Şey, hayır, sözümü geri alıyorum. Birini ara sıra Nadine'le tartışırken görüyorum. Göz ardı edilmekten hoşlanmadığını bilirsin. Ama diğerleri? Var olmasalar da olur. Belki de kadınlarla nasıl konuşulacağını hiç bilmiyorlar."

"Bu tamamen mümkün," diye devam ediyor Bridget, Hannah duraklayınca konuyu toparlıyor. "Onunla konuşmalısın Angie. Biraz flört et."

Flört mü? Hayatımda hiç bu kadar seksi ya da güzel hissetmemiştim. Şişmiş, kafam karışmış ve kaybolmuş hissediyorum. "Flört etmeye hazır olduğumu sanmıyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama güzel olurdu

arkadaş olmak için."

"O zaman ona arkadaşı olmak istediğini söyle," diye cesaretlendiriyor Bridget. "Ve ona o oymanın ne olduğunu sor, çünkü yemin ederim söyleyemem."

Hannah kıkırdıyor.

Oymayı göğsüme bastırdım ve düşündüm. Belki de haklıdırlar. Belki de Vordis'le konuşmam gerekiyordur. Hâlâ bir şekilde arkadaş olmak istediği, beni önemseydiği çok açık. Hediyeler, etkileşimlerimizden çok farklı bir hikâye anlatıyor. Belki de ilk adımı atmamın zamanı gelmiştir.



O gece kampa döndüğünde Vordis'le hediyelerim hakkında yüzleşmeye karar veriyorum. Ateşin başında bekliyorum, sabırlı olmaya çalışıyorum, garip heykelciğimi elime alıp diğerlerinin çalışırken yaptıkları sohbetleri dinliyorum. Dikiş dikmem gerekiyor - bebeğin kıyafetlere ihtiyacı olacak - ama Bridget ve Hannah'yla konuştuğumdan beri konsantre olamıyorum.

Vordis'e ne diyeceğim? Sanırım benden hoşlanıyor ve arkadaş olmak istiyor... ama benimle konuşmak istemiyor? Onunla flört edemem. Karnımda garip bir bebek varken olmaz. Onun üzerinde herhangi bir hak iddia edebilecekmişim gibi hissetmiyorum. Bu bebekle ilgili iyi ya da kötü bir şey olana kadar belirsizlik içindeyim. Karnıma dokunuyorum. *Lütfen daha iyi ol, ufaklık. Lütfen tuhaf olma. Ya da garip. Ya da ürkütücü.*

Tanrım, şimdi keşke gençken bu kadar çok korku filmi izlemeseydim diyorum. *Aliens'*i alıntı yapabilecek kadar çok izlemiş olmaktan nefret ediyorum. Ripley, ben değilim. Bu iyi bir şey, çünkü sonraki filmlerde Ripley'e ne olduğunu düşünüyorum ve ürperiyorum.

Ana ateş bu gece çok meşgul. Yahni, ki bu şaşırtıcı değil, çoğu gece yahni oluyor ve tek çeşit de malzemeler. Liz yemek konusunda her zaman pratiktir. "Yahni düzinelerce kişinin karnını kolayca doyurur ve çok fazla hazırlık gerektirmez. Sa-khui gibi yemekleri çiğ yemeye başlamaya hazır değilseniz, yahniyi sevmeyi öğrenin."

Bu akşamki güveç yeterince lezzetli. Bir çeşit soluk et, yeşilliklerle

Kayalıklardan toplanıp kurutulmuş ve Liz'in patates olmayan dediği küp şeklinde kökler. Kızların çoğu ateşin etrafında pusuda bekliyor ve hepsinin beni izlemeye devam etmesine şaşırıyorum. Bu gece doğum yapacağımı mı düşünüyorlar?

Sonra Hannah ve Bridget'i gördüm ve anladım. Herkese Vordis avdan döndüğünde onunla konuşacağımın dedikodusunu yapmışlar. Televizyonumuz ya da kitabımız olmadığı için bu gecenin eğlencesi benim. Eesh. Tenim rahatsız edici bir şekilde karıncalanıyor ve sanki sahnedeymişim ve herkes benim performansımı bekliyormuş gibi hissediyorum.

Devi yanımda oturuyor ve kemikten oyulmuş bir kaşıkla yemeğini karıştırıyor. O da beni izliyor ve sanki onuncu kez koltuğumda kayıyormuşum gibi hissettiğimde bana doğru eğiliyor. "İyi misin?"

"Sadece... endişeliyim

sanırım." "Herkes

bakıyor, ha?"

"Sanırım laf çabuk yayılıyor." Yüzümü buruşturuyorum ve herkes işimize burnunu sokmaya bu kadar niyetli olduğuna göre bunu ertelemeye karar veriyorum. Vordis'le yarın ya da başka bir zaman konuşabilirim.

"Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın var," diye fısıldıyor Devi, yüzünde kararlı bir ifade beliriyor ve yüksek sesle boğazını temizliyor.

Olamaz.

Devi yumruklarını çenesine koyuyor, öne doğru eğiliyor ve niyetli bakışlarını şefe odaklıyor. "Vektal, sana bir soru sorabilir miyim?"

Konuşmaya devam etmesi gerektiğini belirtmek için elini sallayarak başını sallıyor.

"Peki ilk nesil hayatta kalanlar bu gezegenle nasıl başa çıktı? Bu gezegende ortakyaşarlar bağ kurmayı nasıl öğrendiniz? Havada zehirli bir element olduğunun farkındalar mıydı yoksa bu sonradan keşfedilen bir şey miydi? Molekülleriniz Dünya'dakilerden farklı değilse, elementin gaz formunda olduğunu varsayıyorum. Sanırım bu tamamen mümkün çünkü doğa kanunlarının bilinmeyen yönlerini göz ardı edemeyiz, ancak bu özel durumun standart olacağını düşünürsünüz."

"Eh?" Vektal kaşlarını çatmış, olduğu yerde donup kalmış bir halde şöyle diyor.

Devi konuşurken ellerini sallayarak gevezelik etmeye devam ediyor. "Hazır doğal yollarla oluşan şeylerden bahsetmişken... Bu element her neyse onu havadan temizlemek için gereken kimyasal reaksiyonları başlatmak ve aynı tepkiyi sağlamak için alabileceğin hiçbir takviye yok muydu? Doğruca bir parazite ev sahipliği yapmaya mı gittiniz? Peki ya vücudun termal düzenlemesi? İç ısıımız beyin hücrelerini yok etmeden soğukta hayatta kalmayı nasıl başarıyoruz?"

Vektal ona sanki bir kafası daha çıkıyormuş gibi bakıyor. Devi göz kırpmıyor, bekliyor.

Liz boğazını temizler. "Sanırım atalarınız hakkında bilgi edinmek istiyor."

"Ah. Bu iyi bir hikaye." Vektal ayağa kalkar, yüzündeki rahatlama belirgindir. "Ve hepinizin öğrenmesi gereken bir hikaye."

Kaçmak için çok iyi bir zaman. Vordis'le başka bir zaman konuşurum. Şu anda sadece biraz huzur ve sessizlik için mağarama çekilmek istiyorum. Ben de ayağa kalkıyorum ve herkes bana merakla baktığında karnımın alt kısmını ovuşturup yarım bir gülümseme veriyorum. "Hamile kadın mesanesi."

Liz, "Bilmez miyim," diye mırıldandı. O da ayağa kalkar. "Ben de seninle geleceğim."

Tereddüt ediyorum, çünkü aslında tuvalete gitmiyordum, ama bir zararı olmayacağına karar veriyorum. "Teşekkürler, Liz."

Vektal biz kamp ateşinden ayrılırken bile garip bir hikâye anlatmaya başlıyor. Liz ve ben kampın arka tarafına doğru yürürken onun uçan bir mağaradan bahsettiğini duyuyorum. Kör bir kanyonda, derme çatma bir oturma yeri ve her şeyiyle derme çatma bir tuvalet inşa edilmiş. En azından "tuvaletin" yanında bir sepette tutulan ve bize her gittiğimizde deliğe serpmemiz öğretilen otlar sayesinde berbat kokmuyor. Sanırım diğerlerine kalsa karda çömelirlerdi ama üç hamile kadın için tuvalet bir nimet gibi.

İşim bitince banyodan çıkıyorum, ellerimi taze kar dolu bir kâsede yıkıyorum ve kibarca Liz'in içeri girmesini bekliyorum. Ama girmede. Sadece bana meraklı bir bakış attı. "İyi misin?"

"Ben mi? Evet." Son zamanlarda pek hissetmesem de gülümsüyorum. "Ben iyiyim, neden?"

"Gözlerim olduğu ve etrafa saçtığın gülücüklere inanmadığım için mi?" Liz bana kurnazca bakıyor. "Mutsuz görünüyorsun. Uzaylılarla birlikte bir buz gezegeninde mahsur kaldığın düşünülürse, bunu belirtmenin son derece aptalca bir şey olduğunun farkındayım ama senin için endişeleniyorum. Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum."

"Öyle," diye itiraf ediyorum bir süre sonra. "Kendimi... oldukça kaybolmuş hissediyorum." İçgüdüsel olarak karnıma dokunuyorum ama bebek bu gece sessiz. Mesanemde dinleniyor tabii ama sessiz.

Yüzü tamamen sempati dolu. "Bilmenizi isterim ki hepimiz daha önce bu yollardan geçtik. Yani, sürpriz bir şekilde hamile kalmayı değil ama neredeyse diğer her şeyi. Sorularınız olursa, istediğiniz zaman gelip benimle konuşun, tamam mı? Söz veriyorum havlayan biriyim ama ısırمام." Kendi karnını okşuyor, benim kocaman karnıma kıyasla küçük, narin bir şişlik. "Ve bundan önce iki yarı uzaylı bebeğim oldu, bu yüzden duruma aşınayım."

Gülümsemeye devam ediyorum, ona bunun aynı şey olmadığını, ne doğurduğunu bildiğini, babayı ve bebeğin oraya nasıl geldiğini bildiğini söylemek istesem de. Ama sadece başımı sallıyorum, çünkü denediğini biliyorum. "Bu... zor," diye idare ediyorum. "Kendimi çok yalnız hissediyorum." Kelimeleri itiraf etmek zor.

"Yalnız değilsin," diyor açık açık. "Böyle bir kampta yaşamamanın farkına varacağın tek şey bu. Herkesin burnu senin kışının dibinde. Mahremiyet geçmişte kaldı. Alıştığında, bu kadar çok insanın bir arada olmasının hem gelmiş geçmiş en kötü şey hem de gelmiş geçmiş en iyi destek sistemi olduğunu fark edeceksin. Ama yalnız değilsin, sana söz veriyorum." Bakışları spekülatif bir hal alıyor. "Ve bahse girerim o kızıl piçler farklı düşünmek için yalvaracaklardır. Eminim kendilerine bir Angie sandviçi yapmaktan çekinmezler." Çenem düştüğünde ellerini havaya kaldırıyor. "Hey, yargılamak yok. Düşündüm de, evrenin bu ucunda lanet olası ucubeliğini yapamıyorsan, nerede yapabilirsin ki?"

Boğuk bir yanıt vermeyi başardım. "Sandviç istemiyorum. İkisiyle de ilgilenmiyorum."

"Hayır mı? Çünkü ekmeğinizi iki taraftan da yağlayacaklarını açıkça belli ediyorlar-"

"Hayır," diye hemen araya giriyorum. "Öyle bir şey değil." Sadece Vordis

gerçekten

Beni tanımak için zamanın var. İlgilendiğim tek kişi o... ve ilgilenebileceğimden bile emin değilim. Karnımdaki artı bir ile değil. Başımı sallıyorum. "Vordis gerçekten iyi bir arkadaş oldu, anlıyor musun? Buna sahip olmak güzel. Ona güvенеbileceğimi hissediyorum."

"Ekmeğimize yağ sürmesi için ona güvenin, değil mi?" Bana kaşlarını oynatıyor ve ben ona bir kez daha şaşkın şaşkın bakınca iç geçirip elini yüzüne sürüyor. "Kusura bakma. Hamileliğimin gerçekten çok azgın olduğum bir dönemindeyim. Sanırım sen o kısma gelmedin."

"Bildiğim kadarıyla onu geçmiş olabilirim. Bunların hepsi benim için yeni."

"Ah kızım," diyor Liz ve elini rahatlatıcı bir şekilde omzuma koyuyor. "Bu berbat bir şey, yalan söylemeyeceğim. Yine de ciddiğim. Soruların olursa ya da yardım istersen benimle ya da Harlow'la konuşabilirsin. İkimiz de daha önce doğum yaptık."

"Teşekkür ederim. Teklifiniz için minnettarım." Daha fazlasını söylemek istiyorum ama uzakta, gölgelerin arasında bir hareket yakalıyorum. Kadınların yaşadığı mağaranın ağzına yakın bir yerde ve kalbim aniden küt küt atmaya başlıyor. Ona dikkat etmeye çalışıyorum ama zihnim tamamen ve bütünüyle hediye bırakmak için mağarama doğru ilerlediğinden şüphelendiğim gölgeye odaklanmış durumda. "Ateşe geri mi dönüyorsun?"

"Öyleyim." Liz dönüp benim baktığım yöne bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Vordis'e selamımı söyle."



ANGIE

I Ağır hamile bir kadının girebileceği kadar sinsice mağaraya giriyorum. Diğer kızların yaşadığı, battaniyeler ve eşya sepetleriyle dolu büyük mağaranın yanından sessizce geçip Mağaranın en arkasına, benim küçük kuytu köşemin olduğu yere. Karanlık ama ileride mavi bir ışık seçebiliyorum. Bu parıltı onun gözleri olmalı ve benimkilerin de beni ele verdiğini anlıyorum. Önemli değil. Ona saldırmaya çalışmıyorum. Sadece onu iş üstünde yakalamak istiyorum ki itiraf etmek zorunda kalsın.

Elbette, tam mağaramdan çıkmak üzereyken Vordis'e rastlıyorum. Ne bıraktığımı göremeyecek kadar karanlık ama iri cüssesinden şüphe etmek mümkün değil.

En azından Vordis olduğuna eminim. Yakın karanlıkta, Thrand olabilir. Ama bir şekilde kalbimde, Vordis olduğunu biliyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, sessizliği bozmak istemiyorum. "Seni suçüstü yakaladım." Sonra da kendi kötü şakama kıkırdıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece beni izliyor. Bir süre sonra başını sallıyor, parlayan gözleri sallanıyor.

Kalbim sıkışıyor. Bunu hâlâ yapıyor muyuz? "Vordis, neden benimle konuşmuyorsun?" Boğazımda her an büyüymüş gibi hissettiren bir ağrı var. "Ne yaptığımı bilmiyorum ama her ne yaptıysam özür dilerim. Lütfen konuş benimle." Uzanıp ona dokunmak istiyorum, ama bu çok ileri gitmek gibi geliyor, bu yüzden ellerimi büyük, müdahaleci karnımın üstünde kenetliyorum.

Büyük uzaylı tereddüt eder, sonra nihayet konuşur. "Angie. Seni korumakla görevlendirildim ama dostluk şart değil."

Bu bana hiçbir şey söylemiyor, hatta kalbim daha da sıkışıyor. "Ama ya arkadaş olmak istersem?"

"O zaman istediğinizi yapacağım."

"Arkadaşlık tek taraflıysa işe yaramaz," diye belirtiyorum.

Vordis yine sessizliğe gömülüyor.

Ellerim karnımın üzerinde seğiriyor. Bir an için ses tonundaki nezaketi silkelemek istiyorum. Arkadaş olacak ve benimle sadece mecbur kalırsa mı konuşacak? Bu her şeyden daha kötü. "Bana bu kadar kızmama neden olacak ne söyledim? Eğer çiğnediğim söylenmemiş bir kural varsa, lütfen söyle bana. İstedğim son şey seni kırmaktı."

Ayaklarının üzerinde kaydığını duyabiliyorum ve ilk kez hafifçe eğildiğini fark ediyorum - mağaram uzunluğundan daha geniş ve onun için rahat olduğunu hayal edemiyorum. Yine de yolundan çekilmiyorum. Eğer böyle davranacak ve benimle sadece mecbur kaldığında konuşacaksa, o zaman ağzından alabileceğim her kelimeyi alacağım.

"Sizi rahatsız etmek istemem. Burada olmak bana bir süreliğine yerimi unutturdu." Karanlıkta eliyle mağarayı ve çevresini işaret ediyor. "Bana ne olduğumu unutturdu. Ama şimdi hatırlıyorum ve bir daha böyle bir cürette bulunmayacağım."

"Vordis," diye itiraz ediyorum. "Arkadaşım olmak sana düşmez mi sanıyorsun? Şu anda bir arkadaşına ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyor musun?" Kelimeler boğazımda düğümleniyor, yalnızlığım beni yutmakla tehdit ediyor. "Benimle konuşmak isteyen birine ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyor musun? Güvenebileceğim birine? Benimle konuşmadan gerektiğini düşünmen beni gerçekten çok incitiyor. Senin farklı olduğunu sanıyordum... ama yalvarmayacağım. İkimizi de

rahatsız edici."

Bir kez daha sessizleşiyor ve içimden ağlamak geliyor. "Boş ver," diyorum ona ve yanından geçip gitmeye çalışıyorum.

Büyük kırmızı uzaylı mağaramın kapısından kıpırdamıyor. "Angie. I..." Tereddüt eder, sonra devam eder. "Benden ne istediğinizi anlamıyorum."

Dokun bana. "Arkadaşlık," diye geveliyorum, yanaklarımda sıcak bir kızarıklık, çünkü aklım o anda oldukça pis bir yere gitti. Hamilelik hormonları, diyorum kendime. Başka bir şey değil. "Bir arkadaş istiyorum, benimle konuşacak biri, çünkü söylediklerimi duymak hoşuna gidecek. Sadece benim için üzüldükleri için değil. Arkadaşım olmak istediğini sanıyordum."

"Ben a'ani'yim," diyor ama sesi duygu yüklü. "Böyle bir şey asla sorulmaz."

"Kim olduğun ya da nasıl bir geçmişten geldiğin umurumda değil Vordis." Elini aramak için düşüncesizce uzandım. Parmaklarım kemerine değdi ve geri çekildim. Hoppala. İşler kötü gidebilirdi. "Burası hepimiz için yeni bir yer ve yeni bir başlangıç. Hiçbir şey geldiğimiz yerle aynı değil."

Vordis homurdanarak onaylar gibi bir ses çıkarıyor. "Bundan kopmak benim için çok zor. Kafamın içinde başka bir arena, dövülecek başka bir gladyatör, kazanılacak başka bir savaş olacağını düşünüyorum."

"Oh, bunu bilmiyor muyum?" Gülüyorum. "Yani, kavga etmek ya da savaşmakla ilgili değil, ama bazen uyanıyorum ve hamile kalmayacağımı umuyorum. Ve bunu yüksek sesle söylemek çok kötü hissettiriyor, ama çok farklı. Ne düşüneceğimi bilemiyorum ve bazen hatırladığım tüm o tanıdık şeylerle birlikte evdeki yatağında uyanmayı diliyorum." İçimdeki bebekten sessiz bir özür dilemek için karnıma dokunuyorum. "Bu... zor oldu."

"Korkmuşsun," diyor. "Bunu yüzünde görebiliyorum."

"Elbette korkuyorum. İçimde ne olduğunu ya da oraya nasıl girdiğini bilmiyorum." Tekrar gülüyorum ama sesim kırılğan çıkıyor. Ya bu olacak ya da ağlamaya başlayacağım.

İri bir el omzumu kavrayıp uzandığında şaşırıyorum. Bu Vordis,

kendi isteğiyle bana dokunuyordu. "Seni koruyacağım ve güvende tutacağım. Her Şey yoluna girecek."

Garip bir Şekilde beni rahatlatıyor ve kendimi biraz daha iyi hissediyorum. "Teşekkür ederim. Bunun ne kadar yardımcı olduğunu bilemezsin."

"TaŐımıyorum. Hiç çocuk taŐımadım."

Bu sefer gerçekten gülüyorum. Elini onun elinin üzerine koyuyorum, çünkü omzumdan çekmesini istemiyorum. Elinin ağırlığını, bana çok yakın durduğu için teninin sıcaklığını seviyorum. Gerildiğini hissedebiliyorum ama geri çekilmiyor. "Geçen gün seni kıracak ne söylediğimi söyleyecek misin?"

"Alınmadım." "O

zaman neydi?"

Gözleri karanlığın içinde bana doğru kırpıŐıyor. rktc derecede parlaklar ve onları bu kadar yakın görmek bile kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyor. "Turşu dilediğini söylemiştin. Harlow adındaki dişi burada turşu olmadığını söylüyor."

"Sadece aptalca bir dilekti. Canım çekti, hepsi bu. Gidip bana bir tane almanı istememiştim." Bütün bunlar gerçekten bir turşu yüzünden mi?

"O zaman seninle konuşmaya cesaret ettiğim için beni bir aptalın peŐine takıp gndermedin?"

"Ne? Hayır! Hayır! Vordis, daha kaç kere söylemem gerekiyor? Arkadaşın olmak istiyorum. Benimle konuŐmanı istiyorum. Aklına gelen her aptalca, saçma, rastgele düşünceyi gelip bana söylemeni istiyorum çünkü ne düşündüğünü duymak hoşuma gidiyor. Hava durumundan daha önemli bir Şey hakkında konuŐmasak bile, bu beni çok mutlu eder. Ciddiyim."

Parmakları omzumdaki kürklerin üzerinde geziniyor, sanki bana nasıl dokunacağını anlamaya alıŐıyor. "Ve bu seni rahatsız etmeyecek mi?"

"Hiç de değil."

"Diğerleri benim varsayımımın rahatsız

olmayacak mı?" "Alınacaklarsa siktirip

gidebilirler."

Mağaradan derin bir kahkaha yükselir. "Şimdi bir görüntü var. İnsan kendini tam olarak nasıl becerir?"

"Sanırım yardımcı mastürbasyon gibi yapılabilir." Karanlıkta yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. Belki de konuyu değiştirmeliyiz ama benimle daha yeni konuşuyor ve ben bunun devam etmesini istiyorum. Konuştuğumuz sürece on altı saat boyunca cinsel organlar hakkında konuşsak da umurumda değil. "Bu lafın gelişi ama."

"Biliyorum. Sadece bunu senin ağzından duymak eğlenceliydi." Hâlâ memnun görünüyor.

"Bir fıkra dinlemek ister misin?" Daha fazla kahkaha duymak için sabırsızlanarak soruyorum. "Korkarım konuşmada pek iyi değilimdir ama iyi bir şakayı severim. Neredeyse kötü bir espriyi sevdiğim kadar."

"Kötü mizahı mı seviyorsun?" Sesi şaşkındı. "Neden?"

"Sadece dene beni." Parmağımı eline vuruyorum. "Tak tak."

"Giriş mi talep ediyorsunuz?" Vordis geri adım atarak mağaraya girmeye çalışıyor, eli omzumdan kalkıyor.

Ona tutunuyorum, çünkü gitmesini istemiyorum. "Bir dakika. Hayır. Bu kötü bir şakanın başlangıcı. 'Tak tak' diye başlayan bir sürü şaka vardır. "Kim var orada?" demen gerekirdi."

"Ama orada kimin olduğunu görebiliyorum. Sen benim önümde duruyorsun."

"Sadece birlikte oynayalım. Hadi." Elini sıkıyorum. "Tak tak."

"Buradayım," diye anons ediyor.

"Sanki kapının diğer tarafında kimin olduğunu göremiyormuşsun gibi 'kim var orada' diyorsun." Elimde olmadan biraz kıkırdadım. "Bu konuda oldukça kötüsün."

"O zaman neden

gülüyorsun?" "Çünkü çok şirin."

"Sevimli mi?" Sesi iğrenmiş gibi geliyor. "Ben bir a'ani savaşçısıyım. İhtiyacım olan son şey sevimli olmak."

"Bana bile mi?" Sinsice soruyorum ve sonra flört ettiğimi fark ediyorum. Aman Tanrım. Şişman ve hamile bir kadınla flört etmek istemeyecektir. Sadece benim için üzülüyor. "Pardon, sanırım biraz tuhaf oldu, değil mi?"

"Sadece sevimli olduğumu düşündüğün için." Vordis hoşnutsuz.

Elini bıraktım, çünkü kendimi onun üzerine atıyormuşum gibi hissetmesini istemiyorum. Acınmak istemiyorum, bunu herkesten yeterince görüyorum. "Yani... bu gece mağarama gizlice mi girdin? Bana başka bir hediye mi bırakıyorsun?"

"Öyleyim."

Bunu saklamamasını ya da kendisi değilmiş gibi davranmasını seviyorum. İçinde zerre kadar sahtelik yok ve bu ferahlatıcı. Onu neyin harekete geçirdiğini anladığımda, onunla her zaman nerede duracağımı tam olarak bileceğim. Sadece oraya ulaşmam gerek.

Ama önce bugünün hediyesi olarak bana ne bıraktığını bilmek istiyorum. "Ne getirdin?"

"Bu bir yaprak," diye duyuruyor Vordis, sanki gelmiş geçmiş en değerli şeymiş gibi. "Kötü kokan ve dokunulduğunda sıcak olan bir derenin kenarından kopardım."

"Kaplıca mı?" Nefes nefese soruyorum ve neredeyse arzuyla inliyorum. "Aman Tanrım, bir tanesini ziyaret etmeyi çok isterim."

"Buradan çok uzakta," diye itiraf ediyor Vordis ve sesindeki pişmanlığı duyabiliyorum. "Seni taşıyabilirim ama bu çok uzun zamanımızı alır."

"Hayır, sorun değil. Sanırım bunu bebek doğduktan sonraya saklayacağım." Zor olsa da hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum. Kükürt gibi koksa bile sıcak bir banyoyu çok isterdim. Bazen sanki bir daha hiç ısınamayacakmışım gibi geliyor. Burası her zaman soğuk ve özellikle geceleri bunun iliklerime kadar işlediğini hissediyorum. Kürklerin altında bile bu kadar soğuk olmasından nefret ediyorum. Ama buna alışmak zorundayım. "Bebek doğduktan sonra olacak bir şeyi düşünmek tuhaf. Sanki arafta kalmışım gibi, bekleyip duruyorum ve bunun olmasını bekliyorum. Diğer ayakkabının düşmesini." O ayakkabıların düşmesi hakkında yorum yapmadan önce, "Bu da başka bir konuşma şekli" diye ekliyorum.

"Her şey yoluna girecek." Sesindeki sessiz güveni duymak çok hoş. "I

sana ya da çocuğuna zarar gelmesine izin vermeyeceğim." Ona inandım. "Sen iyi bir adamsın."

"Ben insan değilim. Ben a'ani'yim."

Sesinde anlamadığım hüzünlü bir nota var ve onu tekrar aşığılayacağımdan endişeleniyorum. "İyi bir a'ani o zaman. Peki... bana bu yapraktan bahset. Nerede bu yaprak?"

Elimi tutup beni nazikçe kendi mağarama çekiyor ve kalbim heyecanlı bir şekilde çarpıyor. Sadece bir yaprağa bakmak için, diye hatırlatıyorum aptal kalbime. Bu kadar heyecanlanmaya gerek yok. Mağaramda hiçbir şey olmayacak. Ben hamileyim. Gerçekten, gerçekten hamileyim.

Benim durumumun hatırlatılması her zaman ayıltıcı bir gerçekliği beraberinde getiriyor. Buradaki tüm kadınlar arasında yankı bulamayanın ben olduğumu unutamıyorum. Zaten bekleyen bir bebeğim var. Bir yabancının ben uyurken bana verdiği bebeği ve bunun korkunç sonuçlarından ürpermemeye çalışıyorum.

Vordis elimi bir kez daha rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor ve sonra küçük ocağımın yanında duruyoruz. Elimini bırakıp eğiliyor, gözlerindeki parıltı bir an için kayboluyor ve bir saniye sonra bana dönüyor. "Elini uzat."

"Teşekkür ederim."

Duraklıyor. "Neden bana teşekkür ediyorsun?"

"Çünkü bana sürekli hediyeler veriyorsun. Çok düşüncelisin." Ve bu kulağa gülünç derecede resmi geldiği için, "Kendimi özel hissettiriyor." diye ekliyorum.

Uzanıp elimi tutuyor ama yaprağı içine bırakmıyor. Onun yerine parmakları benimkini okşuyor ve gölgeli yüzü düşünceli görünüyor. "Senin de bu dünyadan benim kadar keyif almanı istiyorum. Güzelliğini görmeni." Duraklıyor ve sonra devam ediyor. "Gülümsediğini görmek hoşuma gidiyor."

Oh.

Ben daha bir şey söyleyemedim yaprağı avucuma bırakıyor ve elimi bırakıyor. "Adının ne olduğunu bilmiyorum," diyor bana. "Ama rengi koyu yeşil ve kenarlarında mavi tonları var."

"Kulağa hoş geliyor. Bu yüzden mi bana aldın?" Benim için bir yaprak kopardığını ve hoşuma gideceğini düşündüğü için dikkatlice geri getirdiğini hayal ederek onu okşuyorum.

Vordis bir an sessiz kalır. "Hayır, bunu senin için aldım çünkü yumuşak..." Duraklıyor ve sonra birkaç boğuk kelime çıkarıyor. "Saçının nasıl olduğunu hayal ediyorum."

Saçım mı? Elimdeki yaprağı okşuyorum. Yumuşak, kadife gibi ipeksi ve eni oldukça dar olmasına rağmen avucum kadar uzun. "Bunu gördüğünde beni mi düşünüyordun?"

"Her zaman seni düşünüyorum." Sesi güven ve meydan okumayla büyüyor.

Arkasında yatan anlam beynimin sandığından daha masum olsa da bundan memnuniyet duymaktan kendimi alamıyorum. "A'ani olduğun için mi?"

Duraklıyor ve ben tekrar ona bakıyorum. Neredeyse karanlıkta, gözleri en parlak şeyler, içinden parlıyor ve yüz hatlarının keskinliğini aydınlatıyor. "Her zaman a'ani olduğum için değil," diye itiraf ediyor. "Bazen Vordis olduğum için."

Oh.

Ona bakıyorum, dudaklarım merakla aralanıyor. Beni öpecek mi? Umarım beni öper. Ama birbirimize bakarken, onu insan gibi düşündüğümü fark ediyorum. Nasıl öpüşüleceğini biliyor mu bilmiyorum. Başka kadınlarla yaşamaktan hiç bahsetmedi, sadece arenalar, savaşlar ve Thrand'dan bahsetti. Bizimle birlikte bu gezegene inen tüm eski erkek kölelerin, daha iyi bir terim bulamadığım için, iyi uyum sağlamadıkları açık. Ondan beni öpmesini bekleyemem, çünkü bu tamamen insani bir şey.

Bridget'in dediği gibi ilk hamleyi benim yapmam gerekecek.

Bir an için hamile olduğumdan nefret ettim. Karnımda, hatırlamadığım bir tecavüz ya da unuttuğum bir ilişki nedeniyle orada olabilecek bu gizemli bebeğin olmasından nefret ediyorum. Ne taşıdığımı bilmemekten nefret ediyorum ve burada özel biriyle birlikte olduğum halde hamile bir kadın gibi düşünmek zorunda olduğum için istediğimi yapamıyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyorum.

Çünkü sadece ben olsaydım, sıradan Angie Campbell, onu yakalar ve öperdim.

Aptalca. Bu garip, soğuk gezegende kendimi ne kadar kayıp ve yalnız hissettiğimi unutturacak dikkatsiz bir kaçamak için onu kürklerin içine sürükledim. Ama bu eski Angie. Yeni Angie'nin tamamen farklı sorunları var... ve beli ağrıyor. Seks düşüncesi şu anda kulağa pek hoş gelmiyor.

Sırt masajı, evet. Seks, hayır.

Ama bu adama sarılamayacağım anlamına gelmiyor. Ve şu anda? Sarılmak kulağa hoş geliyor. Kollarını bana dolaması? Cennet gibi. Sadece bunu düşünmek bile beni özlemle dolduruyor - biri bana şefkatle dokunmalı çok uzun zaman oldu. Gerçekten, gerçekten bana dokunmalı. Elimde yaprak, kollarımı açıp ona doğru ilerliyorum.

Vordis hareket etmiyor. Kollarımı beline dolayıp başımı göğsüne yasladığımda öylece duruyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sana sarılıyorum. Bu sevgiyi göstermenin bir yolu ve kendimi minnettar, mutlu ve yalnız hissediyorum ve sarılmak istiyorum." Sanırım o nasıl hissettiğini açıkça söyleyebiliyorsa, ben de söyleyebilirim.

Büyük bir el omzuma dokunuyor ve sonra diğeri sırtıma doğru hareket ediyor. "Ben... o zaman seni tutacağım."

"Teşekkür ederim." Yanağımı göğsüne yaslayabilmek için karnımı hafifçe yana yatırıyorum. Yine kürklü bir tunik giyiyor ve bir an için onun da bazı barbarlar gibi az giyinmiş olmasını diliyorum. Onun ve Thrand'ın kıyafet hayranı olmadıklarını biliyorum. İlk hafta boyunca her zaman soyunmak için ellerinden geleni yaptılar. Şimdi giyinik olması beni neredeyse hayal kırıklığına uğrattı. Yine de bunu kabul ediyorum. Çünkü kocaman kolları bana sarılmış durumda ve her geçen an biraz daha rahatlıyor.

"Bunu doğru yapıyor muyum?" Vordis bir süre sonra sorar. "Yoksa yapılması gereken daha çok şey mi var?"

"Bu mükemmel," diyorum ona usulca, gözlerimi kapatarak. "Harika gidiyorsun." Elimi sırtının alt kısmında aşağı yukarı kaydırarak onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Ellerimi... hareket ettirebilir miyim? Ya da olmaları gereken uygun bir nokta var mı?"

"Bana istediğin gibi dokunabilirsin," diye onu rahatlatıyorum. "Hiç umursamam."

Aslında, buna açım. Biraz ilgi için açlıktan ölüyorum. Sevgiye. Şefkate. Bana göndereceği her şeyi açgözlülükle kabul edeceğim. Böyle olmaya alışık olduğumdan değil, ama geldiğimizden beri kendimi o kadar yalnız ve izole hissettim ki, bu basit jest beni... bütün hissettiriyor.

Vordis'in iri eli tuniğimin üzerindeki tüylü katmanlarımı bir aşağı bir yukarı okşuyor. Homurdanıyor. "Kıyafetiniz teninize dokunmama izin vermiyor. İnsanlar tenleri açıktayken sarılmazlar mı?"

"Öyle," diye katılıyorum, gülümseyerek. "Ama burası çok soğuk ve açıkta kalırsam pek rahat edemem."

"Ben sıcakım. Bana tutunabilirsin."

Bu fikre bayıldım. Eli kolumda aşağı yukarı hareket edip okşarken karanlığa doğru gülümsüyorum. "Bu güzel olurdu." Şimdi Vordis'le geçirdiğim çıplak geceleri hayal ediyorum. Çıplak bedenimi onunkine yasladığımı ve ellerimi onun parlak kırmızı teninde gezdirdiğimi hayal ediyorum. O kadar sıcak olurdu ki, vücudu kaslarla dolu olurdu.

Vücudum uyarılmaktan karıncalanıyor. Acaba Liz'in dediği gibi hamileliğin bu kısmında mı delicesine azıyorum?

Ama sonra bebek tekmeliyor ve belim garip bir açıyla kasılıyor ve isteksizce Vordis'in kollarından çekiliyorum. Kim olduğumu unutmuştum. Ben diğer kızlar gibi hiçbir sorunum yok. Yolda bir bebeğim var ve o doğana kadar Vordis muhtemelen başka biriyle yankılanacak. Bu düşünceyle içime sıcak bir kıskançlık saplanıyor. Benden başka kime ilgi gösterdi? Nadine? Callie? Sam mi? Sam çok güzel.

-

"İşimiz bitti mi?" Vordis'in ses tonunu okumak imkânsız.

"Evet, şimdilik," diyorum ona ve yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye zorluyorum kendimi. Bırakmaya isteksizim, hafifçe geri çekilirken bile ellerim belinde. "Sanırım Thrand'a bundan bahsetmemeliyiz."

Sertleştiğini hissediyorum. "Thrand'ı neden düşünelim ki?"

"Oh, ben sadece..." Sözümü kesiyorum. "Şaka yapıyordum."

"Biz farklı insanlarız," diyor Vordis bana, sesi hoşnutsuzlukla kesilmiş.

Üst kolumu nazikçe sıkıyor. "Ben diğerlerine katılmadan önce daha fazla sarılmaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben iyiyim," diyorum usulca. Onun yanındayken hep yanlış şeyleri ağzımdan geçiriyorum. Mutsuz ayrılmasını istemiyorum. Aslında hiç gitmesini istemiyorum. Önümüzdeki birkaç gün boyunca -yine- kızgın olacağı düşüncesi uzanıp elini tutmama yetiyor. "Duygularını incitmeye çalışmıyordum, Vordis."

Onun rahatladığını görebiliyorum. "Biliyorum, Angie." "İkinizi her zaman ayırt edebileceğimi biliyorsun."

"Biliyorum." Ama yanağıma dokunuyor ve sonra yine de gidiyor.

Hüzünlü düşüncelerimin beni boğmasına izin vermemeye çalışarak düşünceli bir şekilde yaprağımı okşuyorum. Şu anda mı? Bir sarılmaya daha ihtiyacım var ama Vordis gitti.



VORDIS

M Ertesi günkü avda aklınız Angie'yle dolu. Teninin yumuşaklığı.

Vücudunun kıvrımları benimkine baskı yapıyordu.

Saçının kokusu. Onu hissetmek. Gülüşünü ve bana uzanışını. Sanki var olan tek şey benmişim gibi gözlerinin karanlıkta parlaması.

Ben A'ani'yim. Kendimi ona adadım. Onu korumak dışında hiçbir şekilde onu dşnmemem gerekiyor. O benim tek ve biricik görevim. Ona ya da başka bir şeye karşı hislerim olmamalı. Ben hizmet etmek için yetiştirildim.

Ama Angie'yi dşnmemem gereken şekillerde düşünüyorum. Kollarımı ona doladığımı, çıplak tenini kendi tenime değdirdiğimi düşünüyorum. Onu karnındaki çocukla düşünüyorum ve benim çocuğum olsaydı nasıl olurdu diye merak ediyorum. Angie'yi düşünüyorum, bana gülümsüyor, nefesi yüzüme değecek kadar yakınımaya eğiliyor. Giysisinin bağcıkclarını boynundan ayırdığını ve büyük memelerini ortaya çıkardığını düşünüyorum-

Thrand beni kemerimden yakaladı ve geriye doğru çekti. "Aptal. Ne yapacaksın?"

o uçurumun kenarından yürümek mi?"

Düşünceler içinde ne kadar kaybolduğumu fark etmeden geri geri gidiyorum. Elbette, buradaki manzarayı süsleyen kayalık uçurumlardan birine çok yakınım. Av partimiz -Cashol ve insan dışı Nadine- bana bakıyor.

"Özür dilerim," diyorum hemen ve Thrand'ın ellerini itiyorum. "Anlık bir düşünce dikkatimi dağıttı."

"Anlık bir düşünce mi?" Thrand sanki bir yabancıymışım gibi kaşlarını çatıyor. "Otuz adımdır o uçuruma doğru yürüyorsun. Seni izledim."

"Ben başka bir şey düşünüyordum," diyorum kararlılıkla ve Cashol'a dönüyorum. "Avlanma alanlarına yakın mıyız?"

"Dvisti sürüsü ileride," diye onaylıyor avcı, dönüp işaret ederek. "Uzaktaki şu tepenin üzerinde. Ziyaret etmekten hoşlandıkları bir vadi var. Gelin. Yaklaştık."

Nadine bize meraklı bir bakış atıyor ama Cashol ilerleyince onu takip ediyor. Koyu tenli ve kıvrıkcık saçlı insan dişilerden biri ve avlanmayı öğrenmeye kararlı. Cashol son zamanlarda onu bizimle birlikte getiriyor. İyi değil, ama çok çalışıyor ve bu yüzden onu getirmeye devam ediyor. Bunu sinir bozucu buluyorum, çünkü bizi yavaşlatıyor.

Thrand bunu eğlenceli buluyor sanırım. Onu sık sık izliyor, yüzünde meraklı bir ifade var. Normalde onun yanında yürümeye çalışır ama o gün bana kaşlarını çatıyor ve arkada bekliyor. Diğerlerini takip etmeye gittiğimde, ağır tuniğimin önünü tutuyor ve beni fiziksel olarak kenara çekiyor. Sinirlenerek onu itiyorum.

"İyi olduğumu söyledim," diye

çıktım ona. "Seni rahatsız eden

ne kardeşim?" "Hiçbir şey."

Thrand başını sallar. "Bir a'ani dostuna yalan söyleyemezsin. Aynı zihinlere sahibiz. Aynı şekilde düşünüyoruz-"

"Birbirimize hiç benzemiyoruz," diye hırlıyorum ona, ağzından çıkan kelimelerden nefret ederek. Angie'nin söylediklerine çok yakın geliyorlar. Beni düşündüğünde onu düşünmesini istemiyorum.

Onu hiç düşünmesini istemiyorum.

Hışımla ilerliyorum ve Nadine'in yanına vardığımda, Thrand'ın onun yanında yürümesine izin vermek yerine, sırf onu kızdırmak için orada kalıyorum.

Nadine bana şöyle bir bakıyor, dikkati mızrağında ve çok derine batmamak için giydiğı kar ayakkabılarında. Boyu bizimkine kıyasla daha kısa ve bu yüzden srklenmeler onun için bizden daha büyük bir engel teşkil ediyor. "Kardeş rekabeti mi?"

"Eh?" Kaşlarımı çatarak ona döndüm.

"Eskiden kız kardeşlerimle sürekli kavga ederdim," diyor sesi yumuşak bir şekilde. "ok büyük sa çekme kavgaları yapardık. Tekmeleme, ığlık atma, aklınıza ne gelirse. Bu sadece kardeşlerin yaşadığı bir şey. Sen ve Thrand aynı mısınız?"

"Biz kardeş değıliz," diyorum ona sertçe. Bu insanlara a'ani olduğumuzu kaç kez söylemem gerekiyor? Ama dinleyecek gibi görünmüyorlar.

"İkiz olduğunuzu

sanıyordum?" "Biz a'ani'yiz."

"Bu sizin dilinizde 'ikiz' anlamına gelmiyor mu?" Bana şaşkın bir bakış atıyor, Cashol'un hızlı temposuna ayak uydurmaya çalışırken nefes nefese kalıyor.

"Klon demek. O ve ben aynı genetik materyalden retildik ama başka bir akrabalığımız yok."

"Oh." şaşırmış görünüyor. "Yine de ona kardeşim diyorsun."

"Her a'ani diğerklerinin kardeşidir. Bu bizim bir aile olduğumuz anlamına gelmez."

Tek söylediğı "Huh," oldu. Thrand koşarak yanıma geliyor ve bana dirsek atıyor, belli ki Nadine'in yanındaki yerimi istiyor. Onu görmezden geliyorum. Sonunda Nadine devam ediyor. "Yani aynı anneden değıl miyiz?"

"Hayır anne. Bu tür amaçlar için tasarlanmış bir istasyonda

klonlandık." "Huh. Yavru köpek fabrikalarının uzaylı eşdeğeri.

Tamam o zaman. I-"

"Neden onunla konuşuyorsun?" Thrand koşarak Nadine'in yanına geliyor ve

bana bakmadan önce ona kızgın bir bakış fırlatıyor. "Onunla konuşmamanız gerekiyor.

Onunla benden daha çok konuş."

"Buna kibarlık deniyor," diyor Nadine ona. "Araştırın."

Thrand'ın taleplerinden rahatsız olmuş gibi görünüyor. Bu Nadine'i sevdiğime karar verdim. "Bana yavru köpekler ve nasıl öğütüldükleri hakkında daha fazla bilgi ver," diyorum ona. "Bilmek istiyorum." İnsan dünyası hakkında ne kadar çok şey öğrenebilirim, Angie ile bu tür şeyler hakkında o kadar çok konuşabilirim. Konuşmamdan etkilenmesini istiyorum. Gözleri parlayarak bana bakmasını istiyorum.

Thrand bana doğru kaşlarını çatıyor, sonra tekrar Nadine'e bakıyor. "Ben de bilmek istiyorum. Bana her şeyi anlat. Ve önce bana söyle."

Thrand'a "Biraz ısrarcı davranıyorsun, biliyorsun," der. "Kızlar bunu pek sevmez."

"Hayır mı?" şaşırmış görünüyor, adımları sanki gerçekten şaşırmış gibi duraklıyor. Kadın güldüğünde, bir kez daha onun yanında koşuyor. "Dişiler neyi sever? Senin gibi dişiler mi?"

"Birincisi, insanlarla konuşmamamızın söylenmesinden hoşlanmayız," diye neşeyle devam ediyor. "Ve ikincisi, kırılğan ve zayıf bacaklı bir tür olduğumuz için tuzak kurmamamızın söylenmesinden hoşlanmayız."

İleride Cashol eğlenerek homurdanıyor, bu da konuşmamızı dinlediğinin bir işareti. Ben de sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü Thrand'ın daha önce Nadine'e bunu söylediğini ve Nadine'in çıkardığı öfke sesini hatırlıyorum.

"Ama siz zayıf bacaklı bir türsünüz," diye araya giriyor Thrand. "Dişi bir gladyatörün gücüne sahip olduğunuzu düşünmeniz çok hoş ama daha fazla yanılmazdınız-"

"Hsst," diyor Cashol ve bir elini havaya kaldırıyor. Önüne bakıyor ve biz de duruyoruz. Thrand ve Nadine gibi ben de sessiz kaldım. Son zamanlarda, eğer bir av yakalayacaksak, liderimiz sessiz olun dediğinde hemen sessiz olmanın en iyisi olduğunu öğrendik.

Yine de burada av yok. Rüzgâr dönüyor ve havada tanıdık bir koku dolaşıyor. Kan kokusu.

"Bu koku da ne?" Nadine fısıldar, Cashol alçaktan çömelir ve

uçurumun kenarına doğru sürünerek ilerliyor. Ben de arkasından yaklaşıyorum, Thrand da yle. Karşılıklı bakışıyoruz, tartışmalarımız tehlike karşısında unutuluyor. Bu iyi bildiğimiz bir koku ve duyularım sanki bir savaşa katılmak zereymişiz gibi tetikte.

Aşğıda, vadide, karlar kırmızıya boyanmış. Bakışlarımı keskinleştirmek için gözlerimi kısıyorum ve bunu yaparken nesneler netleşiyor. Avladığımız dvisti'ler aşğıda, tamam, ama çoktan avlanmışlar. Yaratıkların bir dzinesi parçalanmış, uzuvlarından koparılmış ve parçaları beyaz karın üzerine saçılmış. Burada bir uzuv var, orada bir zamanlar genç bir dvisti'ye ait olması gereken bir bağırsak yığını.

"Lanet olsun, ne oldu?" Nadine'in sesi korku dolu. Bakıyorum, Thrand'ın yanına melmış, gözleri kocaman. Adam ona dokunmaya çalışıyor ama kadın elini kenara itiyor.

Yemin ettiğimiz Angie'den başka bir kadına dokunması garip. Bu bilgiyi daha sonra ona sormak üzere zihnimde saklıyorum.

"Bu görüntü hiç hoşuma gitmedi," diyor Cashol, sesi kısık. "Böyle şeyler için yanlış mevsim."

"Mevsim?" Ben soruyorum. "Bunun ne olduğunu biliyorsun o zaman?"

"Skyclaw. Kesik izlerine bak." Kan sıçramış kardaki üç paralel çizgiyi işaret ediyor. "Yukarıdan dalarlar ve avlarına saldırırlar. Yine de onunla oynamayı severler ve ihtiyaç duyduklarından fazlasını öldürürler." Başını iki yana sallıyor. "Savurgan, korkunç şeyler."

"Nedir onlar?" Nadine titriyor ve bu kez Thrand koruyucu elini omzuna koyduğunda, onu itmiyor.

"Büyük kuşlar," diyor Cashol, yüz ifadesi asık. "adırlardan daha büyük. Bir sürü dişleri var. Yine de acımasız mevsimi sevmezler ve uzun sreler boyunca ortadan kaybolurlar. Neden burada olduklarını anlamıyorum." Kaşlarını çatarak vadiye bakıyor. "Vektal ile konuşacağım. nemli bir şey olmayabilir."

"Hiçbir şey mi?" Nadine gıcırdıyor. "Nasıl hiçbir şey olmaz? Her yerde kan var!"

Cashol ayağa kalkar. "Birinin nasıl davrandığına bakarak tüm yaratıkları yargılayamazsınız. Bu

Acımasız mevsimden kaçarken diğerlerini takip edemeyen, kötü kanatlı bir başıboş olabilir. Ya da belki de gidiyordu ve geri dönmeyecekti. Vektal'e söyleyeceğim ama her zaman yaptığımız gibi devam etmeliyiz." Dönüyor ve bize keskin bir bakış atıyor. "Kampta kimseye bir şey söylemeyin. Onları telaşlandırmak istemeyiz."

"Ciddi misin sen?" Nadine tıslıyor.

"Hiçbir şey söyleme," diye tekrarlıyor Cashol ve sonra aşağıdaki vadiyi işaret ediyor. "Gel. Aşağıdaki et donmuş, bu da skyclaw'ın çoktan gittiği anlamına geliyor. Gidelim ve bakalım geride bıraktıklarını kurtarabilecek miyiz? İyi et ziyan edilmemeli."



ERKEN DÖNÜYORUZ, çantalarımız yakıp yıkan yaratığın geride bıraktığı dvisti kalçalarıyla dolu. Thrand, kampa döndüğümüzde koruyuculuğundan bıkmış görünen Nadine'in üzerinde geziniyor. Döndüğümüzde hemen Angie'yi arıyorum ve onu ateşin yanında oturmuş, elinde buharlı bir şeyle düşüncelere dalmış halde görünce rahatlıyorum. Biz yaklaşırken başını kaldırıyor ve beni görünce gözleri ısınıyor.

Bugün ona hiçbir şey getirmedi. Pişmanlık göğsümü dolduruyor.

Cashol bize bir kez daha "Hiçbir şey söyleme," diyor ve Vektal'i bulmaya gidiyor. "Kahretsin," diye fısıldıyor Nadine. "Sırlarla aram iyi değildir."

"Onu senin için tutacağım," diye ilan ediyor Thrand. Gözlerini deviriyor ve oturup öldürülenlerin derisini yüzmek için kullanılan kayalık çukura gidiyor.

Onu takip etmeye başlıyor, ama o gidemeden ben kolundan tutuyorum. "Gün da ha yeni başlıyor. Etimizi hazırlamayı bitirdiğimizde dövüşmeliyiz."

"Spar?" diye yankılanıyor, merakla.

"Evet. Angie'yi korumak için," diyorum ona. "Eğer göklerden saldıran bir şey varsa, hazır olmalıyız."

Bana düşünceli bir şekilde bakıyor ve sonra başını sallıyor.



AKŞAMA KADAR TARTIŞIRIZ. Ertesi gün ve ondan sonraki her gün de dövüşüyoruz. Angie'yi korumak için her zaman tetikte olmamız gerektiğinden, duyularımızı savaşta bilenmiş halde tutuyoruz. Günler geçtikçe ve daha fazla yaratık öldürülmedikçe, Cashol'un vücudundaki gerginlik kayboluyor. O rahatlıyor ve biz de rahatlıyoruz.

Belki de sadece tek bir skyclaw'dı.



ANGIE

*D*Aylar birbirine karışıp bir akıntıya dönüşüyor. Benim günlerim de hemen hemen aynı. Dışarı çıkıp fazla bir şey yapamayacak kadar hamileyim ve bebek ağır oturuyor. Kalçalarım genişlemiş gibi hissediyorum ve sırtım sürekli ağrıyor. Ne zaman Bunu Liz ve Harlow'a şikayet ettiğimde bana doğum yapmamın çok uzun sürmeyeceğini söylediler.

Bunu dört gözle bekliyorum muyum, bilmiyorum.

Her sabah soğuk yatağımdan titreyerek kalkıyorum ve ateşin başında kahvaltı ediyorum. Orada her zaman birileri bir şeyler üzerinde çalışıyor ama benim yapabileceklerim sınırlı. Diğerlerine kalsa, bana hiçbir şey yaptırmazlardı. Bana hep dinlenmemi söylüyorlar. Tek yaptığımın gün boyu dinlenmek olduğunu anlamıyorlar ve bu beni deli ediyor. Bir süre sonra kendimi çay ve yahniden sorumlu tuttum, insanlar kampa gelip günlük işlerini yapmak için tekrar ayrılırken her zaman ateşin üzerinde, sıcak ve hazır olduklarından emin oldum.

Hava hala keskin ve soğuk ve her gün kar yağıyor. Sanırım uzaktaki sarp dağlar sayesinde çoğundan korunuyoruz ama yine de istediğimden daha soğuk. Ve karla birlikte kampta da değişiklikler oluyor. Veronica ve Ashtar geri döndüler, birbirlerine o kadar aşık ki

Birbirlerine baktıklarını görmek kalbimi acıtıyor. Veronica bir şifacıya dönüştü, khui'sinin başkalarına yardım etmesini sağlayan ek güçleri var. Ve Ashtar görünüşe göre bir ejderha, bu da herkesi şok ediyor.

Bu da yetmezmiş gibi, bu ikilinin dönüşünden günler sonra Lauren ve Marisol bir düzineden fazla yabancıyla birlikte ölümden döner. Bu uzaylılar sa-khui'lerin kuzenleridir ve artık ölü olan uzak bir adadan gelmektedirler. Bir gecede kampın büyüklüğü iki katına çıkıyor ve kar, her şeyi kaplayan ince bir küle dönüşüyor. Her ihtimale karşı nefes alırken ağzımı kapatan tüylü bir atkıyla birkaç gün geçiriyorum.

Kabilemizin yeni üyeleriyle birlikte bazı sa-khui'ler evlerine dönüyor. Ailelerini özlüyorlar ve artık avlanmaya yardım edecek yeterli sayıda elimiz olduğu için - ve başından beri burada olan bizler daha fazlasını öğrendiğimiz için - evlerine dönüyorlar. Yani, bazıları. Vektal ve birkaç adam ayrılıyor ama yeni gelenler oluyor. Taushen ve herkesin saçıyla uğraşmak isteyen pembe saçlı Brooke var. Gail ve Vaza, belli ki birbirlerine aşık yaşlı bir çift ve yeterince iyi görünüyorlar. Ayrıca ada kabilesiyle birlikte getirilen yetim bir bebeği de evlat edindiler ve böylece artık çoğu gün ateşin başında Gail'e eşlik ediyorum. Willa ve Gren de sonunda kampa geliyorlar ve sonra o kadar hareketli ve insan doluyuz ki hava daha şenlikli bir hal alıyor.

Ruh halim değil. Ağrılı, yorgun ve bir şekilde huzursuzum. Karnıma düzenli olarak kramplar giriyor, uzun süreli ve sert değil, ama bana yakında gelecek bir yolcum olduğunu hatırlatacak kadar.



BİR GECE, kızlardan biri ayağa kalkar ve boğazını temizler. "Hadi bir oyun oynayalım," der yüksek sesle son yahni de bitirilirken. "Şişe çevirmeye ne dersiniz?"

Şaşkınlıkla baktım, çünkü bu oyunu biliyordum. Öpüşme oyunu mu? Gerçekten mi? Ama diğer kadınlar tarafından coşkuyla karşılandığında, Tia Nadine'in elini tutup Sam'i kendi çemberine doğru sürüklerken bir kıskançlık hissine kapılıyorum. Devi ve Callie'yi, sonra da Steph ve Penny'yi yanına çekti.

"Bu kadar kız yeter," diye ilan ediyor. "Burada birkaç erkeğe ihtiyacımız var, yoksa pek eğlenceli olmaz."

Ateşin üzerindeki çay poşetine birkaç yaprak ekliyorum ve uzun, oyulmuş bir kemik kaşıkla karıştırıyorum. Gruba biraz daha yaklaşıyorum, çünkü Tia'nın sahildeki uzaylı erkeklerle öpüşme oyunu oynayacak kadar cesur olmasından sıkıldım ve biraz da büyülendim. Bir yanım gelip elimi tutmasını ve beni çembere götürmesini diliyor. Bir grup yabancı adamı öpmek istediğimden değil. Sadece bu tür şeylere dahil olmayı özlüyorum. Ama hamileyim ve mutsuzum - şu anda kimsenin eğlence anlayışı bu değil.

Tia ateşin yanında toplanmış bazı insanların yanından geçer. "O kadar hızlı değil, siz ikiniz. Oyunumuzu oynuyorsunuz!"

Beni şaşırtarak Vordis ve Thrand'ı grubun arkasındaki yerlerinden çekiyor. Onları içeri götürüp oturmalarını söylerken ağzım açık bir şekilde bakıyorum.

Thrand konuşurken bile Vordis bana bakıyor. "Biz de tartışmaya gitmek üzereydik."

Tia, "Daha sonra tartışabilirsiniz," diyerek onu susturuyor. "Bu bir gelenektir."

Kalk, Vordis'e sessizce yalvarıyorum. Oturup oyun oynama. Ama Sam gülerek yanındaki kumsalı okşayınca Vordis oturuyor ve midemde kocaman bir düğüm oluşuyor. Tabii ki oynayacak. Thrand da orada. Vordis'e bakıyor.

Vordis bana bakıyor, bakışları tamamen sabit.

Tia adadaki birkaç erkeği de kendi oyununa dahil edince arkamı dönüyorum. Sinsi kız. Genç Sessah'ı sürüklüyor ve adalılardan biri olan ve itiraf etmeliyim ki gerçekten yakışıklı bir erkek örneği olan A'tam'ı da oyuna dahil etmeyi ihmal etmiyor.

Küçük grubu dolduğunda, Tia kendini Sessah ve A'tam'ın arasına bırakıyor ve sonra grup kız-erkek dönüşümlü oturmaya alışmak için oturma yerlerini değiştiriyor. Çayın tadını doğru ayarlamaya çalışıyormuş gibi yapıyorum ama onları çok yakından izliyorum.

Vordis'in kimi öptüğünü görmek istiyorum.

Buna nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum.

Kıskançlıktan kimin gözlerini oymak zorunda kalacağımı görmek istiyorum.

Onun üzerinde hak iddia ettiğimden değil. Ya da herhangi biri. Ben hamileyim. Hamile, hamile, hamile. Hayal kırıklığıyla bir elimi yine karnıma koyuyorum ve sonra onun yerine belimi ovuyorum çünkü artık hep ağrıyor.

Vordis'i öpmedim. Ona bir daha sarılmadım bile. Avlanmakla ve Thrand'la dövüşmekle o kadar meşgul ki onunla birkaç dakika özel zaman geçirmeye çalıştığım için kendimi suçlu hissediyorum. Elbette sahilde sohbet ediyoruz ve kamptayken hep beni izliyor ama bir daha baş başa kalmadık. Bazen o sarılmayı mağaramda hayal edip etmediğimi merak ediyorum... ama bana hala her gün hediyeler getiriyor. Sadece meşgul.

Ben hariç herkes öyle.

Tia, birinin oymak için kenara koyduğu pürüzsüz, temiz bir dvisti but kemiğini kapıyor. "Bunu şişemiz olarak kullanacağız. Oyun basit. Biri şişemizi çevirecek ve kimi gösterirse onu öpmek zorunda kalacak. Sonra çevirme sırası o kişide. Basit kurallar, değil mi?"

"Öpücük nedir?" diye soruyor sakallı biri. Klanlarının adını hatırlamaya çalışıyorum. Kedi gibi bir şeydi sanırım.

Kızlardan birkaçı inliyor, bir başkası da kıkırdıyor. "Bu bir ağız ağıza okşama," diye açıklıyor Tia. "Bu sadece erkekler ve kızlar arasında bir eğlence. Başka bir şey değil."

"Ya bir dişiyi öpersem? Bu zevk eşi olduğumuz anlamına mı gelir?" Sessah soruyor. "Hayır, bu sadece birini öptüğün anlamına gelir."

Tia'nın dehşete düşmüş tepkisi karşısında kendi kıkırdamamı bastırıyorum. Bu ekiple çiğneyebileceğinden fazlasını ısırılmış olabilir.

"Öpüşmek ağızların çiftleşmesidir, değil mi?"

Bu sestten tüylerim diken diken oldu. Bu Vordis. Ona bakıyorum ve yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum çünkü soruyu sorarken bile beni izliyor. Bir an için sanki sahilde sadece biz varmışız gibi hissediyorum. Ağızının benimkinin üzerinde olmasının nasıl bir his olduğunu düşündüğünü biliyorum... çünkü ben de bunu düşünüyorum.

"Ağızların çiftleşmesi mi?" Nadine soruyor, çenesi

düşüyor. "Cashol öyle diyor."

Nadine, "Vay canına, çok etkileyici bir isim," diyor ve sinsice ağzına dokunuyor.

Yanılmıyor. Artık Vordis'in söylediğini duyduğuma göre, bu kelimeleri rüyalarımdaya duyacağım. Ağızların çiftleşmesi. Vordis'i hayal ediyorum, kırmızı teni ihtiyaçla kızarmış, yanağımı okşuyor ve sonra çenemi yukarı kaldırıyor, öpüşebilmemiz için ağzımı onunkine götürüyor, dudaklarımız fırçalanıyor, dillerimiz birbirine değiyor...

Hamile olmasaydım tabii.

"Buna ağız çiftleşmesi diyebiliriz, elbette. Sıra sana geldiğinde ne olduğunu anlayacaksın," diyor Tia. "Sadece kuralları hatırla. Eğer seni işaret ederse, öpmek zorundasın."

Ada adamlarından biri "Kimi işaret ediyorsa öpmek zorunda mı?" diye sorar.

Devi uzun siyah saçlarını savurarak, "O da öyle dedi," diye ekliyor. O... flört mü ediyor? Evet, flört ediyor diye düşünmeme neden olan tiz bir kıkırdama çıkarıyor.

"Ya iki dişinin üzerine düşerse?" A'tam sorar. "Öpüşür

müsünüz?" "Hayır, yeniden döneriz," diyor Tia ona.

Homurdanıyor. "Yeniden dönmektense iki dişinin öpüştüğünü görmeyi tercih ederim." Diğer erkeklerden birkaçı da aynı fikirde.

Kahkahalarımı bastırıyorum. Erkekler erkektir, evrenin hangi ucunda olurlarsa olsunlar. Dünya'da bir çift kızın kulüpte öpüşmesini izlemekten daha fazla bir şey sevmeyen tüm erkekleri düşünüyorum.

"Bir erkeği öpmek ister misin?" Tia tatlı tatlı sorar. "Eğer bir erkeğin

üzerine düşerse mi?" A'tam kaşlarını çatır. "Yeniden döneriz."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Öne doğru uzanır ve "şişeyi" bir tur döndürür.

"Bu dönüşü kimin önce gideceğini görmek için kullanacağız."

"Angie, bir süredir ayakta duruyorsun," diyor Gail, dikkatimi oyundan başka yöne çekerek. Yanındaki taşa vuruyor. "Burada oturmak ister miydin?"

benimle?"

"Hayır, ben iyiyim," diyorum ona ve belimi ovuyorum. Şişe hâlâ dönüyor ama yavaşlayarak duruyor... tam Vordis'in önünde. Çentikli uç doğrudan onu gösteriyor ve kalbim de duruyormuş gibi hissediyorum. Yüz ifadesini izliyorum. Burun delikleri genişliyor ve ağzı sanki hoşnutsuzmuş gibi inceliyor ama kimse bir şey söyleyemeden öne uzanıyor ve o şeyi döndürüyor.

Bakmadan duramıyorum. "Şişenin" kendi etrafında dönüp durmasını izliyor, içim içimi yiyerek kime dönüşeceğini merak ediyorum. Liseyi yeni bitirmiş gibi görünen flörtöz Tia'ya mı? Güzel Sam mi? Siyah saçlarını tekrar tekrar savurup duran hevesli Devi mi?

Vordis hızla uzanarak dönen kemiği yakalar ve çarparak durdurur. Kemik onun karşısında, Callie ile bir adalının omuzları arasında duruyor.

Doğrudan beni işaret ediyor.

Vordis, "Angie ile ağız eşleşmesi yapmalıyım," diye duyurdu.

"Bu işler böyle yürümüyor," diye haykırıyor Tia, sanki oyununu mahvetmişim gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Ama ağzıma almak istediğim tek kişi o," diyor gruba. "Başka neden bu oyunu oynayayım ki?"

"Bu işler böyle yürümüyor," diye inatla tekrarlıyor Tia. "Tekrar döndür ve bu sefer sakın dokunma."

"Döndüm," diyor Vordis, sesi düz. "Angie'yi ya da başkasını

öpeceğim." "Oyun oynamıyor." Tia kollarını göğsünün üzerinde

kavuşturuyor. "Ona sor."

İtiraz etmek için ağzımı açtım. Herkes bana bakıyor ve seçildiğim için gücendiler mi yoksa eğlendiler mi anlayamıyorum. Bebek tekmeliyor, bana oyuna katılmak için seçilmememin bir nedeni olduğunu hatırlatıyor ve kalbimdeki heyecanlı çırpınışlar yavaşlayarak duruyor.

"Ben oynamıyorum," diyorum sessizce. "Ben yatmaya gidiyorum."

Ve dönüp ateşi terk ediyorum, çünkü bunun nasıl bittiğini görmek istemiyorum. I

fısıltıları duymak istemiyorum, Vordis'in yeniden döndüğünü görmek istemiyorum, bunların hiçbirini istemiyorum.

Beni seçmeye çalışması çok hoş ama yapamaz. Gizemli bir bebeğe hamileyken olmaz. Başka birini seçmeli, ona yankılanmakta özgür, onu sevmekte özgür, flört etmekte ve istediği kadar vahşi olmakta özgür birini.

Ben o kız değilim.

Buraya geldiğimizden beri başıma gelmeyen kalmadı ve elimden gelenin en iyisini yapmam gerekecek. Gruptan uzaklaşıp mağaralara doğru yürürken bir elimle şişkin karnımı ovuyorum. Sırtım ağrıyor ve bana şu anda her şeyin yabancı hissettirdiğini hatırlatıyor. Yabancı ve rahatsız edici. Mağaraya girdiğimde birinin çoktan burada olduğunu, ranzasında saklandığını görüyorum-Hannah. Rezonansa girdi ve sanırım bundan mutsuz. İyi olmuş. Mutsuzluk arkadaşlığı sever.

Ne kadar şanslı olduğunun ya da onunla yer değiştirmeyi ne kadar çok istediğimin farkında değil. Bırak gizemli çocuğa hamile kalsın. Bırakalım ucube, yalnız, yalnız, kafası karışık olan o olsun. Onun sorunu birinin onu çok fazla istemesi mi? Yuh amına koyayım.

Bunu düşünürken bile içim suçluluk duygusuyla doluyor. Bir elimle karnıma dokunuyorum. Ondan korkmam bebeğin suçu değil. Ve eğer Hannah olsaydım... Vordis beni öpmek istemezdi.

Tanrım, şu anda aşık olamam. Yapamam işte.

Çatışan duygularla dolu mağarama çekiliyorum. Karanlık ve sıkışık ama sorun değil. Zaten ateş istemiyorum. Verdiği sıcaklık için çok fazla iş ve ben aniden her şeyden çok yoruldu. Kendimi kürklü paletime bırakıyorum ve üzerime çekiyorum. Uyuyacağım ve uyandığımda belki de burada olmayacağım. Hepsi korkunç bir rüya olacak ve hamile olmayacağım. Dünyadaki evime dönmüş olacağım, küçük dairemde, bankadaki veznedarlık işimde ve yığınla borçla, o kadar da hoşlanmadığım bir adamla randevuya çıkmaya hazırlanıyor olacağım. Yine de normal olacak. Çok normal.

"Angie?"

Kürklerin altında geriliyorum. Neden, neden adımı bir okşayış gibi söylemek zorunda? "Beni yalnız bırak, Vordis. Lütfen."

Gitmesini bekliyorum. Her şey sessiz, ama sonra iri bedeninin kıpırdadığını duyuyorum ve hâlâ kapının eşiğinde olduğunu anlıyorum. "Bana üzgün olmadığına söz verirsen giderim."

"Üzgün değilim."

"Bu kulağıma gerçekmiş gibi gelmiyor."

Battaniyeleri boynuma kadar çekiyorum. "Belki de sadece üşüdüm ve biraz uzanmak istedim."

"O zaman seninle yatmamın bir sakıncası yok."

Kaşlarımı çatarak karanlığa bakıyorum, gerçekten yapıp yapmayacağını merak ediyorum. Yeterince eminim, bacaklarımın üzerinden geçtiğini hissediyorum ve sonra yatağın diğer tarafına kayıyor. Ya da bunu deniyor. O kadar büyük ki yatağın neredeyse tamamını kaplıyor ve beni kenara doğru itiyor. Yine de aldırmiyorum. O kadar irkiliyorum ki boğazımda düğümlenen kahkahayı bastırmak zorunda kalıyorum. Neden şimdi bu kadar inatçı davranıyor? "Rahat mı?" Boğuk kahkahalar arasında boğulmayı başarıyorum.

"Çok." Sesi gergin geliyor.

"Oh, sesin öyle geliyor," diye takılıyorum. Gülümsemem kayboluyor ve beni kontrol ettiği için minnettar olsam da kendimi biraz aptal gibi hissetmeye başlıyorum. "Cidden Vordis, bunu yapmak zorunda değilsin. Ben iyiyim. Sadece somurtmak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Neden surat asıyorsun?" İri bedeni tekrar battaniyelerin üzerinde kayıyor ve sonra battaniyelerin altında elini hissediyorum. Vordis yan tarafıma dokunuyor ve sonra daha yakına eğiliyor. "Bu yatakta iki kişilik yer var ama birbirimize dokunmalıyız."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Sıcak ve kocaman ve bir an için kendimi o kadar rahat ve korunmuş hissediyorum ki ona yaslanıp sarılmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Durumumdan nefret ettiğim için surat asıyorum ama bu benim suçum. Senin dışarıda diğerleriyle oyun oynuyor olman gerekirdi."

"Oyunlar." Vordis homurdanıyor. "Ağzımı başka kadınlara dayamak zorunda kalacağım anlamına geliyorsa onlarla oyun oynamak istemiyorum. Söylediğimde ciddiydim Angie. Dudaklarımı sürmek istediğim tek kişi sensin." Eli kolumu okşuyor ve ben

nasırların kürkü yakalayıp törpülediğini hissediyor. Hoşnutsuz bir ses çıkarıyor. "Battaniyenin altında bile çok fazla kat giyiyorsun."

"Çünkü hep üşüyorum," diye fısıldıyorum, dikkatim dağılmış bir halde. "Bu mağarayı bana mahremiyet için verdiklerini biliyorum ama her zaman o kadar soğuk oluyor ki geceleri ısınamıyorum."

"Bana söylemeliydin. Seni sıcak tutmaktan mutluluk duyarım." Dalgınca kolumu okşuyor. "Ben de seni öpmekten mutlu olurum."

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum. "Kimseyi öpmemeliyim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü hamileyim."

"Böyle şeylere karşı kurallar mı var?"

"Hayır, tam olarak değil. Ama... bu senin yapacağın bir şey değil. Hamileyken biriyle flört edemem!"

"Tekrar soruyorum, neden olmasın?"

İç çekişimi bastırıyorum, çünkü ne hissettiğimi anlamayacağı çok açık. "Çünkü öpüşme, yankı uyandırabilecek kızlar için ayrılmalı. Hepsi genç, güzel ve işveli. Ben şişman ve şişkoyum ve içimde bir bebek varken rezonansa girme şansım sıfır."

"Neden bu rezonans takıntısı?" Eli omzumda gezinirken bile Vordis'in sesi açıkça şüpheci çıkıyor.

"Bu büyük bir

mesele." "Sen

öyle diyorsan."

Belki de erkekler ruh eşi fikrine kızlar kadar aşık değillerdir. Ben, diğer yarımın benim için seçilmiş olması fikrine bayılıyorum. Elbette bunun biyolojik olduğu söylendi ama Harlow ve Liz'in eşleriyle ne kadar mutlu olduklarını ve sa-khui erkeklerinin eşlerini ve çocuklarını ne kadar özlediklerini görüyorum ve o kadar kıskanıyorum ki ağlayabilirim. Eğer bir rezonans eşim olsaydı, bu durumda yalnız olmazdım. "Rezonans... evrenin sizin için mükemmel olan kişiye doğru bir ok işaret etmesidir."

"Sanırım bu iyi... eğer bir oka ihtiyacınız varsa."

"Ne istediğimi zaten biliyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Çünkü biliyorum."

Nefesi saçlarımı mı okşuyor? Tüm vücudum tepki olarak aydınlanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani sen gördüğüm en güzel şeysin," diye mırıldanıyor Vordis. "Karnında bir çocuk taşıyor olman ya da rezonansa giremiyor olman umurumda değil. Gözlerimin şimdiye kadar sadece seni gördüğünü biliyorum."

Bu sözlerle eridim. Kendimi bu kadar kötü hissettiğimde hiç kimse beni bu kadar güzel hissettirmemişti. "Vordis..."

"Angie." Tekrar omzuma dokunuyor. "Seni ve sadece seni öpeceğimi söylediğimde ciddiydim. Beni öpmek istiyor musun? Eğer istemiyorsan, şimdi gideceğim ve mesafemi koruyacağım."

Sırt üstü dönüp ona bakmak istiyorum ama bebek artık o kadar ağır ki iç organlarımı ezecek ve beni rahatsız edecek. Bunun yerine oturuyorum, bu hareketin kendisi hantal bedenimle bir mücadele. O da otururken tekrar "Vordis," diyorum. Karanlıkta ona bakıyorum, yakışıklı yüzünü, gözlerinde yanan yoğunluğu seviyorum. "Bu kadar hamileyken öpüşmekten fazlasını yapabileceğimi sanmıyorum."

"Başka bir şey istemedim," diyor ve uzanıp ağzıma hafifçe dokunuyor. "Ama izin verirsen seni öpmek istiyorum."

Birden kendimi bir bakire kadar utangaç

hissettim. "Tamam." Vordis sırtıyor. "Daha

önce öpüştün mü?"

"Ah, evet." Karnımı işaret ediyorum. "Belli ki."

Gözleri büyür. "Öpüşmek seni hamile mi bırakıyor? Ben çiftleşmenin yaptığını sanıyordum."

Ona göz kırpıyorum. "Hayır, öpüşmek seni hamile bırakmaz. Ama başka şeylere yol açar." Onunla ilgili merak etmeye başladığım şeyler. "Hiç biriyle çiftleştin mi Vordis? Hiç dikkatini çeken bir kız gladyatör oldu mu?"

Başını yavaşça sallar. "Ben a'ani'yim. Böyle şeyler bize göre değil."

A'ani olmak kulağa korkunç geliyor. Klonlar insandan daha az muamele görüyorlarmış gibi geliyor ve kalbim onun için sempati ile sıkışıyor. Ona dokunmak istediğime inanmakta bu kadar zorlanmasına şaşmamalı. Elini kendi elime alıyorum. "Yavaş yavaş gidelim o zaman."

"Dönmek için bir kemiğe ihtiyacımız var mı?"

Gülme isteğimi bastırıyorum, çünkü yüzü çok ciddi. "Hayır, sorun değil. Bunu kemiksiz de yapabiliriz." Sırt üstü rahatsız bir şekilde kayıyorum. "Belki de ayakta durmalıyız. Bu taş zemin kıcıma çok sert geliyor."

"Bir çözümüm var," diyor Vordis ve yastıklarından birini kucağına çekiyor. Ben daha bir şey söyleyemeden elimi tutup kollarına doğru ilerlemem gerektiğini işaret ediyor. Davetkâr görünse de çok hantal olacağımdan endişeleniyorum. Bu tür şüphelerden kurtulmak için başımı sallıyorum - eğer Vordis beni böyle seviyorsa, ağır olmamı umursamayacaktır.

Kollarımı ve bacaklarımı birbirine dolayarak kucağına çıkmayı başarıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Diğer uzaylılar kadar iri yarı değil. Uzun, evet, kaslı, kesinlikle, ama beni cüceleştirmiyor ya da rahatsız edici bir şekilde üzerime çıkmıyor. Bu gerçekten hoş ve eğer kırmızı derisi, sivri dişleri ve sivri kulakları olmasaydı, onun mükemmel bir insan örneği olduğunu hayal edebilirdim. Dudağımı ısırarak yüzünü inceliyorum. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Söylediklerimde ciddiyim," diyor Vordis bana basitçe. "Sana yalan söylemem."

Haklısın. İstemedi onu tekrar aşağılamadan önce işleri ilerletmeye karar veriyorum. "Bu bir oyun olmak zorunda değil bu arada. Çoğu insan sadece istediği için öpüşür."

Bana bakarken bakışları son derece yoğun. "İstiyorum."

Oh, kahretsin. Ben de istiyorum. Bu adam o kadar güzel ve koruyucu ki, yapmamam gereken her türlü şeyi istememe neden oluyor. Yine de şu anda bunu düşünmüyorum. Uzanıp yanağına dokunuyorum, çenesini okşuyorum... ve orada ince bir kirli sakal hissettiğimde şaşıyorum. "Sakal bırakabiliyor musun?"

"Öpüşmek için bu gerekli mi?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde.

Kıkırdıyorum, çünkü dikkatim dağılıyor. Çenesini okşamaya devam ediyorum. "Hayır. Sadece şaşırdım. Diğer uzaylıların çoğu bunu yapamıyor gibi görünüyor." Adalıların bazılarında birkaç sakal var ama sa-khui'lerin çeneleri bebek gibi pürüzsüz.

"Kendime bakım yapmazsam, zaman içinde yavaş yavaş büyüyecek. Eğer beğenirseniz, bende kalacaktır."

"Beğendim," diyorum

utangaç bir şekilde. "O

zaman senindir."

Teklif etmek için garip bir şey ama çok tatlı. Çenesine tekrar dokunuyorum ve sonra eğilip dudaklarımı dudaklarına değdirmek için zorluyorum. Bana yardım etmek için eğilmiyor, vücudu sert ve beceriksiz, bu yüzden çenesini eğiyorum ve resmi anlayana kadar onu nazikçe öne doğru çekiyorum. Dudaklarım onunkilerin üzerinde kayarak öpüşüyor ve ağzının benimkine karşı ne kadar iyi hissettirdiğine şaşıyorum. Tüm vücudumda şok edici yoğunlukta bir dalgalanma yaratıyor.

Hamilelik hormonları, karar verdim. Göğüslerim tepki olarak karıncalanıyor ve ağırlaşıyor. İnliyor, sesi kulaklarımda alçak ve lezzetli. "Bunu tekrar yapmak istiyorum."

"Oh, yapacağız," diye söz veriyorum ona, gülümseyerek ve bu sefer Vordis'in dudaklarımla buluşmak için teşvike ihtiyacı yok. Dudakları benimkilere coşkuyla sürtünüyor ve sonra daha fazlasının her zaman daha iyi olmadığını fark etmiş gibi görünüyor ve çeneme dokunuyor, okşamaları denerken beni kendisine doğru tutuyor. Ağzıma yumuşak küçük gagalar, şakacı ısırıklar ve nazik sürtünmeler veriyor ve ben birbirimizi keşfetmenin ne kadar lezzetli olduğunu düşünerek ürperiyorum.

"Bunu seviyorum," diye mırıldanıyor. "Ama sadece seninle. Bunu başka bir kadına yapmayı hayal bile edemiyorum."

Sözlerinin bedenimde yarattığı heyecanı seviyorum. "Daha sonra biriyle yankılanabilirsin," diye uyarıyorum.

"Hayır" diyor, parmakları çenemde gezinirken. "Ben kendimi sadece ve sadece sana adadım."

Öpüşme konusunda biraz pratiğe ihtiyacı olabilir ama adamın pratiğe ihtiyacı yok.

dalkavuklukla. Söylediği her kelimeyle beni eritiyor ve mutlu bir şekilde iç çekiyorum. "İnsanlar öpüşürken dillerini de kullanırlar," diye teklif ediyorum çünkü hafif flört öpücükleri eğlenceli ama yeterli olmayacak. Bu adamın verebileceği her şeyi arzuluyorum.

Vordis onaylarcasına homurdanıyor ve sonra beni bir kez daha öpmek için eğiliyor. Ben liderliği ele alamadan, dili sessiz bir giriş talebiyle dudaklarıma çarpıyor ve öpücüğün kontrolünü ele geçirerek içeri girerken inliyorum. Bu konuda pratik yapmasına gerek olmadığını fark ediyorum, beni cehennem gibi öperken sersemlemiş bir halde, dili beni ihtiyaçtan ateşlendirecek ve daha fazlası için çaresiz bırakacak şekilde oynuyor, keşfediyor ve alay ediyor.

Vordis bir kızın pantolonunu öpebilir.

Ağzımı bıraktığında zor nefes alıyorum ve neredeyse bir kedi yavrusu gibi miyavlıyorum ve burnunu nazikçe benimkine sürttüğünde göğüslerim tekrar karıncalanıyor. "Bunu daha da çok sevdim," diye mırıldanıyor. "İyi yaptım mı?"

"Oh, Tanrım, evet."

Göğsünden gürleyen bir sesle kıkırdıyor. "Seni memnun ettiğime sevindim. Daha fazla öpüşebilir miyiz, yoksa bu kadar yeter mi?"

"Daha fazla, lütfen," diyorum ona, yüzümü onunkiyle buluşmak için yukarı kaldırıyorum ve sonra çok uzun bir süre konuşmuyoruz. O kadar çok öpüşüyoruz ki onu hissetmek beni sersemletiyor, bedenim uzun zamandır hissetmediğim kolay, şehvetli bir zevkle zonkluyor. Doğru öpüşüyor gibi görünüyor - salya akıtmıyor, aşırı agresif bir dilleme yok, sadece ağzımla mükemmel bir şekilde birleşiyor. Bir öpüşme seansında, geçmişte sahip olduğum tüm eski erkek arkadaşlarımı geride bırakarak öpüşme listemin en tepesine yükseliyor.

Bebek karnımı tekmeliyor, bu hareket irkilmeme ve geri çekilmeme neden olacak kadar güçlü. Kıpırdıyor, protesto edercesine karnımda huzursuzca dönüyor ve dünya tekrar yavaşça batarken isteksizce geri çekiliyorum.

Doğru. Hamile.

"Karnınıza dokunabilir miyim?" Vordis sorar, sesi saygılıdır.

"Ah, elbette." Kendimi garip hissediyorum. Bu bir kızın öpüşürken duymak isteyeceği bir şey değil ve ağırlığımı fark ettiğimde daha da garip

hissediyorum.

göğüslerim tuniğimin içine sızmaya başladı.

Vordis garip hissettiğimi bilmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor. Kürklü tuniğimin ağır eteğinin altına uzanıp elini doğrudan gergin karnımın üzerine koyduğunda şaşıyorum. Dokunuşu son derece samimi olsa da kendimi rahatlamaya zorluyorum. Doğal olarak tuhaf bir şey denemiyor. Bu Vordis, kendisini anlamaya bile başlayamayacağım bir tür ahlaki kurala bağlı tutan biri. Parmaklarını karnımın üzerinde gezdiriyor, avuç içleri düz ve karanlıkta gizlenmiş çatlakları nazikçe okşuyor.

"Hareket etmeyi bıraktı."

"Biraz zaman ver," diyorum ve ben de bekliyorum. Başparmağının tenime hafifçe sürtündüğünü hissedebiliyorum ve meme uçlarım sanki onlara dokunuyormuş gibi diken diken oluyor. Bundan tahrik olmalı mıyım? Bu tür şeylerin kurallarını bilmiyorum - tek bir bebek kitabı bile okumadım ve konu hamile kalmak olduğunda muhtemelen en az eğitilmiş kadını. Tek bildiğim onun dokunuşunu sevdiğim ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca ona sarılmak ve kucağından hiç ayrılmamak istediğim. "Daha önce hiç hamile bir kadın gördün mü?" Thrand'la beni nasıl bu kadar yakından izlediklerini düşünerek soruyorum.

"Elbette. Onları arena dövüşlerinde tribünlerde görmüştüm. Liz ve Harlow da taşıyorlar, değil mi?"

Oh. İyi noktaya değindin. "O zaman neden bana hayranlık duyuyorsun?"

"Çünkü sen Angie'sin ve ben kendimi sana adadım," diye mırıldanıyor ve başparmağı yine hafifçe hareket ediyor.

Bebek sanki karnımın içinde daha rahat bir pozisyona geçiyormuş gibi hafifçe hareket ediyor. Yeni pozisyon mesaneme baskı yaparken içten içe irkiliyorum, çünkü yapmak istediğim son şey yerimi terk etmek, ama bebeğin başka fikirleri var.

Vordis bana "Hareket ettiğini hissettim," diyor ve sesinde zevk gibi bir ses var.

"Demek öyle." Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bir süre daha sessizce oturuyoruz, kocaman eli karnımda, sonra mesanemdeki ısrar çok fazla geliyor. "Bir an önce kalkıp yatmalıyım."

Vordis, "Seninle yatacağım," diye duyurdu.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

"Geceleri üşüdüğünü söylemiştin. Bunu düşünmek hoşuma gitmiyor, bu yüzden sıcaklığımı seninle paylaşacağım." Vordis elini tuniğimin altından çıkarıyor ve ayağa kalkmama yardım etmesi için bana uzatıyor. "Çiftleşmeyeceğiz elbette. Sadece uyuyacağız."

"Ah, doğru." Eğlendim mi yoksa aşağılandım mı bilmiyorum çünkü aklım tamamen "çiftleşmeye" gitti.



VORDIS

I Tekrar yanına uzanmadan önce Angie'nin battaniyelerine yerleşmesine ve uyumaya hazırlanmasına yardım ediyorum. Tuvaleti kullanmak zorunda kaldığı için utanıyor ve ona yardım ettiğim için daha da utanıyor,

Ama böyle şeyler beni rahatsız etmez. Yirmi a'aninin yanında köle çukurlarında yaşayarak, bir savaşı ya da yeni bir göreve atanmayı bekleyerek çok daha kötülerine katlandım. Yalaklardan yemek yedim ve bir düzine başka erkekle aynı kovaya sıçtım. Angie'ye yardım etmek bir şey değil.

Mağarasına döndüğümüzde kıyafetlerimi çıkarıyorum ve sanki böyle şeyler görülmemeliymiş gibi bakışlarını kaçırdığını fark ediyorum. İnsanlar vücut konusundaki utangaçlıklarıyla merak uyandırıyor ama benim tenim onunkinin yanında olursa daha sıcak olacak ve bunu ona söylüyorum. Daha hafif bir tunik giyiyor, deri değiştirebilmesi için arkamı dönmemde ısrar ediyor ve ben de öyle yapıyorum. Yatakta yanıma kıvrılıp soğuk ellerini tenime koyduğunda memnuniyetle iç geçiriyor.

"Tanrım, sıcacıksın," diye mırıldanıyor uykulu uykulu.

"Çok iyi." Şimdiye kadar vücut ısımdan hiç bu kadar memnun olmamıştım. Görünüşe göre A'ani'ler insanlardan daha sıcak, ancak birçok benzer özelliğimiz var. Bana sarılıyor, sonra kürklerden birini gizlice üzerime itiyor.

İç çekip bir kez daha sarılmadan önce çıplak kasıklarına. Nefes alış verişi düzene giriyor ve bir elimi omzuna koyup tenini ikinci kez tenimde hissediyorum. Giydiği deri tuniğin kolları yok ve eteği dizlerine kadar iniyor. Ne kadar yumuşak olduğunu düşünerek koluna dokunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Aletim ağrıyor, sanki ateşlenmiş gibi ısınıyor. Bunu düşünmemeye çalışıyorum, çünkü böyle şeyler a'ani için değil. Köle çukurlarında olsaydım ve sikim sertleşseydi, efendilerimden biri beni kenara çeker ve bastırıcı bir iğne yapardı. A'ani'lere diğer gladyatörler gibi davranılmaz, onlar dişiler için dövüşünler ve onlardan daha fazla köle üretsiner diye kızışmaya teşvik edilirler. A'ani bir araçtır ve en iyi takım olarak çalışırız. Dikkati dağılmış bir a'ani işe yaramazdır ve tüm a'aniler kısırdır. Otuz yaşımı aşmış olmama rağmen, hiçbir zaman bir dişi alma dürtüsü hissetmedim.

Gerçi şu anda bu dürtüyü çok sıcak hissediyorum ve bu gezegende hiçbir bastırıcı yok.

Böyle şeylerle nasıl başa çıkacağımdan tam olarak emin değilim. Avuçlarım kaşınıyor ve kendimi tutup zonklayan işkenceden kurtulana kadar ovma istiyorum ama Angie'yi uyandırmak istemiyorum. Çiftleşmekten başka şeyler düşünerek dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Avlanmayı, taze karda çığırdayan ayaklarımı düşünüyorum. Sert bir rüzgâr yüzüme çarptığında havadaki tuzlu okyanus tadını düşünüyorum. Yıldızları çoğu zaman gözden saklayan bulutları ve gökyüzünde parlayan iki zayıf güneşi düşünüyorum. Mor, sivri dağları ve bu sert manzarada görülecek ne kadar çok şey olduğunu düşünüyorum.

Sonunda, belimdeki zonklama hafifleyerek donuk bir ağrıya dönüşüyor ve uzunluğumun azaldığını hissedebiliyorum. Memnuniyetle rahatlıyorum ve uyurken başparmağımı Angie'nin teninde gezdiriyorum. Ağzı hafifçe açık ve azıcık horluyor.

Sikimi tekrar sertleştiriyor.

Kızışma ihtiyacı geçene kadar bir kez daha dağları düşünüyorum. Bunun için çok uzun yıllar bekledim. Birkaç ay daha bekleyebilirim. Ya da gerekirse bir yıl. Angie bir erkek için hazır olana kadar bekleyeceğim. Beni bedenine almak için kollarını açana kadar bekleyeceğim. Sabırlı olabilirim.

Aletim tekrar zonklıyor, bana her şeyimin sabırlı olmadığını hatırlatıyor ve uykuya dalana kadar öfkeli okyanusu çevreleyen dağları düşünüyorum.



Ertesi sabah, Angie utangaçtı. Kat kat giysilerini giyerken bakışlarını kaçırıyor ama pantolonunu ve botlarını giymesine yardım etmeme izin veriyor. Sadece ona hizmet etmek istediğime dair yeminlerime rağmen, rahatsız görünüyor, bu yüzden ona ateşe kadar yardım ediyorum ve sonra kasıtlı olarak onu rahat bırakıyorum. Hareket etmekte daha fazla zorlanıyor ve sanırım yavrusunu doğurana kadar kampın yakınında kalacağım. Asılı poşetten bir fincan sıcak çay çıkarıp Angie'ye ikram ediyorum, o da her zamanki yerine otururken bana minnetle gülümsüyor. Kucağında çocuğu olan koyu tenli bir dişi, dişime sert, yağlı keklerden birini uzatıyor ve Angie onu alıp kemiriyor. Artık yerleştiğine göre, düşüncelerim kampa dönüyor. Avlanma macerasını özleyecek olsam da burada yapabileceğim şeyler var. Yine de balık tutabilir, ağları onarabilir ve derileri kazıyabilirim-

"Vordis!" Thrand güçlü ve öfkeli adımlarla sahili geçiyor, yüzü bir şimşek bulutu gibi.

Bu anı bekliyordum. Angie'yle onsuz vakit geçirdiğim için çok öfkelenecek. Onun yatağında uyumak ve sıcaklığını onunla paylaşmak isteyecek. Eğer bunu yaparsam kampın etrafında oyalanacak ve sinirim daha da artacak. Kasıtlı olarak ondan uzaklaşıyorum ve kuruması için yakındaki kayalıkların üzerine serilmiş ağlara doğru ilerliyorum. Dişilerden biri -adını bilmiyorum- bir tane topluyor, bana hafifçe gülümsüyor ve sonra bir arkadaşıyla buluşmak ve onunla balık tutmak için sahile iniyor. Geriye kalan ağı alıyorum ama daha omzuma atamadan Thrand yanıma geliyor. Dikkatimi çekmek için koluma kızgın bir şaplak atıyor.

"Kardeşim, nerelerdeydin?"

"Kampta," diyorum, cevabın belirsiz olduğunu bilerek.

Gözlerini bana dikti. "Cashol bu sabah Nadine, Penny ve Steph'i ava götürdü. Onlara yetişebileceğimizi düşünerek seni bekledim ama bu güneş gökyüzünde yükselmeden önceydi. Sen onları takip etmek istemedikçe şimdi onlara yetişemeyiz."

"Sen git," diyorum ona, okyanus sularını işaret ederek. "Bu gün balık tutacağım."

"Balık mı?" Dudakları kıvrılıyor. "Avlanmak çok daha iyi."

Avlanmanın daha keyifli olduğuna katılıyorum ama balık tutuyorsam Angie'yi daha yakından izleyebiliyorum. Avlanmak beni bütün gün karların içine götürüyor. "O zaman git. Bugün balık tutacağım."

Thrand bir süre sonra, "Ben seninle kalacağım," dedi. "Ne de olsa biz a'ani'yiz."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bu dünyada bunun hiçbir anlamı yok. İstedğini yapabilirsin. Avlanmaya gidebilirsin. Umurumda değil. Bir şeyleri birlikte yapmak zorunda değiliz."

Thrand beni inceliyor, gözleri kısılmış. "Dün gece yaptığın bu muydu? Bana ihtiyacın olmadığını kanıtlamak için kasten çadıra dönmedin mi?"

Ona kaşlarımı çattım. Angie ile birlikte olduğumu itiraf etmeli miydim? Onunla ilgilendiğimi? O da aynısını yapmakta ısrar edecektir. Ama Angie onunla vakit geçirmek istediğine dair hiçbir belirti göstermedi... sadece benimle. Karanlık, lezzetli gurur ruhumda kabarıyor ve onu kışkırtmaktan kendimi alamıyorum. "Angie'yi mağarasındaki kürklerin altında sıcak tuttum."

Gözleri parlıyor, vücudu kaskatı kesiliyor. "Sen ne?"

"Beni duydunuz." Ağrı omzumun üzerinden atıyorum, kenarlarından sarkan sarılı kaya ağırlıkları koluma çarpıyor. "Geceleri mağarasında üşüyor. Onu ısıttım. Bundan başka bir şey değildi." Ona öpüşmeden bahsetmiyorum. Böyle şeyleri sadece o ve ben paylaşabiliriz. "Sen sahilde kadınlarla oyun oynarken, ben ona karşı görevimi yaptım."

Thrand homurdanıyor ve ben sahilde suya doğru ilerlerken o da yanımda yürüyor. "Bize ihtiyacı olduğunu bana söylemeliydin. Orada olurdum."

"Onun 'bize' ihtiyacı yoktu," diyorum ona. "Burada a'ani olmak zorunda değiliz. Kendi insanlarımız olabiliriz."

Thrand bana, "Ama biz kendimizi ona adadık," diyor.

"Kendimi ona adamaya devam edeceğim," diyorum. "Başka bir şey yapmakta özgürsün."

"Başka bir şey mi?" Homurdanıyor ve ben hızlandığımda o da yanımda koşuyor. "Bizler klonuz. Sen bir şey yaparsan, ben de yapmalıyım. Zihinlerimiz ve kalplerimiz aynı."

Karnımda öfke kaynıyor. "Biz aynı değiliz. Aynı malzemeden yapılmış olabiliriz ama aynı kişi olmak zorunda değiliz," diye çıkışıyorum ona. "Farklı düşünebiliriz."

"Ama," diye söze başlar Thrand, açıkça kafası karışmıştır.

Ben olduğum yerde duruyorum ve o da durunca kızgınlığım artıyor. Bakışlarında kötü niyet yok, sadece şaşkınlık var, sanki aniden yeni hareketler repertuarı gösteren eski bir gladyatörmüşüm gibi. "Thrand. Dün gece ayrıldık. Sen diğerleriyle birlikte sahilde kaldın. Neden?"

Kaşları birbirine çatıldı. "Öpüşme oyunu oynamak istedim. Bir dişiyle ağız eşleşmesi yapmak istedim."

"Özellikle biri mi?"

Thrand'ın yüz ifadesi çekinglenişir. "Belki de."

"Oyunu oynamak istemedim," diye açıklıyorum ona. "Öpmek istediğim tek kadın Angie."

"Bunu anlıyorum," diyor sabırla, sanki çok mantıklı konuşuyormuşum gibi. "Biz kendimizi ona adadık. Biz-"

"Ama sen başka kadınları öptün, değil mi?" Sözünü keserek devam ediyorum. Ağzı öfkeli bir çizgiye dönüştüğünde devam ediyorum. "Angie'den başka kadın istemiyorum. Başka bir dişiyle öptüğümü düşündüğümde ruhum hastalanıyor. Onu koruduğumu düşündüğümde, kendimi tamamlanmış hissediyorum. Sanki olmam gereken yerdeyim. Beni Angie'yle gördüğünde ne hissediyorsun?"

"Ben de öyle hissediyorum-"

"Hayır," diye çıktım. "Yapamazsın. Kendin için düşün, Thrand. Beni Angie'yle gördüğünde ne hissediyorsun?"

Sanki farklı düşünebileceğimiz hiç aklına gelmemiş gibi uzun bir süre bana bakıyor. "Rekabetçi," diye itiraf ediyor uzun, sessiz bir andan sonra. "Sanki orada, onun yanında olmalıymışım, ona senden daha iyi bakmalıymışım gibi."

"Seni onunla gördüğümde ne hissettiğimi biliyor musun?"

Devam ediyorum. Omuz silkiyor.

"Seni öfkeyle yere atmak istiyorum. Ona bakmaya cüret ettiğin için seni kenara itmek istiyorum. Seni onunla gördüğümde kendimi a'ani gibi hissetmiyorum. Onun bizi aynı görmesini istemiyorum. Ben Vordis olmak istiyorum. Onun gördüğü tek kişi olmak istiyorum. Anlıyor musun?"

Thrand bana bakıyor. "Kıskanıyorsun."

"Kıskandım," diye itiraf ediyorum

acımasızca.

"Ama... biz kıskanç olamayız. Biz a'aniyiz."

"Ama kıskanıyorum," diyorum ona. "Ve eğer aynı şeyi düşünseydik, sen de kıskanırdın."

"Bu hiç mantıklı değil," diye itiraz ediyor Thrand. "Biz-"

"Ne olduğumuzu biliyorum," diyorum ona sinirli bir şekilde ve hışımla uzaklaşıyorum. Thrand'ın bir bütün olarak birbirimize bağlı olmak zorunda olmadığımızı anlaması gerekiyor. Kendi halkımız olabiliriz.

Bu dünya hepimiz için yeni bir başlangıç.



ANGIE

M Bir kabile toplantısı sırasında suyum geliyor. Vordis'in beni sıcak tutmak için kürklerimin içinde uyumaya başlamasının üzerinden sadece bir, belki de iki gün geçti ve dünya yeniden değişti. Bu gezegen beni rahat bırakmıyor gibi görünüyor.

Ama bebekler bu insanlar için yeni bir şey değil. Suyumun geldiğini ilan ettiğim anda Liz ve Harlow beni kalabalıktan uzaklaştırdılar -üç hamile kadının gidebileceği kadar hızlı- ve biri Veronica'yı yakaladı. Mağarama geri götürüldüm ve göğüslerimi örtecek ve kendimi daha az bilinçli hissetmemi sağlayacak bir tunik dışında soyundum. Yere oturduğumda kalçalarımın üzerine bir kürk atılıyor ve battaniyelerimin lekelerle kaplı eski, sert postlarla değiştirildiğini fark ediyorum. Liz neşeyle, "Bunların her tarafını kanatmaktan çekinme," diyor.

Şok olmuş bir halde kolunu tuttum. "Kanayacak mıyım?"

"Umarım olmaz?"

İnledim.

Liz'in kaşları havaya kalktı. "Ah, tatlım. Doğum hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey!" Sert bir kasılma karnımı yırtarken çığlık atıyorum. "Neden

Doğum hakkında bir şey biliyor muyum? Uzun zamandır çocuk sahibi olmayı planlamıyordum!"

Liz, "Eğer çok fazla yırtılma yoksa çok fazla kan olmayabilir," diye söze başlayınca Harlow ona dehşetle bakar. "Ne? Tamam. Kanaman olmayacakmış ve her şey normal gidecekmiş gibi davranalım. Birazdan iğrenç vücut sıvıları akmaya başlayacak." Kolumu okşadı. "Şanslısın ki battaniyeye kaka yaparsan gülmeyeceğimize söz veriyoruz... fazla."

Ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum ve sonra gözyaşlarına boğuluyorum.

Harlow nazikçe, "Liz, sanırım senin başucu mizahın şu anda Angie'nin istediği şey olmayabilir," dedi.

"Oh, hadi ama!" Liz itiraz ediyor. "Claire'i son doğumu boyunca o kaka şakasıyla güldürdüm." Ellerini havaya kaldırır. "Peki, neden biraz sıcak su almıyorum?"

"Kulağa harika geliyor," diye onaylıyor Harlow ve Liz giderken beni yere yatırıyor. "Bunların hiçbirini söylememiş gibi davran. Liz insanları şok etmeyi sever."

Gözyaşlarımın arasından, "Şok oldum, tamam mı?" diye soruyorum.

"Tanrım, ben de," diyor Veronica, ağzı bir karış açık. "Bu benim de ilk bebeğim."

"Yaaaay," diye sulu bir tezahürat yapıyorum. "Hepimiz bu işte tamamen yeniyiz."

Harlow kıkırdar. "Sana söz veriyorum o kadar da kötü değil. Bunu daha önce de yaptım. Filmlerde görüldüğü kadar korkunç değil."

"J-Lo'nun doğum sırasında öldüğü bir film yok muydu?" Panikle sordum.

"Oh, bunu gördüm!" Veronica başını sallar. "Jersey Kızı! Ya da bekle, annenin doğum sırasında öldüğü birden fazla film var mıydı?" Yüzü kızarır ve başını sallar. "Biliyor musun? Bu düşüncüyü bir kenara bırakalım."

Harlow mırıldanarak onaylar gibi bir ses çıkarıyor. Bir yastık kapıp belimin altına sıkıştırmaya yardım ediyor, yüz ifadesi son derece sakin. "Bebeğin çıkmak üzere olduğunu hissedene kadar oturmak isteyeceksin, sonra çömelmek daha kolay olacak."

"Çömelmek mi?" Dehşete kapılarak yankıladım. "Çömelemem. Zar zor dik durabiliyorum."

Gülmemek için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirim. "Çömelmek isteyeceksin, güven bana." Sonra elimi avuçlarının içine alıp cesaret verici bir şekilde sıkıyor. "Bu işte yalnız değilsin. Söz veriyorum. Tüm zaman boyunca burada olacağız."

Onun kolay güvencesi kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor ve bir sonraki kasılma karnımı hızla dalgalandırana kadar rahatlıyorum. İnliyorum, çünkü sanki tüm alt yarım isyan ediyormuş gibi hissediyorum.

Veronica eğilerek, "Bu bebek olayında oldukça yeniyim," diye fısıldıyor. "Genişleme ya da onun gibi bir şey olup olmadığını kontrol etmeli miyim?"

"Biz iyiyiz," diyor Harlow gülümseyerek. "Biraz daha sürebilir. Çömelmek istediğinde bebeğin gelmek üzere olduğunu anlayacağız. O zamana kadar rahatlayabiliriz." Parmaklarımı okşuyor. "Heyecanlı mısın?"

"Hayır," diye boğuluyorum, başka bir kasılma içimde dalgalanırken irkiliyorum. Pantolonum gitti ama hâlâ altımın ıslak olduğunu hissediyorum ve bu korkunç bir duygu. Aslında hepsi oldukça korkunç. Harlow'un koluna yapıştım. O sakın olabilir ama ben panik içindeyim. Ya bu bir canavar bebekse? Ya rahmimden çıkana kadar yemek üzereyse? Ya çok büyükse ve onu dışarı itemezsem? Panik içimde dönüp duruyor ve bir sonraki kasılma geldiğinde nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Gözlerimin önünde lekeler uçuşuyor ve nefes alamıyorum.

Harlow o nazik sesiyle, "Sakin ol," der. "Gerçekten, Angie. Sadece sakın ol."

"BEN... BEN..."

"Angie," diye sert bir ses geliyor mağaramın girişinin hemen dışından. Veronica'nın, mağaraya girip yayılmış bacaklarıma aval aval bakmak isteyebilecek izleyicilerden bizi korumak için hiç kullanmadığım engelleme perdesini koyduğunu geç de olsa fark ediyorum. Yine de o sesi tanıyorum. Bu Vordis. "Yanında olmak istiyorum," diye sesleniyor.

İki kadın da bana bakıyor. Harlow elimi biraz sıkıyor, gözleri anlayış dolu. "Onu göndermemi ister misin? Rukh'u getirebilirim."

Bir an için her şeyi düşünüyorum - ne kadar berbat hissettiğimi, ne kadar acı çektiğimi ve ne kadar terlediğimi, Liz'in bana muhtemelen yere kaka yapabileceğimi ve her yerin kan içinde kalabileceğini söylediğini. Bu seksi bir an değil ve muhtemelen

Vordis'i göndermek... ama onu gerçekten yanımda istiyorum. O yanımdayken kendimi çok güvende hissediyorum. "Onu burada istiyorum," diyorum onlara. "Lütfen."

Veronica ekranı hareket ettirmek için ayağa kalkamadan Vordis içeri girdi. Yüzü benim için endişelenmekten gerilmişti ve hemen yanımda dizlerinin üzerine çöktü. "Angie. Kalbim. Bana yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle."

Kalbi mi?

Kalbi mi? Şaşkınlıktan çenem düştü. Aman Tanrım. Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Sadece... elimi tut ve bana her şeyin yoluna gireceğini söyle," diyorum kısık bir sesle.

"Elbette olacak," diyor Vordis son derece sakın bir sesle. "Sen güçlü ve cesursun."

"Kendimi çok güçlü ve cesur hissetmiyorum," diye itiraf ediyorum yanıma otururken. Bir an sonra daha da yaklaşıyor ve sonra yanıma değil, arkama oturduğunu fark ediyorum, böylece ona yaslanabiliyorum. Düşünceli bir hareket, çünkü sırtım beni öldürüyor ve beni kendine doğru çektiği anda geriye doğru sarkıyorum, tüm işi onun gücünün yapmasına izin veriyorum.

"Sen güçlü ve cesursun," diye beni rahatlatıyor. "Buraya geldiğinden beri güçlü ve cesursun. Sana verilenlerin hepsini başka hiçbir dişi alamazdı." Nefesi kulağıma fısıldıyor. "Güç her zaman yumruk demek değildir, kalbim. Bazen başka bir güne katlanmak için uyanmak anlamına gelir."

Neredeyse ağlayacaktım ama karnımda bir kasılma daha oluyor, dikkatim dağılıyor ve hem onun hem de Harlow'un elini sıkıyorum.

"Birlikte oldukça hızlı geliyorlar," diyor Veronica. "Bu iyiye işaret, değil mi?"

Harlow başını sallar. "Uzun bir doğum olmayabilir." Tereddüt ediyor ve sonra bana bakıyor. "Thrand'ın da gelmesi için hazırlık yapmalı mıyız?"

Kaskatı kesildim, çünkü onu burada istemiyorum. Zaten yeterince

kalabalık. "O gelmiyor," diyor Vordis bana. "Ateşin yanında kalması

için ısrar ettim." "Oh, tamam." Harlow buna biraz şaşırmış

görünüyor.

Rahatladım. Şu anda onunla uğraşmak istemiyorum. Odaklanmam gereken yeterince şey var. "Vordis, ya bebeğim insan değilse?"

"İnsan gibi olmayacak," diyor sakince. "Ama iyi olacak." "Bunu bilmiyorsun," diye haykırır Harlow. "Bunu ona söyleme!"

Saçlarımı terli alnımdan geriye doğru düzeltiyor ve kolumu okşuyor. "Ben buradayım," diye mırıldanıyor ve sözlerinin sadece benim için olduğu izlenimine kapılıyorum. "Korkmana gerek yok. Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Garip bir şekilde, onun sözleriyle rahatladığımı hissediyorum. Sanki onun sakinliği bana da geçiyor ve kasılmalar gittikçe güçlenip birlikte daha hızlı ilerlerken bile paniğim azalmaya başlıyor. Veronica ve Harlow bir süre sonra kürkün altına bir göz atıyorlar.

"Fazla uzun sürmez," diyor Harlow. "Ne zaman hazır olursan Angie, bize haber ver."

Liz kısa bir süre sonra suyla dönüyor ve daha önce yaptığı sarsıcı yorumlar Vordis yanımdayken o kadar da korkutucu gelmiyor. Onunla -aslında hiçbirisiyle- konuşmuyor ama bana dokunmaya devam ediyor, saçımı ve yüzümü okşuyor, boynuma ve koluma dokunuyor ve cesaretlendirici sözler mırıldanıyor. Her an yanımda olduğunu hissettiriyor ve ben doğum yaparken onun odada olmasından dolayı kendimi mahcup ya da garip hissetmiyorum. Bu doğal ve doğru görünüyor. Tabii ki Vordis de yanımda olmalıydı. Bu tuhaf yolculuğun diğer her anında yanımda değil miydi?

Alt yarım sertçe kenetleniyor ve ıkmama ihtiyacı giderek daha güçlü kasılmalarla birlikte gelmeye başladığında titreyerek inliyorum. "Şimdi... çömelmem... gerekiyor..." Diğerlerine nefes alışverişleri arasında anlatmayı başarıyorum.

Harlow neşeyle, "O zaman şu işi bitirelim," diyor. Kadife gibi görünen yumuşak, soluk bir kürkü açıyor ve kucağına yayarak bekliyor.

Vordis ayağa kalkmama yardım ediyor ve onun kolunu çapa olarak kullanarak rahatsız bir şekilde çömeliyorum. Tam ıkmamam gerekip gerekmediğini soracaktım ki o his beni ele geçirdi ve ıkmamam gerekip gerekmediğine aldırmadan ıkmaya başladım. İnleyerek bastırıyorum ve Harlow, Veronica ve Liz cesaretlendirici şeyler söylüyorlar. Ama ben hiçbirini duymuyorum. Sadece Vordis'in

Benimle konuşurken sesinin alçak tınısını duyuyorum. Bedenim çocuğu dışarı atmaya zorlarken kulaklarımda akan kandan hiçbir şey duyamıyorum.

Muazzam bir itmeyle bir şeyin hareket ettiğini hissediyorum. Sertçe inliyorum ve sonra Harlow orada, kalçalarımın arasından çıkan kaygan bir şeyi yakalıyor. "İşte başlıyoruz," diye sesleniyor mutlu bir şekilde ve ben tüm o itiş kakıştan bitkin ve sersemlemiş bir halde geriye düşüyorum. Elbette Vordis beni tutuyor ve nazıkçe yere indiriyor. Beni kaldırıyor ve rahatça yaslanabilmem için arkama yastıkları sıkıştırıyor ve terli tenimdeki saç tutamlarını fırçalıyor.

"İyi iş çıkardın," diye mırıldanıyor, gözleri gururla dolu ve ben ona gülümsüyorum, zayıf ve bitkin. Bitti.

Bir bebek ağlaması çadırın havasını kesiyor ve ağlayan bebeğin *benim* bebeğim olduğunu hayretle fark ediyorum.

Ben bir anneyim. Aman Tanrım.

"Göz kamaştırıcı," diyor Liz. "Vay anasını, ne güzel bir bebek."

"Çok güzel," diye onaylıyor Harlow ve göbek bağı hâlâ bağlı olan çocuğumu bana uzatıyor.



ANGIE

SO hayatımda gördüğüm en güzel, en mükemmel, en minik bebek. Kucağımdaki çocuğa bakıyorum, onun benden doğduğuna inanamıyorum. Ezilmiş ve buruşmuş görünen yeni doğmuş bebekler gördüm, ama

Bu muhteşem. Kemikleri narin, yanakları dolgun ve yuvarlak, kapalı gözleri büyük ve hafifçe eğik. Uzun, sivri kulakları, ıslak mısır ipeğine benzeyen gümüşü-mor saçlarının zenginliği karşısında geriye doğru kıvrılmış. Burnu küçük, ağzı küçük bir gül goncası ve teni parlak, katı bir kırmızıdır.

O bir klon.

Küçük bir elini tutuyorum ve minik parmakları benimkilerin etrafında kıvrılırken, parmaklarının arasında minicik ağlar olduğunu görüyorum. Ayak parmaklarının arasında da olduğunu hayal ediyorum.

"O insan değil," diye nefes alıyorum, bana tutunan bu küçük yaratık karşısında hem irkiliyor hem de hayretler içinde kalıyorum.

"Fark ettim," diyor Liz. "Bu onun tamamen ilahi olmadığı anlamına gelmez."

Gerçekten de öyle. Ben ona bakarken, küçük gül goncası ağzı çalışıyor ve o

dudaklarını şapırdatıyor. Oh. "Onu besleyeyim mi?" "Başkasının yapmasını mı istiyorsun?"

"Hayır, tabii ki değil. O benim." Sahiplenme duygusu içimi kaplıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Tuniğimin önü bağcıklı değil, bu yüzden boynuma kadar çekip göğüslerimi ortaya çıkarmam gerekiyor. Herkesin her yerimi görmesi umurumda değil; şu anda önemli olan tek şey bebeğimi beslemek. Aşkımı. Benim değerli, mükemmel kızımı.

Uyandığımdan ve hamile olduğumu öğrendiğimden beri aklıma gelen her endişeli düşünce için kendimi suçlu hissediyorum. Her kızgınlık, her kıskançlık, her endişeli an bir anda yok oluyor. Elbette çok güzel. Elbette narin, sevimli ve o kadar ruhani ki ona bakmak kalbimi acıtıyor.

"Bir isim düşündün mü?" Harlow sorar.

Tanrım, bir isim. Tabii ki bir isim düşünmedim. Gerçek doğumun ötesini düşünmedim, çünkü çok endişeliydim ve bir canavar doğuracağıma ikna olmuşum. Yine de böyle bir şeyden olabildiğince uzak. O sadece... mükemmel. "Hayır, henüz değil," diye itiraf ediyorum. Anne olmaya hazır değilim, gerçekten.

Ama bu muhteşem küçük yüze bakınca, bir deneyeceğim.

Ağızı tekrar çalıştığında, onu göğsüme koyuyorum ve hemen memeye yapışıyor, emzirmeye başladığında ağzının kenarlarından süt damlıyor. Garip bir his ama aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyorum. Çok mutluyum.

Çok rahatladım.

"Parti bozan olmaktan nefret ediyorum," diyor Liz. "Ama o kordonu kesmeliyiz ve muhtemelen yakında doğum yapacaksın."

"Elbette," diye nefes alıyorum ve dönüp Vordis'e bakıyorum. "Bu kısmı görmek zorunda değilsin."

"Gitmiyorum," dedi bana. "Ne kadar kötü olursa olsun."

Yapılacak daha çok şey var ve bir sonraki kısım hiç de göz alıcı değil, ama doğum yapmanın sadece bir başka parçası ve güzel bebeğim yanımdayken

o kadar da kötü görünmüyor. Bebek emzirildikten sonra Harlow ona hızlı bir banyo yaptırıyor ve cildi eskisinden daha da kırmızı görünüyor. Başındaki gümüşü tüylerle arasında şaşırtıcı bir tezat var. Feryat ediyor ve onu bana geri verdiklerinde gözleri açılıyor ve merak dolu bakışlarla bana bakıyor. Ya da gaz. Ya da bir şeyle. Her neyse, büyülendim. Gözleri saçlarıyla aynı soluk, güzel gümüş-mor renkte ve gözlerini kırptığında göz bebekleri küçülüyor ve bir anlığına gözleri bir kedinin gözlerine benziyor. Bu bana onun insan olmadığını hatırlatıyor.

Sonra diğerleri teker teker uzaklaşır.

Liz ayrılmadan hemen önce, "Bebek bezi olarak kullanabileceğiniz fazladan battaniye ve popo sargısı getireceğiz," diyor. "Ve başka bir şeye ihtiyacınız olursa, sadece kısa bir çığılık uzağınızdayız."

"Sanırım iyiyim," diyorum onlara gülümseyerek. Bebek yine parmağımı tutuyor ve ben onu sonsuza dek kucaklamak ve ona bakmak istiyorum. "Teşekkür ederim çocuklar. Ciddiyim." Mağaramı temizlediler, bana yeni giysiler ve battaniler verdiler ve yakınlarda yiyecek ve su var. Her şeyi yaptılar ve benim tek yapmam gereken doğum yapmaktı. Böyle harika insanlarla mahsur kaldığım için şanslıyım.

Liz sadece gülümser. "Bebekler buralarda olağan bir şeydir. Göreceksin." Sonra ayrılıyor ve sadece ben ve yakınlarda bekleyen, kürklerin içinde bebeğimi göğsüme bastırarak uzanırken beni izleyen Vordis kalıyoruz.

İfadesini okumak imkansız, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Sadece kollarımdaki ufaklığa bakıyorum, tamamen büyülenmiş bir halde. Özel bir isme ihtiyacı olacağına karar verdim. Onun için "Angie" yok. Ama ne ismi? "Hiç bir isim düşünmedim," diye itiraf ediyorum Vordis'e usulca. "O kadar ilerisini düşünmemiştim."

"Endişeliydin." Sesi sakın ve eşit. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" "Ben iyiyim."

"Kalmamı ister misin?"

Bebeğin minik kırmızı parmaklarını başparmağımla ovarak ona bakıyorum. "Sorularım var."

Başını eğiyor. "Sorabileceğini düşünmüştüm. Sor o zaman. Sana ne yapacağımı söyleyeceğim."

biliyorum."

"O bir klon, değil mi?" Küçük aşkım aynı fikirdeymiş gibi dudaklarını şapırdatıyor. Ağlamıyor, ki bu ilginç. Eminim yakında ağlayacaktır.

"Evet. Kırmızı deri, başkalarının onun bir klon olduğunu bilmesini sağlayan genetik bir işaret. Bu kanunen zorunludur. Irkları ne olursa olsun tüm klonların derisi kırmızıdır."

"Onun hangi ırktan olduğunu biliyor musun?"

Tereddüt ediyor, sonra çenesini ovuşturuyor. "Onun türünü daha önce görmedim, ama tahmin etmem gerekirse, o Qura'aki. Adlarını duymuştum ama canlısını hiç görmedim."

"Quora nedir..." Telaffuz etmekten vazgeçtim ve tekrar ona baktım.

"Qura'aki," diye tekrarlıyor, ses dudaklarında akıcı ve güzel. "Eski, çok eski bir dilde 'güzel olanlar' anlamına geliyor." Bakışları bebeğe kayıyor. "Soluk lavanta rengi saçları ve gözleriyle ünlü egzotik bir klon türüdür. Lavanta rengi tenleri olduğunu da duymuştum ama..." Omuz silkiyor.

Doğru. Cildi kızarırdı çünkü onu bir insan yerine bir şey olarak damgalıyorlardı. Bunu duymak kalbimi acıtıyor. Onu göğsümde daha sıkı kavıyorum. "Yani biri kendine bir köle yaptı ve onu içime koydu," diyorum açıkça.

Başını sallamasından nefret ediyorum.

"O zaman neden içime bir klon koydunuz? Neden sen ve Thrand gibi onu da bir test tüpüne koymadınız? Anlamıyorum." Artık aç olmamasına rağmen tatlı miniğimi göğsüme daha sıkı bastırıyorum. "Neden onu bir insanın içine koydunuz?"

Vordis'in ifadesi sanki bu bilginin beni ne kadar rahatsız ettiğini biliyormuş gibi ciddi. "Bazı klonlar diğerlerinden daha hassastır. Qura'aki'nin kırılgan olduğunu ve canlı bir kaptaki taşıdıklarında daha iyi performans gösterdiklerini duydum."

"Bu konuda çok şey biliyorsun," diye mırıldanıyorum, biricik bebeğimin yanağına dokunurken bile. Tanrım, o çok güzel. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Seni Vordis gibi ateşli, öfkeli bir kırmızıdan ziyade, bana Sevgililer Günü'nü ve kalpleri düşündüren tatlı, koyu bir kırmızı. Gözlerini açıp bana tekrar bakmasını istiyorum ama uykuya dalıyor ve ben onu uyandırmak istemiyorum.

Onu. Sadece ona dokunmaya ve onu sevmeye devam etmek istiyorum. O kadar küçük ki. Küçük eline tekrar dokunuyorum ve parmaklarımı kolunda gezdiriyorum, kolunun alt kısmındaki narin küçük kanadı ilk kez fark ediyorum. Parmaklarının arasındaki ağa uyuyor ve Kura bilmem ne halkının suda yaşayan bir halk olup olmadığını merak ediyorum. Bir bakıma, sevimli parmakları, mükemmel yüzü ve sivri uzun kulaklarıyla bana küçük bir denizkızını hatırlatıyor. Bir denizkızı-elf, karar verdim.

"Sana söyledim," diyor Vordis, sesi eşit ve alçak. "Kendimi sana adadım. Thrand da öyle."

Nedense bu sefer sadece bir yemin gibi gelmiyor. Benim algılayamadığım daha başka bir şey var. Yüzü sıkıntılı ve bu beni endişelendiriyor. "Vordis, ne demek istiyorsun?"

"Bizi uyandırdıkları zamanı hatırlıyor musun? Senin durağanlık kapsülünün benimkiyle Thrand'inki arasında olduğunu?"

O güne dair pek çok şeyi hatırlamakta güçlük çekiyorum. "Öyle miydi?"

Hatırlamıyorum." "Seni koruyabilmemiz için... çünkü kendimizi sana adadık."

İçimde tuhaf bir his başladı. "Ve adanmış olmak demek...?"

Sanki açıklayacak kelime bulamıyormuş gibi parmaklarını açıyor. "Bu, hayatımızda tek bir amacımız olduğu anlamına geliyor, o da sizi ve yavrularınızı zarar görmekten korumak. Biz..." Duraklıyor. "Kendini adanmış."

"Bir ödev gibi mi?" Duyduklarıma inanamıyorum. "Yani bir çeşit ev ödevi olduğum için mi beni takip ediyordunuz?"

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Size söyleyebileceğim tek şey a'anilere bir amaç verildiği. Bizler bir görevi olan klonlarız. Benim görevim eskiden arenada dövüşmek, sahibim için zafer kazanmaktı. Şimdi ise görevim sen ve çocuğun."

Başımı sallıyorum. Bu durum gittikçe kötüleşiyor. "Seni bana kim atadı?"

"Bilmiyorum." Ben kekeleyince devam ediyor. "Son hatırladığım, Thrand yanımdayken bir arena savaşını bitirdiğim. Kaybettik ve efendimin hoşnutsuz olduğunu biliyorum. Odalarımıza gönderildik... ve sonra hiçbir şey olmadı. Ben de senin gibi burada uyandım. İnsanlar bir klonun nasıl hissettiğini hiç

umursamıyor. Bizi sahip olunacak ve kullanılacak şeyler olarak görüyorlar, ruhu olan varlıklar olarak değil. Ben

Burada Thrand'la birlikte uyandığımda efendimiz tarafından satıldığımı düşündüm ve sizi gördüğümde zihnime yerleştirilmiş olan yeni direktifimi hissedebildim. Hayatta seni ve yavrularını korumaktan başka bir amacım yok." Vordis başını hafifçe sallıyor. "Yine de bizi kimin satın aldığını bilmiyorum. İsimlerini ya da yüzlerini sizin bildiğinizden daha fazla bilmiyorum. Efendimizin yanına gidebilseydik, bunu yapabileceğimizden şüpheleniyorum. Bunun yerine, hedefine asla ulaşamamış bir kargo olarak buradayız."

Kargo. Köleler. *Eşyalar*.

Zavallı bebeğim. Zavallı Vordis.

Yıllar geçtiğini biliyorum, en son nerede olduğumun farkında olduğumdan bu yana yıllar geçti. Geçen gün bazı kızlarla konuşurken, hangi yıl olduğunu düşündüğümüzü tartıştık - benim son hatırladığım yıl 2010, diğerlerinin hatırladığı son yıl ise 2015. Liz ve Harlow, hangisiyle konuştuğunuza bağlı olarak şu anki yılın 2023 ya da 2024 olduğuna inanıyor. Bütün bir on yılı kaybettim.

-Ya da daha fazlası. İçinde uyuduğum kapsülü düşünüyorum. Ben ve diğer yirmi kişi donmuş jambon gibi bir markete gönderilmiştik. Birileri insan mı stokluyordu? Bir rafın arkasında oturmuş, köleleştirilme sıramın gelmesini mi bekliyordum ki kendimi burada buldum? Ürperiyorum.

"O zaman... tecavüze uğramadım mı?"

Vordis uzun bir süre bana bakıyor. "Kesin bir şey söyleyemem ama Qura'aki eski bir ırk. Var olduğu söylenenler sadece klonlar. Senin gerçek ödül için uygun bir araç olarak kullanılmak üzere satın alınmış olman çok daha muhtemel." Ve bebeği işaret ediyor.

Mantıklı. Bir bakıma rahatladım. Tecavüze uğradığımı sanmıyorum. Böyle bir şeye dair hiçbir anım yok ve Vordis'in senaryosunun gerçek olma ihtimalinin çok daha yüksek olduğunu hayal ediyorum; ben sadece doğurduğum mükemmel, güzel ödül için insan şeklinde bir kuluçka makinesiyim. Bebeğimi kaldırıyorum ve minik alnına bir öpücük konduruyorum. Kıpırdanıyor, sonra yumruğunu emiyor ve uykusuna geri dönüyor, sessiz ve sakin.

"Yani... onu mu istediler? Ne için?"

Ellerini iki yana açıyor. "İnsan neden güzel bir kadın ister ki?"

"Ama o bir bebek."

"Belki de birisi bir kız çocuğu dilemiştir." Ama yüzündeki ifade bana durumun büyük olasılıkla böyle olmadığını söylüyor ve ben de tiksinti dolu bir ses çıkararak onu daha sıkı tutuyorum.

Başım dönüyor. Bu gece üzerime o kadar çok bilgi boca edildi ki, kafam tüm bunlarla patlamaya hazır hissediyor. "Bunca zamandır bildiğine ve bana söylemediğine inanamıyorum."

"Bunu senden saklamak istememiştim," diyor Vordis, elini kalbinin üzerine koyarak. "Adanmışlığın bana olduğu gibi sana da aşılandığını sanıyordum. İnsanlara aşına değilim."

Başımı sallıyorum, son zamanlarda yaşadığım tüm korkuları, ne kadar endişelendiğimi... ve Vordis'in başından beri cevaplara sahip olduğunu düşünüyorum. Bunu sakladığı için ona kızmamalıyım, bunu bilerek yaptığını sanmıyorum.

Ama o da benden *hoşlanmıyor*. Bir erkeğin bir kızı sevmesi gibi değil. Tüm bu sevgi? Özlem dolu bakışlar? Bunlar gerçek değil. Ben onun için sadece bir "direktifim", uyurken zihnine yerleştirilmiş bir subliminal mesajım. Ve bu da bir o kadar yıkıcı. Bebeğime bakıyorum, ona odaklanıyorum. "Lütfen git, Vordis."

"Kızgın mısın, Angie?"

"Olmamalıyım ama şu anda ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var ve sen orada otururken bunu yapamam. Beni biraz yalnız bırak, tamam mı?" Bebek mızızlanıyor ve bu bana bir bahane veriyor. Ona bakıyorum, bekliyorum. "Onu besleyeceğim ve sonra biraz kestireceğim."

Ayağa kalkıyor, isteksizliği hareketlerinden belli oluyor. "Sizin için başka bir şey yapabilir miyim? Yemek? İçecek? Battaniye? Koruma?"

Başımı sallıyorum. "Sadece boşluk. Şu anda ihtiyacımız olan tek şey bu."

Bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi bir his ama başını sallıyor, vücudu kaskatı kesiliyor ve sonra sessizce mağaramı terk ediyor. Bir süre sonra paravan tekrar girişin üzerine konuyor ve sonra sadece ben ve ateşin yanında battaniyelere sarılmış güzel bebeğim kalıyoruz. Saçları kuruyor ve lavanta mısırı ipeği gibi kafasından yukarı doğru dikiliyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şey.

O tamamen muhteşem.

Birinin onu şey yapmak için klonladığına inanamıyorum. Bir oyuncak. Bir evcil hayvan...ya da daha kötüsü. Ugh.

"Benimle güvendesin," diye fısıldıyorum ona ve o da karşılık verince kalbim sevgiyle doluyor.



ANGIE

G Lory gelmiş geçmiş en iyi bebek.

Elbette önyargılıyım, ama hamileliğimin cehenneminden ve tüm endişelerimden sonra? Küçük aşkım bana bir lütuf gibi geliyor. Ona bakmadan duramıyorum,

Mükemmel minik tırnakları ya da her bir kolunun ve bacağıının arkasındaki narin küçük yelkenler, kulaklarının minik noktaları, kurudukça tamamen dik duran kalın, parlak saçları gibi onunla ilgili tüm güzel küçük şeyleri fark etmiyorum. Yumruğunu emiyor ve esniyor, küçük kedi gözleri uykulu ve ona her baktığımda kalbim sıkışıyor.

Şimdiye kadar da harika bir bebek oldu. Doğduğundan beri tam bir gün geçmesine rağmen Glory bir kez bile ağlamadı. Sadece ilgiye ihtiyacı olduğunda o tatlı, küçük miyavlama sesini çıkarıyor ve ben de hemen onu kucağıma alıp sarılıyorum.

Bu küçük sevgilim hakkında kızgın bir düşünceye sahip olduğuma inanamıyorum. Alt bedenimin cehennem gibi ağrımasına ve kendimi şişkin ve kramplı hissetmeme aldırmiyorum bile. Glory için mi? Kesinlikle buna değer.

Bütün gün mağarama kapanıp minik bebeğimle yuva yapıyorum. Veronica sabahları beni kontrol etmek için uğruyor ve öğleden sonra tekrar uğruyor. Glory'nin henüz bir khui'si olmadığı için Glory için bir şey yapamıyorum ama

şöyle haykırıyor

Bebeğimin ne kadar güzel olduğunu düşünmek yerine benimle ilgileniyor. Bana bakacak bir eşim olmadığından, kamptaki tüm kadınlar gün boyunca bebeği görmek ve sohbet etmek için uğruyor. Bana yemek getirmek, sıcak çayı paylaşmak ya da ateşimi yeniden yakmak için geldiklerini söylüyorlar ama ben de televizyonsuz kaldım. Kabiledeki herkesin ne kadar dedikodu yaptığını biliyorum, çünkü sahip olduğumuz tek eğlence bu.

Benim için de sorun değil. Bebeğimi göstereceğim için heyecanlıyım. Herkesin onun ne kadar mükemmel olduğunu görmesini istiyorum. Liz ve Harlow onun üzerine titriyor, kendi karınlarını ovuşturuyor ve bebeklerinin ne zaman doğacağını düşünüyorlar. Çocukları yanlarında olduğu için uzun süre kalmıyorlar. Devi o kadar çok konuşuyor ki Glory üzüntüden ağlamaya başlıyor ve zavallı Devi o kadar üzgün görünüyor ki daha sonra oradan ayrılıyor. Hannah da uğruyor ama Glory'yi o kadar beceriksizce tutuyor ve bebekten o kadar şaşkın görünüyor ki onu hemen geri götürüyorum.

En uzun süre Bridget ve Sam takılıyor, ben uyurken ateşimin yanmasını sağlıyor ve onlar gibi minik kıyafetler dikeyyorlar. Bridget yaptığı küçük çuval elbiseyi gösterirken "Ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyor" diye açıklıyor. "Kendi kıyafetlerimi kendim dikmeliyim, biliyorsun, ama tek kullanımlık bebek bezleri burada pek kullanılmadığı için bebek kıyafetlerine daha çok ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Hafifçe titriyor.

"Doğru." Bu konuşmayı Gail ile zaten yapmıştım. Bir sürü kundaklama ve gün boyunca değiştirme. Dvisti astarlarından tüyler ve temelde emecek her şey. Ve yıkamak. Bir sürü yıkama. "İdare etmek zorundayım." Glory'nin küçük yumruğuyla oynuyorum, ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Sam, "Ne kadar muhteşem olduğunu aklım almıyor," diye haykırıyor. "Glory onun için mükemmel bir isim. Çok mutluyum..." Yüzünü buruşturuyor ve sonra duruyor.

"Gren'e benzemiyor mu?" Nazikçe tahmin ediyorum. "Ben de endişelendim."

"Onun ne olacağını bilmiyorduk," diyor Sam beceriksizce. "Eminim ne olursa olsun onu sevecektiniz."

Ben olsam yapardım. Görünüş önemli değil. "Willa Gren'le mutlu. Onunla bir ya da iki kez konuştum. İyi birine benziyor." Glory'nin burnu olsaydı onu çok severdim, kesinlikle. O benim bebeğim. *Benim bebeğim*. Onu kendi bedenimle yarattım. Bunun bana nasıl hissettirdiğini diğerlerine tarif edemem, ama sadece bağırarak istiyorum.

onun ne kadar harika olduğunu dağların tepelerine anlatacağım.

"Willa için mutluyum. Onun için kötü olabilirdi. Yani Gren'le çok mutlu ve bu harika bir şey." Sam dizlerine sarılıyor ve Bridget'in dikiş atmasını izliyor. "Hannah hâlâ bir şeylerle savaşıyor, biliyorsun."

"Öyle mi? J'shel iyi birine benziyor. Mutlu olacağını düşünmüştüm." Adalı ile fazla konuşmadım ama J'shel parlak gözlü, hevesli ve güçlü. Vordis'inki kadar olmasa da harika bir vücudu var. Dalgınca kaşlarımı çatıyorum, çünkü Vordis'in vücudunu fark etmemeliydim. Konu yankılanmaya geldiğinde ben yarış dışı kalıyorum. Düşünmem gereken Glory var.

"Kıçını neyin ısırıldığını bilmiyorum," diyor Bridget, el işini incelerken. "Çok tatlı, biliyor musun? Harika saçları var. Brooke bütün gün onu tutup örmek istiyor. N'dek'e de çok iyi davranıyor, onu sürekli yanında taşıyor. Bazılarımızdan önce rezonansa girdiği için mutlu olur diye düşündüm."

"Hannah'nın ne kadar rekabetçi olduğunu bilirsiniz," diye ekliyor Sam. "Bunu yüzümüze vuracağını sanırsın ama hayır. Mutsuzmuş gibi davranıyor."

"Bence bu bir rol," diyor Bridget Sam'e bir kenara çekilerek. "Bir daha onun hakkında söylenirse Veronica'ya Marisol'e yaptığı gibi öksürüğünü kapatmasını söyleyeceğimi söyledim, bakalım hoşuna gidecek mi? Bu onu susturur."

"Bekle," diye araya giriyorum ve o kadar irkiliyorum ki sesim olması gerekenden daha yüksek çıkıyor. Glory huzursuzca küçük bir ciyıklama yapıyor ve onu tekrar dikkatlice kucağıma alıyorum, yemek isterse diye göğsüme götürüyorum. Gail daha önce bana şüpheye düştüğünde memeyi teklif et demişti ve ben de onun sözlerini ciddiye aldım. Yine de dikkatim dağıldı. "Marisol hakkında ne diyorsun?"

Kızlar birbirlerine bakarlar. "Bilmiyor muydunuz?" Sam soruyor. Ben başımı sallayınca eğilip devam ediyor. "Yani adada yankılandılar, değil mi? Ama sonra o adam -T'chai- çok kötü yaralandı. Sonra yaraları enfeksiyon kaptı. Gerçekten mikrop kaptı. Biti onu hayatta tutmak için çok uğraşıyor ama tam olarak iyileştiği söylenemez. Mari de son derece mutsuz çünkü sevişemiyorlar ve lanet olası bit ona sevişmeleri gerektiğini söylüyor, değil mi?"

"Veronica da onu kapattı," diye ekliyor Bridget, kalın kemik iğnesini küçük giysiye tekrar batırırken. "Bitle voodoo tarzında konuştuğu bir şey yaptı ve onu susturdu. Çekiştirdiğini söyledi

İyileşmesi için onu çok fazla yöne sürüklüyor. Mari de sessiz. Şimdi T'chai iyileşiyor ama Mari ne yapacağını bilemediği için perişan durumda."

"Kulağa... korkunç geliyor," diye itiraf ediyorum ve onlar da sempatiyle başlarını sallıyorlar. "Veronica'nın bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim."

"O da bilmiyordu," diyor Sam, öne eğilip bir çubukla kömürleri dürtmek için. "Görünüşe göre yapabiliyor. Gerçi tekrar açabilir mi bilmiyorum ama sanırım bu bir ölüm kalım meselesiydi. En azından T'chai iyileşiyor, değil mi?"

"Doğru," diyorum dalgınca, göğsüme yaslanıp emzirmeye başlayan Glory'nin küçük yanağını okşayarak. Doğru ya. Tanrım. Adalılar geldiğinden beri sadakatle T'chai'nin yanında olan Mari'yi düşünüyorum. Onun için çok endişelendi... ve başına gelen bu mu? Acaba hala bağıllık hissediyorlar mı yoksa o da mı kapandı? Zavallı Mari. Glory'ye biraz daha sıkı sarıldım ve diğerleri yankılanırken ben gizemli hamilelikle baş başa kaldığım için birden rahatladım. Kışkırdığımı düşününce.

Artık kıskanmıyorum. Piyango kazanmış gibi hissediyorum.

Mağaramın dışında biri boğazını temizliyor ve hepimiz sessizleşiyoruz. Bridget ve Sam merakla arkalarını dönüyorlar ve Vordis kafasını içeri uzattığında kıkırdıyorlar.

"Girebilir miyim?" diye soruyor, her zamanki istekli haliyle.

Tereddüt ediyorum, çünkü dün geceki konuşmadan sonra onun hakkında ne düşüneceğimden emin değilim. Dün, bir görev olduğu düşüncesiyle kızgınlık doluydum. Bugün ise sadece üzgünüm. Vordis ve Thrand'ın insanlardan farklı düşündüğünü biliyorum, bu yüzden zaten bildiğimi varsaydıkları bir şeyi bilmediğim için kızgın olamam. Yine de ona eskisi gibi güvenemiyorum. Ya bana söylemediği başka bir şey varsa?

Uzaylılarla yaşamak karmaşıktır.

"Elbette, içeri gelin," diyorum, nazik olmaya karar vererek.

Büyük omuzları kamburlaşmış, saçları mağaranın tavanına sürtünerek içeri süzülüyor. Vordis içerideyken her şey sıkışık ve dar geliyor. Bridget ve Sam birbirlerine bakıyorlar. "Biz de tam dışarı çıkıyorduk zaten," diyor Bridget dikişlerini kaldırırken. "Hannah depoyu yeniden düzenliyor.

Stresli olduğuunda nasıl olduğunu bilir ve biz de yardım edeceğimize söz verdik."

"Doğru. Yardım edin." Sam parlak bir şekilde gülümsüyor. "Biz sizi yalnız bırakalım." Ve mağaramdan hızla ayrılırken kıkırdıyor.

Şimdi Vordis ve Glory ile yalnızım. Battaniyemin üzerinde kayarak biraz daha dik oturmaya çalışıyorum. Bunu yaparken, bir omzuma attığım emzirme battaniyesi kucağıma kayıyor ve sonra iri, kırmızı tenli adamın önünde tamamen üstsüz oturuyorum, göğüslerim sütle doluyor ve Glory bir meme ucuna sokuluyor. Vordis'in bakışları aşağı kayıyor ve bir an donmuş gibi bakıyor, sonra hızla bana sırtını dönüyor.

"Bölüyor muyum?" Sesi gergin.

"Sadece emziriyorum," diyorum ona, kızararak. Bunun doğal olduğunu ve utanılacak bir şey olmadığını biliyorum. Utanmıyorum ama sanırım o da şaşırdı ve kendimi biraz suçlu hissediyorum. Ayrıca, göğüslerim şu anda kocaman hissediyor ve her şey çok garip. Battaniyeyi değiştiriyorum, diğer göğsümü örtüyorum ve o diğerini emzirirken küçük Glory'nin etrafına sıkıştırıyorum. "Biraz daha örtündüm. Arkanı dönmene gerek yok."

"Bu... iyi." Ayaklarının üzerinde kayar ve eli peştamalının önünden geçer.

Gözlerimi kırptırdım, şaşırdım. O... tahrik mi oldu? Elimi saçıma götürüyorum. Terli ve karışık ve doğum yaptığımdan beri havlu banyosu yapmış olmama rağmen kendimi pek seksi hissetmiyorum. Beni gördüğünde tahrik olabileceğini düşünmek gururumu okşuyor ama bu sadece durumun garipliğini daha da arttırıyor. Glory burada olduğu için artık her şey farklı. Artık sadece yalnız Angie gibi düşünemem, Glory'nin annesi gibi düşünmek zorundayım. "Yani benimle böyle mi konuşacaksın? Bana sırtını dönerek?"

"Şimdilik..."

Tamam o zaman. "Glory'yi beslememin sakıncası yoktur umarım. Karnı aç. Sanırım. İtiraf etmeliyim ki bu bebek olayını hâlâ çözmeye çalışıyorum."

Kıkırdamaya benzer bir sesle gürlüyor. "Bugün ne yemek istediğinizi görmek istedim. Gidip senin için avlayacağım."

Omuzlarına kaşlarımı çatıyorum. "Buna gerek yok. Diğerleri bana bir

tonlarca yiyecek ve içecek var, böylece mağaradan ayrılmak zorunda kalmam. Burada bebekle kalabilir ve dinlenebilirim."

"O zaman ben burada kalıp seni koruyacağım." Vordis kapı girişini işaret eder. "Orada bekleyeceğim ve uyuyabilmen için sessiz olacağım."

Yine kaşlarımı çatıyorum. Bu anı daha az rahatsız edici hale getirmek için ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Sonra aklıma geliyor. "Tak tak."

Vordis geriliyor, sonra ekrana doğru ilerliyor ve sanki diğer tarafta kimin olduğunu kontrol ediyormuş gibi dışarı bakıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu bir şaka, unuttun mu? Ben 'tak tak' diyorum, sen de 'kim var orada' diyorsun."

"Burası senin deliğini almam gereken ama çok yavaş olduğum yer mi?" diye soruyor, sesi sitem dolu.

Tanrım, ölüyorum. O kadar yüksek sesle kahkaha atıyorum ki Glory irkiliyor. "Beni bu kadar çok güldürme," diyorum ona nöbetler arasında. "Her şeyi acıtıyor."

"Pekâlâ." Bana bakmadan elini sallıyor. Sırtı kaskatı ve kırgın mı yoksa sadece kafası mı karışık anlayamıyorum ama ses tonu sabırlı. "Bu 'şakayı' tekrar denersen daha dikkatli dinlerim."

"Pekala. Tak tak." "Ben buradayım."

"Hayır, 'kim var orada' diyorsun." "Dedim."

"Hayır, özellikle bunu söylüyorsun. 'Kim var orada?'" Bu konuda çok kötü ama itiraf etmeliyim ki bu da cazibesinin bir parçası.

Ağır ağır iç geçiriyor. "Kim var orada?" "Ken."

"Ben... bu Ken'i tanımıyorum."

Argh. "Senin 'Ken kim' demen gerekiyordu, ben de 'Ken inanıyorsun' dedim."

yeni bir bebeğiniz mi var?"

"Ama... tabii ki buna inanabilirim?" Zavallı Vordis şaşkın görünüyor ve ben yine gülüyorum. "Özür dilerim, boş verin. Belki de tak-tak şakaları bir hatadır."

Homurdanıyor, elleri kalçalarında. "Onları biraz düşüneceğim."

Zavallı adam. Yine de gülümsemeden duramıyorum. Kafa karışıklığı çok aptalca ve çekici. Ve garip bir şekilde seksi, tıpkı koruyuculuğu gibi. Sanki bizi dünyadan korumak zorundaymış gibi kapının yanında durmaya devam ediyor ve ben de dışarıda gerçekten bir şey olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Glory ıslak bir ses çıkararak dikkatimi dağıtıyor ve bunun, yemeğini giymek istemiyorsam onu geçirmem gerektiği anlamına geldiğini öğreniyorum. Onu omzuma çekip minik kırmızı sırtını nazikçe ovuyorum. "Vordis, beni neyden koruyorsun? Kampta kötü bir şeyler mi oluyor?"

"Hayır, seni korumak benim görevim," diyor omzunun üzerinden bana kısa bir bakış atarak. "Ben kendimi sana adadım."

Yine mi bu? Glory'nin küçük sırtını ovmaya devam ediyorum, küçük hareketleri sadece yeni doğanların yaptığı şekilde çaresizce çırpınıyor. "Ama cidden, neden korunmaya ihtiyacım var? Kamptaki birinden mi? Vahşi hayvanlardan mı? Yoksa diğer uzaylıların Glory için geri geleceğini mi düşünüyorsun?" Bunu düşünmek bile beni o kadar geriyor ki çığlık atabilirim.

"Hayır. Bence burada güvendeyiz," diye beni rahatlatıyor Vordis. "Ve seni koruyorum... çünkü bu benim görevim." Bu konudaki anlayışsızlığım kafasını karıştırmışa benziyor. Sanki anlamayan benmişim gibi.

"Vordis," diyorum nazikçe ve sonra arkasını dönmeyince sinirleniyorum. "Bana bakabilir misin lütfen? Söz veriyorum her şeyi anlattım."

Yavaşça arkasını dönüyor, vücudu kaskatı kesilmiş ve peştamalının önünde bir çadır olduğu kesin. Umutsuzca görmezden gelmeye çalışması, rahatça ayakta durmaya çalışırken bile ellerini iki yanında yumruk yapması çok sevimli. Sanki o büyüklükte bir şey inanılmaz derecede belli olmazmış gibi? Lütfen. Gülümsememin ağzımda kıvrılmasına engel olamıyorum çünkü şu anda kendimi seksi hissetmesem de, bir bebeği emzirirken bile onun teknesini yüzdürdüğümü düşünmek güzel.

Glory müstehcen bir şekilde yüksek sesle geçiriyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. "Hâlâ

Bunu yaptığında beni şok ediyor." "O... büyüleyici derecede küçük."

Arka ayaklarının "bez" olarak kullanacağım kürk ve derilerle kundaklandığından emin olduktan sonra onu kollarımın arasına alıp Vordis'e bakıyorum. Yüzünde öylesine çıplak bir hayranlıkla bizi izliyor ki, bu bana bir şeyler hissettiriyor. "Onu tutmak ister misin?"

"Ben mi?" Bu öneri karşısında şaşırılmış görünüyor.

"Şey, evet. Burada başka kimse yok." Onu dikkatlice ona doğru tutuyorum. "Sadece dikkatli ol. Başını falan destekleyin."

Vordis yatağımın yanında dizlerinin üzerine çöküyor. Onu kollarımdan nazikçe alıyor ve benim onu tutuşumu taklit ederek göğsüne yaslıyor ve yüzünde şaşkınlık ve merak dolu bir ifade belirliyor. Yüzündeki ifadeyi görmek kalbimin yeniden çarpmasına neden oluyor. Büyük kırmızı bir el Glory'nin minik başını tutuyor ve saçlarının ipi parmaklarına yapışmış gibi görünüyor. Onun kollarında küçücük görünüyor, yumruğunu emiyor ve garip, güzel gözlerini ona kırıştırıyor. Renklerinin neredeyse aynı olduğunu fark ediyorum. Onun babası olabilir.

Bunu düşünmek ne kadar da hoşuma gidiyor.

"Selamlar," diye mırıldanıyor nazikçe bebeğe doğru. "Seni ve anneni korumak için buradayım."

Bu sözleri duyunca yüzümü buruşturdum.

"Ben yanımdayken sana zarar gelmeyecek," diye fısıldıyor Vordis ve ona cıvıldadığında yüzündeki şaşkın ifade büyüyor. Bana bakıyor. "Kabul ediyor mu?"

"Hayır. O daha bir bebek. Konuşması biraz zaman alacak, eğer insan bebeklerine benziyorsa." Yavaşça başını salladığında sormak zorunda kalıyorum. "İlk defa mı bir bebeğin yanında bulunuyorsun?"

"Kampta Z'hren'i gördüm," diyor bana, Glory'nin küçük yüzünden başını kaldırmadan. Uzanıp büyük bir parmağıyla küçük bir koluna dokunuyor, belli ki büyülenmiş. "Yine de çok yaklaştım."

Kampta bir bebek görmek, onu kucağıma almakla aynı şey değil ama bunu belirtmiyorum. Bu anın tadını çok fazla çıkarıyorum. "Küçük çocuğu olan arkadaşın yok mu?" Alay ediyorum ve sonra kendimi kötü hissediyorum. O bir arena gladyatörüydü - eğer arkadaşları varsa, onlar da Thrand gibiydiler. Savaşmak ve ölmek için doğmuş ve yetiştirilmiş diğer klonlar. Bu düşünce rahatsız edici. Elbette kendini bir koruyucu olarak görüyor. Yapmayı bildiği tek şey bu.

Bir an için bile olsa ona kızdığım için kendimi suçlu hissediyorum. Bu onun için hiç adil değil. O bildiği en iyi adam olmaya çalışıyor ve ben bunu gerçekten takdir ediyorum... gerekli olmasa bile. Diğer klonları düşününce aklıma başka bir şey geldi. "Thrand'ı gördün mü?"

Vordis sanki gücenmiş gibi sertleşiyor ve bakışları bana kayıyor. "Biz her zaman birlikte değiliz."

"Biliyorum," diyorum nazikçe. "Bunu ima etmiyordum. Sadece son bir iki gündür mağaramdaydım ve biraz meşguldüm, bu yüzden onu görmedim. Senin görüp görmediğini merak ediyordum. Onunla konuşmam lazım. Aslında ikinizle de konuşmam gerek."

"Onunla ne hakkında konuşmak istediğinizi söyleyin. Ben iletirim."

Sözleri kesik kesik, ani ve Thrand'ı sormamdan pek hoşlanmadığı izlenimini ediniyorum. Glory'yi bana dikkatlice uzatırken elleri nazikti ve ben de onu ondan aldım, parmaklarımız birbirine değdi. Bu küçük dokunuşun beni bir ergen kadar gergin hissettirmesi ne tuhaf... Yine de bittiğinde üzülüyorum. "Sana söylemek istediğim aynı şey, artık bana bakmak ya da beni korumak zorunda değilsin. Bazı uzaylıların zihnine beni koruman gerektiğini yerleştirmiş olması, bunu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor. Burası hepimiz için yeni bir başlangıç. Kim olmak istiyorsan olmakta özgürsün. Bu benim korumam olacağın anlamına gelmiyor. Gladyatör olman anlamına da gelmiyor. Eğer bir çömlekçi ya da balıkçı olmak istiyorsanız ya da tüm zamanınızı bu dünyayı keşfederek geçirmek istiyorsanız, bunu kesinlikle yapabilirsiniz. Tamamen ve tamamen özgürsün." Parmaklarımı Glory'nin yumuşak saçlarında gezdirerek ona gülümsüyorum. "Hayal ettiğin gibi bir hayat değil ama harika bir hayat olabilir. Bana karşı garip bir görev duygusunun seni engellemesine izin verme."

Vordis sessiz. Uzun bir süre gözlerini kırpmadan beni izliyor. "Seni yalnız bırakmamı istiyorsun."

Kızgınlığımı bastırıyorum, kendime onun ne duyduğunu hatırlatıyorum.

Çünkü başka türlüünü anlamıyor. "Ben öyle demedim Vordis. Sana olmak istediğin kişi olabileceğini söylemeye çalışıyorum. Eğer birini koruma ihtiyacı hissediyorsan, başka bir kadını koruyabilirsin. Sadece bu ben olmak zorunda değilim."

Bana ciddiyetle bakıyor. "Benim için senden başka kimse yok, Angie."

Kalbim küt küt atıyor. "Beynine yerleştirildiği için böyle söylüyorsun."

"Bunu söylüyorum çünkü böyle hissediyorum." Vordis yumruğunu kalbinin üzerine koyuyor, bakışları sert ve kararlı. "Kendimi sana adanmış olmam başka şeyler hissedemeyeceğim anlamına gelmez." Uzun bir süre beni izledikten sonra ayağa kalkıyor ve ben cevap vermeyi düşünmeden oradan ayrılıyor.



VORDIS

Iönümdeki manzarayı göremeyerek hayal kırıklığı içinde sahilde fırtına koparıyorum. Düşüncelerim Angie ile dolu. Angie ve çocuğu. Öne doğru eğilen Angie'nin memeleri gevşiyor. Angie bana diyor ki

onu yalnız bırakmak için. Angie uyurken bana dokunuyor.

Anlamıyorum. Bunların hiçbirini anlamıyorum ve bu beni kızdırıyor. Tanıdık, kırmızı tenli biri kucığında bir ağla sahile doğru koştuğunda sinirim daha da artıyor. "Nerelerdeydin?" Thrand'ın sesi suçlayıcı. "Birlikte balık tutacağımızı söylemiştin."

"Angie'yi görmeye gittim," diyorum ona. "Kendimizi ona adamamızı istemiyor. Onu korumamızı ya da kollamamızı istemiyor."

Kolundan sarkan ağın bir parçasını çözerken yüzünde şaşkın bir ifade var. "Bu onun kararı değil. Bu asla bir kölenin kararı değildir."

"Artık köle değiliz." Anlamını yitirdiğini görebiliyorum. Bize öğretilen tüm kurallar kölelere, hayatlarında tek bir görevi olan insanlara verilen kurallardır. Kendimiz için karar vermeye alışık değiliz. "Eğer etrafta olmamızı istemiyorsa, bu isteklerine saygı göstermeliyiz."

"Ona bunun kendi kararı olmadığını söyleyeceğim," diyor Thrand ve beni geçmek istercesine ilerliyor.

Daha düşünmeden onu durduruyorum. Bana şaşkınlıkla baktığında "Hayır," diyorum. "O ve çocuğu uyuyor. Ona sonra söylerim." Böyle bir şey yapmayacağım ama Thrand'ın ben yokken Angie'ye gideceği düşüncesi hoşuma gitmiyor. Onun yüzünün aydınlandığını görmek istemiyorum. Bana gülümsediğinden daha fazla ona gülümsemesini istemiyorum.

"Beni ondan uzak mı tutuyorsun?" Thrand inanamayarak soruyor. Omzumu itiyor.

"Hayır. Çocuğunu besliyor. Onu rahat bırak." Ve onu geri ittim.

"Bence bana yalan söylüyorsun kardeşim," diye karşılık veriyor Thrand ve beni bir kez daha itip ağı yere fırlatıyor.

"Yeter!"

Sert, kaba ses tanıdık geliyor. Hem Thrand hem de ben başımızı çevirdiğimizde Raahosh'un ilerlediğini görüyoruz. Vektal gitmişken, yaralı, sessiz sa-khui erkeği bize liderlik etme görevini üstlenmiş ve bunun hoşuna giden bir görev olmadığını açıkça belirtmiş. İkimize de dik dik bakarak ilerliyor ve ayaklarının dibinde büyük kızı, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi saçlarını savurarak onun yanında zıplıyor.

Sahilde yalnız olmadığımızı fark ediyorum. Yakınlarda birçok kişi daha var. Willa ve korkunç canavar savaşçı Gren'in yakınlarda oturmuş bir ağı onardıklarını görüyorum. Raahosh'un küçük kızı Gren'in yanında oturmuş, kolunu okşuyor. Onların ötesinde bir grup dişi izliyor ve onlara bazı ada erkekleri eşlik ediyor.

Herkes Thrand ve benim Angie yüzünden tartıştığımızı gördü.

"Kavga etmek yok," diyor Raahosh, sesi kısık. "Bu yavrular içindir. Siz avcısınız. Onlar gibi davranın. Biz burada savaşmayız."

"Onu dinle," diyor Thrand ve beni sertçe itiyor. Ben de onu geri itiyorum ve sırtışı beni çileden çıkarıyor.

"Kavga etmiyoruz." Thrand beni tekrar itmeden önce geri çekiliyorum. "Biz

...ellerimizle karşı çıkıyoruz."

Raahosh bana dar gözlerle bakıyor. Thrand merakla duraksıyor. "Neden savaşıyoruz? Ya rekabet etmek istersek?"

Raahosh yine, "Savaşmak yok," diye tersledi.

"Baba, sesin annem kadar huysuz geliyor," diyor kızı, elini tutup bize bakarak. "Sen de mi lanet bir zemin istiyorsun?"

Raahosh'un yüzündeki renk solar. Kızını kucağına alır ve kaşlarını çatarak göz hizasına çeker. "Bunu daha önce konuşmuştuk, Raashel. Annen kötü insan sözleri söylüyor diye sen de söyleyebilirsin anlamına gelmez."

"Kahrolası zemin!" diye bağılıyor Gren'in yanında oturan küçük çocuk.

Biri kıkırdıyor. Yetişkin bir kadın. Willa parmaklarını ağzına bastırarak kahkahasını gizlemeye çalışıyor.

Raahosh arkasını döner ve herkese ters ters bakar. "Hepiniz, yeter. Onları cesaretlendirmeyin." Kızına döner ve onu kalçasına yaslar. "Şimdi ne başlattığınızı gördünüz mü? Aayla artık asla durmayacak."

Raashel kendini beğenmiş bir ifadeyle, "O çok yaramaz," diye onaylıyor.

Sa-khui erkeğinin burun delikleri genişliyor ve sanki sinirlenmeye karşı koyuyormuş gibi görünüyor. Kızının sırtını sıvazlıyor ve onu tekrar yere bırakıyor. "Git Aayla ve Gren'in yanına otur. Şimdi. Baban avcılarla konuşacak."

"Peki ya annemin katı?" Raashel küçük dudağı titreyerek soruyor.

"Kız kardeşin gelmeden önce onu bir kat yapacağız, söz veriyorum." Adam onun sırtına vuruyor ve kızın kuyruğu sinirlenerek titriyor. "Git."

Küçük bir telaşla saçlarını savuruyor ve Gren'in kucağına tırmanıp oradan bir ağla oynayan kız kardeşine doğru fırlıyor. Raahosh elini yüzüne sürmekle yetiniyor. "Ele avuca sığmıyorlar. Sabırla saatlerce avlanabilirim ama iki dişi yavruyu bir sabah bile meşgul etmek sinirlerimi zorluyor."

"Bana yardım edebilirsin Raashel," diyor Willa tatlı tatlı, yanındaki bir yeri okşayarak. Çocuklar Raahosh'u yakından izliyor ve tavırları beni meraklandırıyor. I

Sarı saçlı annelerini -ve Raahosh'un eşini- bugün görmediğimi fark ettim. "Dişiniz iyi değil mi?"

Uzun boylu erkek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Bir an Thrand ve bana baktı ama biz kavgaya tutuşmayınca iç geçirdi ve konuştu. "Eşimin karın ağrıları yavrusunun yolda olduğunu söylüyor. Birbirlerinden çok uzaktalar ama bu sabah kızlarla başa çıkması çok zor, bu yüzden onları ben aldım. Kötü bir ruh hali içinde."

Raashel yine yardımsever bir şekilde, "Lanet olası bir kat istiyor," diyor. "Bu sabah babama da öyle söyledi."

Raahosh'un burun delikleri alevlenir ve vücudu kaskatı kesilir.

"Raashel..." "Üzgünüm baba."

Çocuğun sesi kulağıma üzgün gelmiyor. Babalarına bakıyorum ama sadece yorgun ve yıpranmış görünüyor. "Bir kat mı?" Merakla soruyorum. Eğer bir çocuğu olacaksa ve bir zemin istiyorsa... belki de bu Angie'nin de isteyeceği bir şeydir? Vücudum hevesle dolup taşıyor. Ona bakmaktan, ona ve çocuğuna göz kulak olmaktan başka bir şey istemiyorum. Eğer bu onu memnun edecek bir şeyse... Bana dönüp gülümsediğini, yüzünün sevinçle parladığını düşünüyorum. Bana uzanacak ve kürkleri bir kez daha dolu memelerinden düşecek ve-

Odaklanmaya çalışarak dişlerimi sıkıyorum. Şu anda böyle şeyler düşünemem.

Raahosh kumsalın uzak ucundaki büyük bir odun yığınına işaret ediyor. "Bir zemin," diye kabul ediyor. "Ve muhtemelen duvarlar. Croatoan'da taş duvarlı ve sağlam zeminli kalıcı evlerimiz vardı. Kumsalda çadırdan hoşlanmıyor. Karnı ne kadar şişerse, o kadar az sever. Kumu sevmez Liz'im." Bize doğru bir bakış attı. "O bizi çadırdan kovalarken ben de ona daha sağlam bir ev yapmak için malzeme topluyorum, çünkü herkese yetecek kadar mağara yok. Adadan çok fazla odun geldiği için zemin için odun kullanacağız ve eşime daha rahat edebileceği bir kulübe yapacağım. Bunu günler önce kabile toplantısında konuşmuştuk. Dinlemedin mi?"

Raahosh konuşurken ben odun yığına bakıyorum, düşüncelerim hızla akıyor. Angie kaç kez mağarasını sevmediğinden bahsetti? Soğuk ve nemli olduğundan? Bahse girerim bir zemin isterdi. Bu sadece onun için bir şey olurdu.

Ona ve Glory'ye, ona ve çocuğuna ne kadar bakabileceğimi gösterecek bir şey.

Belki o zaman benim için ne kadar önemli olduğunu anlayacaktır. Bunu sadece kendimi adadığım için değil, o benim her şeyim olduğu için yapıyorum, hem onun hem de çocuğunun.

Raahosh sinirli bir ses çıkarır. "Belli ki değilsin." Ona döndüm. "Eh?"

"Dinliyorum," diyor, keskin bir sesle. "Dinlemiyorsun."

Ne konuğuğu umurumda değil. Yeni bir fikrim var, büyük bir fikir. "Ben de bir kulübe inşa etmek istiyorum."

Raahosh sözlerime şaşırmış görünüyor. "Öyle mi? Kendin için mi?"

"Angie için. Kendisi ve Glory için bir katı hak ediyor." Geçmişte kullandığım uyku odalarını düşünüyorum. Birçoğu sert ve nahoştu -A'ani'lere konfor verilmez- ama ara sıra yatağın en yumuşak dolguya sahip olduğu ve zeminin pürüzsüz ve pislikten arınmış olduğu bir oda olurdu. Angie'nin soğuk, karanlık mağarasını düşünüyorum. Ahşap zeminli bir kulübe onun için mükemmel olurdu. Gözlerinin mutlulukla nasıl parlayacağını düşünüyorum.

"Bunu senden o mu istedi?" Raahosh'un sesi onaylamıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Yeni doğum yaptı. Onu rahat bırakmalısın."

Onun sitemini duymazdan geliyorum, kulübesini nasıl kuracağımı hayal etmeye başladım bile. Dairesel olmalı diye düşünüyorum, ortası taşlarla çevrili bir ateş çukuru olmalı ki kıvılcım tahtaya değmesin. Altına taştan bir çerçeve inşa edebilirim, böylece ahşap kumun üzerine düz bir şekilde oturmaz ve kaymaz. Duvarlar-

"Evet, Vordis." Thrand yanımda ve yüzünde sert bir ifade var. "Bunu senden o mu istedi?" Sesi suçlayıcı.

Bu konuda engellenmeyeceğim. Thrand Angie hakkında ne hissettiğimi anlamıyor, gerçekten anlamıyor. Sadece onu korumak zorunda hissediyor. Aynı şey değil. Bu daha derin. Bu... onun gülüşü için her şeyi yapmaya hazırım. Gülüşü. Onun dokunuşu.

"Ona kur yapmak istiyorum," diyorum onlara açıkça. "Angie'yi eşim olarak istiyorum."

Raahosh hiçbir şey söylemiyor. Sadece beni izliyor, sanki bakışları altında kırılıp kırılmayacağımı görmeyi bekliyormuş gibi. Gözlerini kırpmadan karşılıyorum. Artık köle değilim. İstedığımı yapmakta özgürüm ve Angie'ye kur yapmayı seçiyorum.

"Ben de bir kulübe inşa edeceğim," diyor Thrand.

"Bu benim görevim." Öfkeyle dönüp ona bakıyorum.

"Hayır."

"Evet." Yüz ifadesi meydan okumaya dönüşüyor. Thrand'ın rekabetten daha çok sevdiği bir şey yoktur. "Angie'nin sahibi değilsin. Onun eşi yok. Ona kur yapmakta ben de en az senin kadar özgürüm."

Öfke içimde alevleniyor ve yumruklarım yanımda sıkılıyor. Thrand'ı tanıyorum. Angie'ye benim kadar değer vermediğini biliyorum - bunu sadece benimle rekabet etmeyi sevdiği için yapıyor. Uyurken ona sarılmaz ya da benim gibi şefkatle dokunmazdı. Ağrıyan ayaklarını ovamaz ya da tuhaf vurma şakalarına katılmazdı.

O sadece kazanmak istiyor.

"Bunu yapma Thrand," diye uyarıyorum.

"İkimiz de ona bir kulübe inşa edeceğiz ve o da en çok sevdiği kulübeyi seçecek." Ellerini birbirine vuruyor ve sonra hevesle ovuşturuyor. "Kıyasıyla bir rekabet olacak."

Bir an için Thrand'a o kadar kızgınım ki konuşamıyorum. Angie'yi benden alacak mıydı? Aramıza mı girecek? Sırf görünmeyen bir yarışmada kazanma ihtiyacı hissettiği için mi? Kıskançlığım taşmakla tehdit ediyor ve gözlerimde parlayan öfkeyle Raahosh'a dönüyorum. O şef. Bunu durdurması gerekiyor.

Raahosh gözlerini devirir ve arkasını döner. "İkiniz de aptalsınız. İkinizden biri -ya da ikiniz de- onu ikna edene kadar onu rahat bırakın."

Ne? Kızlarından birini kucağına alıp omzuna atmasını izliyorum. Kız boynuzuna tutunuyor, neşeyle kıkırdıyor ve sonra kumsalın uzak ucunda yaptığı dalgaların karaya attığı odun yığınının doğru ilerliyorlar.

"İki kulübe," diyor Thrand, sesinde meydan okuma var. "Angie hangisini daha çok sevdiğini seçecek ve sonra kim kazanırsa ona kur yapmakta özgür olacak."

"Bunu neden yapıyorsun?" Ona bağıríyorum ama o çoktan koşarak

uzaklaşıyor.

ve odun arıyor. Ben izlerken, dalgaların arasında yüzen bir kütüğe doğru yöneliyor. Sahil günlerdir adanın yıkımından kalan molozlarla kaplı ve her gelgitte daha fazlası geliyor.

Yine de ilerliyorum. Eğer bunu yapmaya kararlıysa, tüm iyi odunları almasına izin veremem. Anlasam da a'ani kardeşime çok kızgıyım. Hayatımız boyunca birbirimizle rekabet etmek, bir göreve diğerlerinden daha fazla odaklanmak üzere eğitildik. Angie her iki şeyin doruk noktası değilse nedir?

Nefret ediyorum ama anlıyorum.

Öfkeli bir hırıltıyla botlarımı ve tuniğimi çıkarıyorum, ardından Thrand'ın zaten dalgaların içinde olan bir odun parçasını devirdiği yere yakın, sallanan bir kütüğe ulaşmak için dalgaların arasına dalıyorum. Bir şey bileğime bir dokunaç dolamaya çalışıyor ama onu kenara itiyorum. Bunun için zamanım yok. Angie'ye sahildeki en görkemli kulübeyi inşa etmeliyim... hem de Thrand'dan önce. Rekabetçi a'ani doğam alevleniyor ve kollarımı devasa kütüğün etrafına sarıp onu kuma doğru çekiyorum.

J'shel adındaki erkek yakındaki bir mızrağa yaslanmış, Thrand ve benim çalışmamı izliyor. Bize meraklı bir bakış atıyor. "Ateş için odun mu avlıyorsunuz?"

"Kulübe yapıyoruz," diye sesleniyor Thrand ona. "Angie'nin mahkemesi için."

J'shel doğrulur ve uzun örgüsünü omzunun üzerinden atar. Rengi dalgalanıyor, normal soluk mavisine dönmeden önce kısa bir süre kumla eşleşiyor. "Bir dişiye kur yapmak için ona bir kulübe mi inşa ediyorsun? İnsan dişileri bunu mu ister?" Bana inanamayarak bakıyor. "Gereken bu mu?"

Hırlayarak dişlerimi gösteriyorum. Angie'm için yapmam gereken bir kulübe varken daha fazla erkeğin odun çalmasına ihtiyacım yok.

Thrand gülüyor. "Bu bir yarışma."

"Yarışma nedir?" diye soruyor koşarak gelen bir başka erkek ve onun adadaki tüylü çeneli erkeklerden biri olduğunu görünce sinirleniyorum. Yakışıklı olan A'tam.

"Bir dişiye kur yapmak istiyorsan ona bir kulübe inşa edersin," diyor J'shel ve ardından mızrağına bir taşıma halkası takıp omzuna asıyor. "Ha-nah için bir tane yapacağım, böylece rezonansımıza dikkat edecek."

"Hiç dişi var mı?" A'tam ilgiyle çenesini ovuşturarak soruyor. "Gerçekten mi?"

"Hayır," diye hırlıyorum ama hiçbirini beni dikkate almıyor. Çoktan sahilde odun avına çıkmışlardı bile.

Ve şimdi zaten nadir bulunan bir kaynak için daha fazla rekabet var. Thrand'a ters ters bakmak için dönüyorum ama o sadece bana doğru sırtıyor, gözlerinde şiddetli bir meydan okuma ifadesi var.



ANGIE

I Kendimi bütün gün mağaramda kalan bir münzevi gibi hissetmeye başladım, ancak Glory ile ilgilenmekten o kadar yoruldum ki dışarı çıkıp insanlarla kaynaşamıyorum. Diğerleri gün boyunca uğruyor,

Yeni bir annenin kendini bitkin hissetmesinin normal olduğunu ve ihtiyacım olan zamanı ayırmam gerektiğini söyleyerek bana güven veriyor ama yine de kendimi biraz suçlu hissediyorum. Glory ile ilgilenmeye, onun süt gibi küçük mırıltılarının ve muhtemelen gazdan kaynaklanan tatlı gülümsemelerinin tadını çıkarmaya kendimi kaptırmak çok kolay. Onu saatlerce izleyebilirim ama Glory uyuduğunda benim de uyumam gerektiğini öğreniyorum. Bu yüzden ziyaretçiler arasında uyukluyorum ve gücümü toplamaya çalışıyorum.

Liz durdu, ellerini beline dayamıştı, yüzü acı içindeydi. "Lanet olası kasılmalar," diyor bana. "Birbirinden çok uzak. Yemin ederim bu bebeğin buraya gelmesi çok uzun sürüyor."

"Kız olduğunu biliyor musun?" Glory'yi emzirirken ona soruyorum. "Şimdiden iki kızdan sonra bile mi?"

"Bir kız gibi hissediyorum," diyor belini ovuşturarak. Yüzünde hüzünlü bir ifade belirliyor. "Çok kötü, mükemmel bir erkek ismi seçmiştim."

"Oh?"

"Anakin," diyor Liz hülyalı bir şekilde.

"*Star Wars* karakteri gibi mi? Kötü adam mı? Darth Vader?" Onu doğru duyduğumdan emin değilim.

Ka larını çatarak bana bakıyor. "Böyle söyleyince kulağa boktan geliyor. Sanırım muhtemelen bir kız olması iyi bir şey." Liz ba ını eğiyor ve düşünceli görünüyor. "Sence Kenobi her iki cinsiyet için de uygun olur mu?"

"Uhhh..." Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Liz ileri geri adım atarken elini sallayarak, "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi. Bana bebeğin daha erken doğmasını sağlamak için yürüdüğünü söyledi. "Boktan bir isim. Belli ki *Star Wars* hayranı değilsin. Sadece Raashel'den sonra isimlerimizin iyi kombinasyonları tükendi. Burada herkesin bebek isimlerinde Brangelina'nın yaptığı o sevimli şeyi yaptığını biliyor musun? Liz ile Raahosh'u birleştirmeyi dene. Oh-shiz? Liz-osh? Hiçbir  ocuğuma bu saçmalığı koymayacağım. Ayrıca, *Star Wars* harika." Omuz silkiyor ve bu yavaşça boynunu ovu turmaya ve yüzünü buru turmaya dönüşüyor. "Her neyse, umarım bu bebek bir an önce doğar da biz de sa-kohtsk avını ikiye katlarız."

"Bu bizim bitlerimiz için avladığınız şey, değil mi?" Bana önümüzdeki birkaç gün içinde Glory için bir tane avlayacakları ve büyük yaratıklardan birinin getirilip bebeğime bu zorlu gezegende hayatta kalabilmesi için bir khui verileceği söylendi. Bir yaratıktan parazit alıp çocuğuma bula tırma fikri hoşuma gitmiyor ama başka bir seçenek de yok. Glory'yi emzirirken ona biraz daha sarılıyorum, güzel mor gözleri maviye döneceği için biraz üzülüyorum. Neyse.

Kafamı kaldırıyorum ama Liz çoktan volta atmaya ba lamı , mağaraya doğru adım atarken kendi kendine mırıldanıyor. Paytak paytak yürüyor ve karnı Harlow'unkine kıyasla hafif olsa da, doğumun ilk aşamalarında olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok. O da benim kadar rahatsız görünüyor. Gidip onu kontrol etsem mi diye düşünüyorum ama bir çift khui parlaklığında göz mağarama bakıyor ve onun Vordis olduğunu görünce irkiliyorum.

"Ah," diyorum selamlama amacıyla, emzirme   t s n  g ğ slerimin üzerinde ayarlayarak. "Orada olduğunu fark etmemi tim."

"Liz de şimdi gidiyordu," diye cevap veriyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Yiyecek ya da içeceğe ihtiyacınız olup olmadığını ya da ateşiniz için yakıtı ihtiyacınız olup olmadığını görmek istedim."

Başımı sallayarak küçük ateş çukurumu işaret ediyorum. "Yeterince rahatız."

"Sıcak mı?" Mağaraya girip ateşin yanına çömeliyor ve kırmızı teni ateş ışığında parlıyor.

Kendimi tutamayıp biraz bakıyorum. Terli, kirli ve kumlu kumlarla kaplı, ki bu onun için garip. Kısa siyah saçları dağınık ve vahşi, güçlü çenesindeki saat beş gölgesi de... hoş görünüyor. Aslında, her şeyi çok seksi görünüyor. Kemik maşayla ateşimi karıştırmak için uzandığında ve kolu esnedğinde bakmaktan kendimi alamıyorum. Pazuları çok lezzetli. Kol pornosu, karar verdim. Saf kol pornosu. Küçük mağaramda diz çökerken neredeyse çıplaktı ve o etraftayken her zaman olduğu gibi küçük, sıkışık ve çok ama çok rahat hissettiriyor.

Vordis beni dikkatle izliyor ve bir cevap beklediğini anlıyorum. Yine de ne hakkında konuştuğumuzu hatırlayamıyorum. Tek düşünebildiğim onun yakınlığı. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, onun yakınlığı karşısında nefesimin kesildiğini hissederek. "Ne?"

"Isındın mı?" diye tekrarlıyor.

"Ben iyiyim." Bir an için onu inceledim. "Zor bir gün müydü?" "Neden sordun?"

Yüzündeki, kollarındaki, saçlarındaki... yani her yerindeki kumu işaret ediyorum. "Biraz kirlisin."

Vordis homurdanıyor. "Zorlu oldu, evet." "Bir av mı?"

"Hayır." Yine ateşi dürtüyor. "Sen nasılsın? Glory nasıl?"

"Ben iyiyim. Çoğunlukla uyudum ve ona baktım." Bebek emzirmeyi bitirmek için o anı seçiyor, ağzı kayıyor. Gazını çıkarmak için onu omzuma alıyorum ve sırtını sıvazlıyorum. "Kabiledeki herkes bugün birkaç dakikalığına uğramış gibi görünüyor, sadece merhaba demek için."

Kıpırdamadan duruyor. "Thrand da mı?"

"Hayır, Thrand değil. Sadece sen." Ona küçük bir gülümseme veriyorum.

"Bu sadece bir deyiş." Büyük savaşçı başını eğiyor. "Kapı çalmak gibi."

İçimden kahkahalar dökülüyor. "Evet, onun gibi bir

şey." "Ben de bir tane düşündüm. Bir kapı çalma."

Nedense kalbim sevinçle çarpıyor. "Oh?"

"Evet. Kapıyı çalmaya git." Bana bir el hareketi yaparak önce benim gitmem gerektiğini işaret etti.

Oh be. Bu şakaları kaç kez yaptık ve o bu kavramı hiç anlamadı? Ona o kadar yabancı ki ama denemeye devam ediyor. Kahkahalarımı bastırarak, "Tak tak" diye boğulmayı başarıyorum.

"Bu Glory," dedi bana.

"Glory mi?" Şaşkınlıkla

yankıladım.

"Annesini karşılamaya hazır." Başını muzaffer bir şekilde sallıyor. "Rahmine vuruyor."

Bu sadece...tamam, garipti. Ama garip bir şekilde komikti. Yine de güldüm. "Bu küçük ellerle kapıyı çalabileceğinden emin değilim." Glory omzuma yaslanıp kıvrılırken bir tanesini başparmağımın etrafında kıvrıp ona doğru sallıyorum.

Bir süre bebeği izliyor, yüzünde bir gülümseme ve sonra bana bakıyor. "Onu tutabilir miyim?"

Ne? "Tabii ki." Bunu istemesine çok sevindim. Onu göstermeyi seviyorum ama şu ana kadar onu tutmaya gönüllü olanlar sadece zaten anne olan kadınlar. Diğer herkes sanki bebeklerin yanında ne yapacaklarını bilmiyorlarmış gibi ürkek. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum ama keşke daha fazla insan onu kucaklamak isteseydi. O tam bir sarılmalık. Onu omzumdan indiriyorum ve ona uzatıyorum. "Gazını çıkarması gerekiyor, bu yüzden bu bezi omzunuza koyup sırtını ovmak isteyeceksiniz."

Vordis onu benden alıyor, yumuşak deriyi büyük, çıplak omzuna örtüyor ve sonra minik kırmızı kızımı nazikçe ona yaslıyor. Büyük bir eli kızımın sırtına dolanıyor ve kızım kıpırdanıp ayaklarını tekmelerken onu dikkatle tutuyor. Diğer eliyle iki parmağını kızımın sırtında aşağı yukarı gezdiriyor ve

Bu kadar nazik, bu kadar dikkatli olması beni çok etkiledi. Elbette, Glory hemen şişman bir bebek geçirmesi veriyor ve sonra başka bir mutlu miyavlamayla ona doğru yerleşiyor.

Onu birkaç dakika sessiz bir şekilde tutuyor ve ben de konuşmasını, onu geri vermesini, bebeklerle uğraşmayı bıraktığını söylemesini bekliyorum. Ama bana sadece sabırlı bir bakış atıyor. "Buradayken size yardımcı olabileceğim bir şey olmadığına emin misiniz? İstedğin her şeyi vereceğimi biliyorsun Angie. Tek yapman gereken bana söylemek ve ben de bunu yapmak için ayları yerinden oynatacağım."

Bu kelimelerde yoğunluk var. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum ve minik Glory'yi dikkatle omzuna koyarken içim acıyan bir özlemle doluyor. Ondan beni öpmesini istesem garip olurdu, eminim. Burada büyük, emziren göğüslerim, kirli saçlarım ve çatlaklarımla, hayatımın ışığının doğmasına sadece birkaç gün kalmışken muhtemelen berbat görünüyorum. Öyle hissettiğimi biliyorum. Ama onu Glory ile görmek tüm hormonlarımı ateşliyor, çünkü hissettiğim aptalca çekime ek olarak, şimdi onun ne kadar harika bir baba olacağı üzerine spekülasyon yapıyorum. Güçlü, ama ona karşı çok dikkatli ve bana karşı sabırlı. Dikkatli. Sevecen.

Sevgi dolu.

"I..." Dudaklarım kuruyarak başlıyorum. "Vordis..."

Bana bakıyor ve mavi, mavi gözleri yakışıklı, kızıl yüzünde çok yoğun. Gözlerindeki açlık ve özlem karşısında olduğum yerde kalakalıyorum.

Glory bacaklarını tekmeleyerek dikizliyor ve adamın dikkati tekrar ona yöneliyor. Yavaşça gülümsüyor, onu omzuna yerleştirirken dudakları kıvrılıyor ve Glory geniş, odaklanmamış gözlerle ona bakıyor.

Kalbim buna dayanamıyor. Ayağa kalkıyorum, vücuduma yayılan ağrılar yüzünden yüzüm buruşuyor. "Ona biraz göz kulak olursan, tuvalete gitmem gerekiyor." Aslında istemiyorum ama mağaram şu anda çok küçük geliyor.

"Tabii ki. Benimle güvende olacak."

Tereddüt ediyorum, çünkü bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama Glory daha yeni beslendi ve huysuz bir tip değil. Bir dakikadan fazla kalmayacağım, sadece bacaklarımı uzatıp kendimi toparlayacak kadar. Tuniğimi boynundan bağlayarak kapatıyorum, başımı sallayıp omzuna dokunuyorum, sonra botlarımı giyip dışarı çıkıyorum.

mağaraya. Soğuk hava yüzüme bir duvar gibi çarpıyor ve beni şok ederek gerçekliğe geri döndürüyor. Kampın etrafında alçak bir ses mırıltısı var ve biri ana ateşin yanında gülüyor -Bridget gibi görünüyor ve onunla birlikte gülen bir adam var. Biri el çırpıyor ve bir şarkı söylüyor - hamburger ve patates kızartması hakkında bir insan şarkısı - ve buz gezegeninde tamamen normal bir gece. Birkaç gün önce, ateşin etrafında eğlenen, flört eden ve eğlenen herkesi duyduğumda kendimi yalnız hissedebildim. Şimdi Glory var ve her şey değişiyor. Artık kendimi yalnız hissetmiyorum. Odaklanmış hissediyorum.

Vordis'in küçük Glory'mi tuttuğunu düşünüyorum ve içimi ılık bir sevinç kaplıyor. Aceleyle tuvalete gidip işimi bitiriyorum, ellerimi taze karla yıkıyorum ve sonra tazelenmek için yüzümü biraz daha karla ovuyorum. Islak ellerimle saçlarımı düzeltiyor, kıyafetlerimi düzeltiyor ve Vordis'in hâlâ güzel olduğumu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Kendimi toparlayıp mağarama geri dönüyorum ve içeri bakıyorum.

Aradan birkaç dakika geçmesine rağmen Vordis hâlâ aynı yerde oturuyor. Glory'yi kocaman elleriyle kucaklamış, önünde tutuyor ve o ipeksi sesiyle alçak sesle mırıldanıyor. Glory ona mırıldanıyor ve kıkırdıyor, küçük yumruklarını sallayarak yüzüne ulaşmaya çalışıyor. Yine de ne dediğini anlayamıyorum ve sessiz olup kulak misafiri olmaya çalışarak ilerliyorum.

İşe yaramıyor tabii ki. Ben sessizce içeri girerken büyük kızıl savaşçı omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Onunla ne hakkında konuşuyorsun?" Merakla soruyorum. Dikkatlice tekrar yatağıma oturup yastıklarımı dolgunlaştırıyorum ve sonra bebeğe uzanıyorum.

Onu geri uzatıyor, yüz ifadesini okumak imkânsız. "Ona bu günkü başarılarımdan bahsediyordum."

"Öyle mi?" Bana da onlardan bahsedip bahsetmeyeceğini görmek için bekliyorum.

Vordis yavaşça başını sallıyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor, yoğunluğuyla yakıyor. "Ve ona kazanacağımı söyledim. Benimki en iyisi olacak."

En iyisi mi? Neden bahsettiğini sormadan ayağa kalkıyor, yanağıma kısa bir süre dokunuyor ve sonra mağaramı terk ediyor.

Ertesi gün Veronica, Harlow ve Farli ile birlikte uğradı. Hepsi mağarama

sıkışıyor ve sırayla Glory'ye ve tombul yanaklarına bakıp ahh ediyorlar.

Harlow, Farli onu tutarken Glory'nin yüzünün önünde parmağıyla oynayarak, "Ne kadar muhteşem olduğunu aklım almıyor," diyor. "Tüm insan bebeklerden ve hatta tüm yarı insan sa-khui bebeklerden bile daha güzel. Ve o küçük mavi külçeler acayip sevimli. Ama o başka bir şey."

"Öyle değil mi?" Veronica elimi tutarken her anne gibi heyecanlanarak gururla söylüyorum.

Kadınlar tatlı kızım ile bir süre daha ilgilendikten sonra Veronica beni biraz okşuyor. "Harika gidiyorsun. Bit her şeyi onarmaya çalışıyor. Kızlık organların birkaç hafta içinde tamamen iyileşmiş olacak. Gail Dünya'da bebekten sonra seks yapmanın yaklaşık altı hafta sürdüğünü söylüyor ama biz daha hızlı iyileşiyoruz ve o kadar uzun süreceğini sanmıyorum."

Harlow, "Bir aydan az oldu," diyor ve sonra kızarak boğazını temizliyor. "Merak ediyorsan diye söylüyorum."

"Oh." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanki paylaşacak bir dedikodum varmış gibi hepsi bana sinsi sinsi bakıyor ama yok. "Harika. Teşekkürler. Biriyle çıkmaya karar veririm bunu aklımda tutarım. Bir uygulama kullanmak yerine, sanırım doğru erkeği bulana kadar alınları sağa kaydırabilirim."

Veronica kıkırdayarak güldü. "Bilgiyi kullanman gerektiğini söylemiyorum, sadece sahip olduğundan emin olmak istiyorum. Hepsi bu." Elim tekrar okşadı ve sonra ayağa kalktı. "Gidip Liz'e merhaba demeliyiz. Dün gece bebeği oldu. Onun için üç numaralı küçük kız."

Fark etmemiştim ama onun adına çok heyecanlandım. "Harika. Ona ne isim verdi?" Tanrım, umarım Kenobi değildir.

Harlow kaşlarını çatarak, "Bir şey," dedi. "Hatırlıyor musun, Veronica?"

Veronica omuz silktikten sonra Farli, "Ah-so-kuh," diye ekliyor.

"Doğru. Ahsoka. Başka bir Star Wars ismi. Liz'i ve takıntısını bilirsin," diyor Harlow ve sonra kendi karnını ovuşturuyor. "Sanırım sırada ben varım, ama bu henüz gelmiyor, sanmıyorum."

Veronica Harlow'un karnına dokunur ve sonra başını sallar. "Birkaç hafta daha."

Harlow iç çeker ve iri karnını ovuşturur. "Hazırdan da öteyim. Bu şimdiye kadarki en uzun hamileliğim oldu ve Liz erken doğdu, bu yüzden kendimi daha kötü hissediyorum. Eminim geç taşıyacağım. Sanki on dört ay yeterince uzun değilmiş gibi."

Şok içinde ona bakıyorum. "On dört ay mı dedin?"

"Aşağı yukarı."

"Aman Tanrım." Hamileliğimin son birkaç haftasının ne kadar sefil geçtiğini düşünüyorum ve bunun fazladan birkaç ay boyunca nasıl hissettireceğini hayal etmeye çalışıyorum ve ürperiyorum.

Farli Glory'yi bana dikkatlice geri verdi. "Sa-khui yavrularını insanlardan çok daha uzun süre taşır."

"Glory'yi ne kadar taşıdığımı merak ediyorum." Onu tekrar kollarıma aldım. "Sanırım fark etmez. O artık burada."

"Önemli olan tek şey onun sağlıklı olması. Oh!" Veronica parmaklarını şıklatır. "Pashov bir sa-kohtsk'un izini buldu ve sana sabahleyin hazırlanman gerektiğini söylemem gerekiyor çünkü sen ve Liz, Raahosh ve avcılarının çoğuyla birlikte törensel av için yola çıkıyorsunuz. Glory ve Ahsoka'nın bitlerini halledip gitmeye hazır olacağız. Ahsoka'nın bitini alması için erken olduğu söylendi çünkü birkaç gün beklemeyi seviyorlar ama iki hayvanı iki gün arayla öldürmenin bir anlamı yok. Demir sıcakken dövmek istiyorlar ve bir sorun çıkarsa ben sadece bir uçuş uzaktayım." Glory'ye gülümsüyor ve onu biraz dürtüyor.

"Harika," diyorum onlara gülümseyerek, ama içten içe biraz endişeliyim. "Güvenli mi?"

"Avcılardan biri olmadığın sürece yeterince güvenlisin," diyor Farli, bir el sallayarak mağaradan çıkarken sesi neşeliydi. Veronica da onu takip ediyor.

Harlow omzumu okşadı. "Her şey yoluna girecek. Avcılar seni koruyacak. Sen kabilenin bir parçasısın. Yine de sıkı giyin," diye devam ediyor kollarını ovuşturarak. "Kar geliyor ve vahşi mevsim olduğu için dağlara çıktığımızda hava çok soğuk olacak."

"Yakaladım seni." Onlar gidene kadar gülümsüyorum ve sonra bebeğime sıkıca sarılıyorum, hâlâ endişeliyim. Bunun için yanımda bir eşe ihtiyacım olduğundan değil, ama keşke olsaydı

Benimle gelecek, elimi sıkacak ve bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek birini. Liz'i severim, ama o pek de besleyici bir ruha sahip değildir. Güçlü iradeli ve bağımsızdır ve muhtemelen ona yapışmamdan hoşlanmayacaktır, özellikle de yeni bir bebekle. Diğer avcılarla da aynı. İyi insanlar ama aynı şey değil.

Acaba Vordis'e sorsam gider miydi? Sonra Veronica'nın sözlerini hatırlayarak kızardım. Birkaç hafta içinde seks... Sanki bu gerekli olacakmış gibi. Vordis benimle tekrar yatmayı teklif etmedi bile.

Bu konuda üzgün olduğumdan değil.



VORDIS

Bangie'm için kulübe inşa etmek tam bir sabır egzersizi, çünkü her saat geçtikçe Thrand'ın ve sahilde yoğun bir şekilde çalışan diğer erkeklerin canına okumak istiyorum.

Görünüşe göre giderek daha fazla kişi kulübe inşa etmeye başlıyor. Bir dişiye kur yapmak isteyen kişinin ona bir kulübe inşa etmesi gerektiğine dair bir söylenti yayılmış durumda. Bu fikir tamamen yanlış, ancak adadaki bazı erkekler çiftleşmemiş dişilerin onayını kazanmak için o kadar hevesli ki, mantık dinlemiyorlar. Dalgalarla birlikte sürüklenen odunları avlamak için kumsalda yarışıyorlar ve ben de odun yığınımı artırmak için daha da uzağa gitmek zorunda kalıyorum. Angie'nin kulübesi için kurduğum yere her döndüğümde, başka bir erkeğin kendi kulübesini kurduğunu görüyorum, bu da daha fazla rekabet anlamına geliyor.

Ve her baktığımda Thrand benden önde görünüyor. Kardeşim a'ani'nin ellerinin becerikli ve azimli olduğunu biliyorum ama böyle bir işte başarılı olacağını hiç düşünmemiştim. Yine de herkesten daha fazla odun buluyor ve zemine mükemmel şekilde uyan parçalar için diğer bazı adamlarla takas yapıyor ve sonuç olarak, ben henüz yarısını bile bitirmedim ve o neredeyse bitirdi. Thrand çoğu zaman pervasızdır, ama Angie'nin kulübesini inşa etmeye gelince, usta bir zanaatkârın tüm dikkatine sahiptir.

Bu da beni daha çok sinirlendiriyor.

Güneş battığında ve plaj boşaldığında, hayal kırıklığıyla dolmuş oluyorum. Yaptığım zemin iyi görünüyor ve birbirine iyi uyan ve zemini nispeten düzgün hale getiren ahşap parçalarını dikkatle seçiyorum, ancak Thrand kadar çabuk bitiremeyeceğim. Zemin bittikten sonra, ona kürklerinin altına yerleştirmek için yastıklı bir yatak ve çocuk büyüdüğünde kürklerini Glory'ninkilerden ayırabilmesi için bir paravan yapmak istiyorum. Rahat ve hoş olmasını ve onu sevmesini istiyorum. Gözlerindeki o harika parıltıyla ona bakmasını ve sonra yüzünde bana bir gladyatörden çok daha fazlası olduğumu hissettiren o bakışla bana dönmesini istiyorum, bir dişi için mevkisinin üstüne çıkmaya cesaret eden bir klon. Bu yüzden diğerlerinden daha geç saatlere kadar çalışıyorum, havanın karanlık ve buzlu olmasını umursamıyorum. Sahil boyunca yürüyerek diğerlerinin gözden kaçırmış olabileceği ya da son yürüdüğümünden bu yana geçen saatler içinde kıyıya vurmuş olabilecek kütükleri arıyorum. Bütün gün büyük kütükleri taşımaktan, ayrıca eldeki kaba taş aletlerle budakları dikkatlice tıraş etmekten bitkin düştüm. Tüm bunlar zaman ve çaba gerektiriyor ama Angie buna değer. Thrand'la paylaştığım çadıra geri döndüğümde, her şeye yeniden başlayabilmek için gün ışıyana kadar kürklerimin içine girmekten başka bir şey istemiyorum ama bunun yerine Angie'nin mağarasına doğru dönüyorum. Onun güvende ve rahat olduğunu bilmeden uyuyamayacağım. Çiftleşmemiş dişilerin bir arada kümелendiği ve sıcaklığı paylaştığı mağaranın yanından geçip Angie'nin mağarasının önündeki perdenin çatladığını ve ateşinde kömürler olduğunu görüyorum. Uyanık olup olmadığını görmek için başımı eğiyorum ve gözlerim onunkilerle buluşuyor.

Gülümsemesi parlak ve ani. "İşte buradasın. Ben de uğrayıp uğramayacağını merak ediyordum." Sesi yumuşak bir fısıltı ve kolları boş, Glory kürklerinin yanındaki küçük bir sepetin içine sıkışmış. Bana el sallıyor ve ben de arkamdan girişin üzerindeki perdeyi kaydırarak dikkatlice içeri giriyorum.

"Geç oldu. Neden uyumuyorsun?" Ateşinin yanında diz çöküp daha fazla ısı vermesi için kömürleri körüklüyorum. Ateş sönerse üşüyecek.

"Geç *oldu*. Madem öyle, neden mağaramı dikizliyorsun?" Alçak sesinde bir alay var ve yatağının ayakucundaki kürklere vurarak onunla oturmamı işaret ediyor.

Omuz silkiyorum ve yönlendirdiği yere doğru ilerliyorum. "Seni ve Glory'yi kontrol etmezsem dinlenemem. Bugün nasıl?"

Gülümsemesi biraz sıkıntılı. "Çok huysuz. Onun için öyle. Sadece huzursuz ve pek iyi beslenemiyor. Harlow bunun normal olduğunu, khui bekleyen her bebeğin böyle olduğunu çünkü buradaki atmosferin onları etkilemeye başladığını söylüyor. Khui'yi aldığında daha iyi olacağını söylüyor ama... bunu görmek hâlâ zor." Bebeğin iyi olduğuna dair kendini rahatlatmak istercesine sepeti biraz daha yaklaştırıyor.

"Harlow'a güven," diye onu rahatlatıyorum. "O bunu daha önce de yaptı. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, senin için getiririm. Sadece istemen yeterli."

Angie gülümsüyor, yüzünde dikkati dağılmış bir ifade var ve sonra bebek için kullandığı deri bezlerden birini alıyor. Onu yakındaki buzlu su dolu bir kaba daldırıyor ve sonra koluma sürüyor. "Pazunda çamur var."

Aşağı bakıyorum. Kum ve çamurla kirlenmişim ve bunu onun mağarasına kadar takip ediyorum. "Gitmeliyim," diyorum ona, hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Burayı kirletmek istemiyorum."

Kalkmaya başladığımda kolumu tuttu. "Hayır, Vordis, kal."

Kanım ısınıyor, vücudumda dalgalanıyor. İhtiyaç içimde kükrüyor ve ona, utangaç ifadesine ve parlayan gözlerine bakarken kendimi sakın olmaya zorluyorum. Benim kadını. Benim Angie'm.

Ona dokunmaya kalkarsa Thrاند'ın bağırsaklarını deşerim.

Düşüncelerimin şiddeti şaşırtıcı ve utanç verici. Thrاند benim kardeşim ve yoldaşım. Ne kadar güçlü hissettiğimi bilemez.

"Burada temizlenebilirsin," diyor güzel dudakları kıpırdarken. Parmakları tenimde geziniyor ve sikim karşılık olarak zonkluyor. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Isınmak için bana ihtiyacın var mı?" Bu gün umduğumdan daha iyi geçiyor. Bu geceyi Angie'yle kıvrılıp kokusunu içime çekerek, tenine dokunarak mı geçireceğim? En nefis işkence olacak.

"Eğer istemiyorsan olmaz. Bunu çok isterim ama... aslında başka bir şey." Angie dudağını ısıırıyor, ön dişlerinin arasındaki büyüleyici boşluk dikkatimi ağzına çekiyor. "Glory'ye bir khui ve Liz ile Raahosh'un yeni kızını almak için yarın sa-kohtsk avı var. Başka sa-khui'ler de olacak.

Avcılar orada tabii ki ama benimle gelir misin diye merak ediyordum... tabii meşgul değilsen. Eğer öyleysen, hiç sorun değil."

Sıkıntılı görünüyor. Sanki onun böyle basit bir isteğini reddedecekmişim gibi. Bu, kulübemde çalışacağım bir günü kaybedeceğim ve Thrand'ın yarışta öne geçeceği anlamına geliyor. Ben daha yaklaşmadan yarışı bitirecek... Ama dişimi hiçbir şekilde reddedemem. Bana ihtiyacı var ve ben de orada olacağım. "Elbette Angie'm. İstedğin her şey senin olacak."

Gülümsemesi genişliyor ve elini tekrar kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Bu sefer temizlediğini düşünmüyorum. Sanırım bana dokunmaktan zevk alıyor ve bunu fark ettiğimde kalbim hızla çarpıyor.

Beni öpmesini, daha önce yaptığı gibi bana dokunmasını ya da daha fazla kolumu okşamasını bekliyorum. Bana vereceği her şeyi kabul edeceğim... ama o sadece garip bir şekilde gülümsüyor ve elini bırakıyor. "Sanırım sabah ilk iş seni göreceğim?"

Beni yatağında istemediği için hayal kırıklığına uğrayarak neredeyse başımı sallayacaktım. Ona güneş doğduğunda onu karşılayacağımı söylemeliyim ama Thrand'ın kurnazlığının bir kısmı içimde ortaya çıkıyor ve boğazımı temizliyorum. "Bu gece havayı soğuk mu buluyorsun?"

"Soğuk mu?" Angie şaşırmış görünüyor.

"Titriyordun," diyorum, o titremese bile. "Seni sıcak tutmak benim görevim." Yalan havada asılı kalsa da yüz ifademi nötr ve kurnazlıktan uzak tutmaya çalışıyorum. Elbette bencil planımı anlayacaktır. "Bu gece yanından ayrılmayacağım, sen bu kadar üşürken olmaz."

Angie bir an için kafası karışmış gibi görünüyor ve sonra bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Pekâlâ. Eğer sakıncası yoksa. Geceleri hava soğuk oluyor."

Bir an için beni yatağına davet etmesine şaşıyorum. Sıcak zevk içimde yükseliyor ve kendimi sırtırken buluyorum. O çok güzel ve ben de şu anda burada onunla birlikte olduğum için erkeklerin en şanslısıyım. "Mükemmel." Çenemi ovuyorum ve sonra elimdeki kum fırçalanırken yüzümü buruşturuyorum. "Önce temizlenmeliyim."

"Suyum ve bezlerim var," diyor, eliyle işaret ederken nazikçe esniyor. "Onları kullanmakta özgürsünüz."

"Teşekkür ederim," diyorum ona ve ayağa kalkıp küçük mağarayı geçiyorum.

Ben de

Buzlu su dolu kaseyi alıp Glory'nin uyuduğu yerden uzaklaştırıyorum ki üzerine dökülmesin. Bir tarafta Angie'nin bir tür raf olarak kullandığı küçük düz bir alan var ve oraya doğru ilerleyerek kaseyi dikkatlice yere bırakıyorum. Bunu yaparken, ona getirdiğim hazineler olan çeşitli küçük nesnelerin düzgünce bir araya getirildiğini görüyorum. Oymalarım berbat görünüyor ama o hepsini saklamış ve ona verdiğim sıraya göre dizilmişler. "Her şeyi saklamışsın," diyorum şaşırarak.

"Mm?" Ona baktığımda, neye baktığımı görmek için başını iki yana sallıyor. "Oh, evet. Onları seviyorum." Alçak ateş ışığında gülümsemesi çok güzel. "Beni her zaman özel hissettiriyorsun." Omuz silkiyor ve battaniyesine yerleşiyor. "Bu gece burada kalmak istediğine emin misin? Normalde birkaç kez kalkıp bebeği beslemem gerekiyor. Bu seni rahatsız eder mi?"

"Ben bir savaşçıyım," diyorum ona, varlığıma itiraz etmemesinden gizliden gizliye memnun olarak. Bezlerden birini ıslatıp kollarıma su döküyorum, kum ve teri olabildiğince hızlı ve etkili bir şekilde temizliyorum. "Daha önce hiç uyumadan günler geçirdim."

"Gerçekten mi? Arena savaşlarında dövüştüğünüzü sanıyordum."

"Bir süreliğine, evet. Thrand ve ben ilk klonlandığımızda bir hapishane gezegeninde gardiyandık. A'ani'nin çalışanlara para ödemekten daha ucuza geleceğini düşünen bir şirket tarafından yönetiliyordu. Mahkumlar çok kurnazdı ve çoğu zaman kaçmaya çalışıyorlardı, bu yüzden sırf yeterli sayıda erkek nöbetçi olduğundan emin olmak için çift vardiya çalıştığımız günler oluyordu. Ve tabii bir de hayatta kalma arenaları vardı."

Gözleri kocaman. "Hapishane gezegeni mi? Hayatta kalma arenaları mı?" Dudakları aralanıyor ve beni dikkatle inceliyor, bakışları ben yıkarken bezi takip ediyor. "Vay canına, gerçekten ilginç bir hayat yaşamışsın."

Şimdi şaşırın ben oldum. "Diğer klonlardan daha fazla değil. Bunlar ilginç hikâyeler değil." Birinin hikâyelerime bu kadar yakın ilgi göstermesine alışık değilim... Thrand benim tek daimi yoldaşım ve hepsini benimle birlikte yaşadı.

"Kulağa ilginç geliyor," diyor Angie, beni izlemek için yan dönerek. Gözleri uykulu ama bakışları niyetli, sanki beni temizlenirken izlemekten daha ilginç bir şey bulamıyormuş gibi. Bu... garip. Angie'yi izliyor olsaydım

Tenin yumuşaklığını ve ne kadar mükemmel olduğunu düşündükçe ihtiyaçtan sertleşiyorum. Yine de beni neden izlediğini anlamıyorum. Ben sadece bir klonum ve buradaki birçok savaşıdan biriyim. Omuzlarımı dikleştiriyorum, dikkatini göğsüme, koluma, karnıma çekmek için kasıtlı hareketlerle yıkıyorum. Bakışları kendime dokunduğum her yeri takip ediyor ve onun hayranlığı karşısında sikim metal gibi sertleşiyor. "O zaman istersen sana daha fazlasını anlatabilirim."

Gülümsemesi utangaç. "Seni konuşurken dinlemek hoşuma gidiyor."

Başımı sallıyorum, çünkü böyle şeyler benim için hala şaşırtıcı. "Ben sadece a'ani'yim, Angie. Özel bir şey değil."

"Benim için değil," diye mırıldanıyor ve kanımda sıcaklık dolaşıyor.

Yıkanmayı bitiriyorum ve ona dönüyorum, tenim nemli. Banyo yapmak artık beni ilgilendirmiyor. Söylediği sözlerin doğru olup olmadığını, bana doğru gönderdiği gülümsemelerin benim için mi -Vordis için mi- yoksa sadece basit bir nezaket mi olduğunu bilmek istiyorum. "Birkaç gün önce beni öpmüştün," diyorum yavaşça. "Hatırlıyor musun?"

Küçük bir kahkaha atıyor. "Etrafta o kadar çok insanla öpüşüyorum ki unutacağımı mı sanıyorsun? Hamile bir kadının kurnazlıklarını abartıyorsun."

Kendini bu kadar mı görüyor? Bu beni şaşırtıyor, çünkü Angie kadar çekici ve tatlı başka bir kadın yok. Sevgi dolu, güzel ve güçlü. Bir çocuk taşımış olması onu benim gözümde daha değerli kılıyor, daha az değil. İnsan erkekleri bu kadar saçma mı? "Yani benden başka kimseyi öpmedin mi?"

"Başka kimse yok," diye onaylıyor Angie,

yüzünü kaçırarak. "Tekrar öpmek

istiyorum."

Dudağını ısıırıyor. "Ben... Vordis, Glory'nin doğumundan sonra en az birkaç hafta daha seks yapmamam gerekiyor."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Benimle çiftleşmeyi mi teklif ediyorsun? Bir öpücük için mi?"

"I..." Ağzı açılıyor, sonra kapanıyor. "Hayır, yani... demek istediğim bu değildi." Telaşlanıyor. "Sadece öpücük için beklentileri belirlemek istedim."

"Tek dileğim sana dokunmak ve ağzımı seninkinin üzerine koymak," diyorum ona. Ağrıyan sikim daha fazlasını istiyor ama görmezden gelmek

kolay.

Şey... o kadar kolay değil. Ama Angie'yi kucağıma alabildiğim sürece zonklamasına katlanacağım.

"Oh." Ağzına dokunuyor. "Tamam. Evet. Eğer istersen."

"İstemeseydim sormazdım." Havluyu dikkatlice yere bıraktım ve onun yanına doğru ilerledim, bakışlarım onun güzel yüzüne kilitlendi.

Angie bana bakıyor, yüzünde savunmasız bir ifade var. Kendinden emin bir şekilde saçının bir tutamına dokunuyor, yatağa doğru ilerlerken kulağının arkasına sıkıştırıyor, bir kez daha ona katılmam için sessiz bir davet. Karşısına oturuyorum ve parmağını dudaklarına götürerek bebeğin sepetini işaret ediyor. "Onu uyandırmamaya dikkat etmeliyiz," diye mırıldanıyor.

Sanki onu öpersem bağırmaya başlayacakmışım gibi? Ama ellerinin titrediğini fark ediyorum - gergin. Dudaklarına bastırduğu parmağını alıp ağzıma götürüyorum ve pedini öpüyorum. "Korkma," diye mırıldanıyorum ona, yumuşak tenini öperek. "Bu sadece Vordis. Daha önce de öpüştük. Hiçbir şey değişmedi."

Küçük kahkahası boğuk ve soluk soluğa. "O zamandan beri bir bebeğim oldu. Kendimi en güzel halimle hissetmiyorum-"

"Hiçbir şey değişmedi," diyorum yine usulca ve sonra onu kollarıma çekiyorum. Yüzüme dokunuyor, sonra dudakları dudaklarıma değiyor ve başka bir şey söylemeye gerek kalmıyor.



ANGIE

H Vordis'i kürklerimin içinde tutmak harika. Öpüşmek ve okşamaktan fazlasını yapmıyoruz ama uzun ve soğuk gece boyunca bana sarılması ve sıcaklığını üzerimde hissetmek çok güzel. İki kez uyandım

Glory'yi beslemek için her seferinde elini vücudumda gezdiriyor, sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi. Onu emzirmemi izliyor ve kirlenen bezlerini değiştirdiğimde yakından izliyor çünkü öğrenmek istediğini söylüyor.

Bebeğimle ilgilenen muhteşem, koruyucu bir adam mı? Atan kalbim dursun.

Ne olduğunu anlamadan sabah oluyor ve Vordis yanağımı okşayarak beni uyandırıyor. Çabucak yemek yiyoruz ve sonra en sıcak kürklerimizi giyiyoruz. Erken saate rağmen sahildeki kampın kalabalık olduğunu görüyorum. Bazıları bizimle geliyor, diğerleri ise yeni kulübeler yapmakla meşgul görünüyor. İlginç. Ama sonra Liz yanıma gelip beni çekiyor ve grubumuz sa-kohtsk'un ardından karda yürüyüşe çıkıyor.

Bana geleneksel olarak sa-khui'lerin khuileri için devasa şeyleri avladıkları söylendi. Her canlının bir khui'si var ama sa-khui halkı sa-kohtsk'un en iyilerine, en güçlülerine sahip olduğuna inanıyor çünkü onlar bu dünyadaki en büyük hayvanlar. Bu mantıklı ve benim için hiçbir şey çok iyi değil.

Zafer. Liz'in kızları Gail ve diğerleriyle birlikte kampa geri döndüler, bu yüzden Liz ve ben bebeklerimizle birlikte bir kızakta ikiye katlandık. Raahosh kızağı karda çekerken Vordis ve diğer birkaç avcı da yanında koşuyor. Hava sert ve Glory biraz telaşlı, rüzgâr yüzüne çarptıkça cıvıl cıvıl sesler çıkarıyor. Onu olabildiğince sıkı sarıyorum ve Vordis bana kürk pelerinini uzattığında onu alıp bir battaniye gibi önüme çekiyorum, Glory'yi de altına sokuyorum.

Liz şimdiden her zamanki gibi ince görünüyor ve kucağındaki bebek olmasa yeni doğum yaptığını asla bilemezdim. Yine de Ahsoka huysuz bir çocuk. Liz onu gururla gösteriyor - babası gibi soluk mavi bir teni ve koyu renk saçları var ve küçük ağzı sürekli öfkeli ağlamalarla doluyor, Liz bunu çok sevimli buluyor. "Babasına benziyor ve benim gibi sinirli," diyor gururla. "Sevgili küçük bok karıştırıcım da daha iyi bir kombinasyon isteyemezdim."

Sadece gülüyorum. Glory bu kadar iyi bir bebek olduğu için çok heyecanlıydım ve Liz de kızgın bir bebeğe sahip olduğu için çok heyecanlı. Onun küçük ailesini düşünüyorum -kurnaz Raashel, kucaklayan Aayla ve şimdi de yeni bebek. Raahosh açıkça müşfik bir baba ve yıllardır çiftleşmiş olmalarına rağmen Liz'in üzerine titriyor. Bir noktada, Ahsoka o kadar telaşlı ve yerleşmek istemiyor ki Raahosh kızağın "dizginlerini" Pashov'a veriyor ve o bizi çekerken Raahosh minik kızını alıp göğsüne yaslayarak etrafta dolaşıyor.

"Sihirli bir dokunuşu var," diye fısıldıyor Liz. "Hepsi onun tarafından kucaklanmaya bayılıyor. Kocaman elleri var."

Vordis'i ve onun büyük, kıpkırmızı ellerini ve tenimde nasıl hissettirdiklerini düşünerek gülümsüyorum. Bu kadar büyük biri tarafından tutulmanın kesinlikle rahatlatıcı bir etkisi var. Vordis'e bakıyorum ve beni izlediğini fark ediyorum ve ona gülümsüyorum. Umarım bu gece yine benimle yatar. Ve yarın gece.

Ve her gece.

Ve kim bilir tekrar seks yapmak için izin aldığımda ne olacak?

Düşüncelerimden dolayı yüzüm kızarıyor ama bu fikirle oynadıkça daha doğal geliyor. Vordis ve onun koruyucu doğası beni büyülüyor. Buraya geldiğimden beri beni hep benim için gördü ve her zaman güvende hissetmemi sağladı. Elbette o bir uzaylı ama bazı ada sakinlerinden ve hatta Gren'den daha az tuhaf... Gren'in eşi Willa da son derece mutlu. Eğer biriyle şansımı deneyebileceksem, bu Vordis'tir.

Ama kendimi aşıyorum. Daha yeni bir bebeğim oldu. İşleri yoluna koymak için bolca zaman var. Hiçbir yere gitmiyoruz.

"İleride," diye sesleniyor biri, iz sürücülerden biri koşarak küçük grubumuza geri dönüyor. "Bir sonraki yükselişin hemen üzerinde."

Av başlıyor ve sonra başka bir şey düşünecek zaman kalmıyor. Liz ve ben kenarda oturup Raahosh tarafından korunurken diğerleri vadiye iniyor ve örümcek bacaklı, tel tel kürklü ve çok fazla gözü olan devasa, çirkin yaratığı aşağı indiriyor. Göğsü yarılr ve khuis ortaya çıkar, sonra da bebeklerimizi yanına getiririz. Eşim olmadığı için Raahosh Glory'nin minik boynunu nazikçe kesiyor ve parazit olan parlayan spagetti ipi ona doğru kıvrılıp kollarımda gevşediğinde biraz midem bulanıyor.

"Bu normal, söz veriyorum," diye beni rahatlatan Liz, aynı muamele için Ahsoka'yı uzatıyor.

Sonra bekleriz. Paniği uzakta tutan tek şey Liz'in sakinliği, baygın bir Ahsoka'yı göğsüne yaslamış, sakin bir şekilde arkadaşıyla sohbet ediyor. Kısa bir süre önce kendi khui'mi aldığımı hatırlıyorum ve ondan sonra ben de bayılmıştım. Sanırım bu sadece bir şey. Yine de gözlerini açıp bana bakana kadar rahat etmeyeceğim. Onu kendime doğru sallarken etrafta Vordis'in iri bedenini arıyorum ve onun beline kadar soyunmuş, diğerlerinin avı kesmesine yardım ederkenki görüntüsü dikkatimi dağıtmaya yardımcı oluyor. Görünüşe göre sa-kohtskları yemeyeceğiz ama etlerini de ziyan etmeyeceğiz. Bazıları tuzaklara yem olarak kullanılacak, bazıları da acil durumlar için yedek zulalarda saklanacak. Bana etin tütsülenmediği, pişirilmediği ve tekrar tütsülenmediği sürece lifli ve tatsız olduğu söylendi ama yeterince aç olduğunuzda işinizi görür. Buradaki insanlar hiçbir şeyi israf etmiyor. Vordis ve Taushen devasa derisi için yaratığın derisini yüzmeye çalışıyorlar ve bu iş el becerisi, tırmanma ve çok sıkı çalışma gerektiriyor ve tüm o terli kıpkırmızı kasların görüntüsü dikkatimi dağıtmak için çok şey yapıyor.

Sonra, aradan sonsuzluk geçmiş gibi görüldüğünde, Glory kollarımda kıpırdanıyor. Rahatlamış bir şekilde ona bakıyorum, battaniyeleri uyuyan yüzünden uzaklaştırıyorum ve parlak, khui-mavi gözleriyle bana göz kırpmıyor. Kedi gibi mor gözlerinin ne kadar güzel olduğunu hatırlayarak benimkiler de göz yaşlarıyla doluyor. Şimdi göz bebeklerinde sadece bir kedi izi var ama mavi parıltı her şeyi bastırıyor. Bir şeyini kaybetmiş gibi hissediyorum ve duyularla dolu bir şekilde burnumu çekiyorum.

Ama Glory bir bebek ve tüm bebekler gibi çabuk iyileşiyor. Bir süre yumruğunu çiğniyor, sonra acıktığını belli eden o küçük telaşlı sesi çıkarıyor. Tuniğimi açıp onu göğsüme yatırıyorum ve şehvetle emdiğinde rahatlıyorum. Tıpkı Liz'in dediğı gibi, artık bir khui'si olduğuna göre, olabildiğince sağlıklı olacak.

Bunun için biraz göz rengini kaybetmeye değer.



O gece kampa döndüğümüzde hava kararmıştı ve ben bütün gün dışarıda olmaktan bitkin düşmüştüm. Liz ve ben bebeklerle oturmaktan ve adamlar avı kesip kemiklerini kullanmak üzere ayırırken onlarla sohbet etmekten başka bir şey yapmamış olsak da, yine de bitkin düşmüştüm. Vordis her zaman yanımdaydı ve yürürken bile gözlerim kapanma tehlikesi geçirdiğinde bana mağarama kadar rehberlik etti.

"Sen dinlen," diyor beni mağarama götürürken. İçerisi serin, ateş sönük. Vordis botlarımı çıkarmama yardım ediyor, sonra burnunu hafifçe benimkine sürtüyor ve kürklerimi giymeme yardım ediyor. "Glory'yi de yorganın altına sok. Ateş için yiyecek ve yakıtla döneceğim ama önce bugünkü avın kirini temizlemem gerek."

"Geri dönecek misin?" Ona esneyerek soruyorum.

Gözleri karanlıkta parlıyor ve elime dokunuyor, sonra yorganı benim ve bebeğın üzerine çekiyor. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Kendime uyanık kalacağımı ve onu bekleyeceğimi söylesem de, memnun bir şekilde uykuya dalıyorum.

Vordis'in şafak vakti uyandığında beni bir öpücükle uyandırdığını hayal meyal hatırlıyorum ama Glory uyanmadan önce biraz daha dinlenmeye kararlı bir şekilde uykuya geri dönüyorum. Açlık feryatları gün geçtikçe daha da güçleniyor ve artık mızımızlandığında sesi sevimli küçük bir kuş gibi çıkmıyor, sidikli bir devekuşu gibi çıkıyor ve anne olma konusunda yeni olduğum için onu üzmemek için elimden geleni yapıyorum. Sonunda uyanıyor ve ben de mağaramda oturup onu beslerken esniyorum. Ateşin yanında birkaç sepet var ve bir tanesinin kapağını çekiyorum, Vordis'in bana kahvaltı getirdiğini görünce pek de şaşırmadım.

erzak, kurutulmuş meyveler ve biraz kavrulmuş tohum. Ateşin üzerinde, içindekileri sıcak tutmak için üstünden bir kapak çekilmiş bir kese asılı ve ona dokunduğumda içindekiler hâlâ biraz sıcak. Sıcak çay ya da et suyu.

Bu adam mükemmel. Beni şımartıyor.

Memnuniyetle, Glory ile yatakta bir süre daha dinleniyorum, minik el ve ayak parmaklarını milyonuncu kez sayıyorum ve oynamak için çok küçük olmasına rağmen onunla ce-ee oynuyorum. Aptalca suratlar yaptığında gözlerinin büyüdüğünü görmek hoşuma gidiyor. Beni büyülenmiş gibi izliyor, sonra tekrar uykuya dalıyor ve ben de onu küçük sepetine koyup mağaramı toparlamam ve kürkleri yeniden düzenlemem gerektiğine karar veriyorum.

Ne de olsa Vordis bir süre benimle kalacaksa, ona daha fazla yer açmam gerekiyor. Bu düşünceyle zevkle mırıldanarak, merkezi mağaranın arkasındaki depolama alanına doğru sürünüyorum, rulo haline getirilmiş postlardan birkaçını kapıyorum ve sonra yatağı yeniden yapmaya başlıyorum.

"Tak tak," diyor bir ses, kürklerden birini uyuduğum yerin üzerine sererken.

Hannah'yı görünce şaşırarak bakıyorum. "Merhaba!" Sesim kastettiğimden biraz daha coşkuluydu; onca insan arasında Hannah'yı gördüğüme çok şaşırmıştım. Bridget ve Sam Glory'yi görmek için birkaç kez uğradılar, Gail de öyle. Liz, Harlow ve Veronica'nın da beni kontrol etmelerini bekliyorum.

Ve Vordis. Vordis'i görmeyi seviyorum.

Ama Hannah? Geldiğimizden beri birbirimizle pek konuşmadık. Bir süre etrafta sürüklendim ve okyanus dalgalarına bakarak tüm değişikliklerle başa çıkmaya çalıştım. Kendimi kapattım. Hannah değişikliklerle kendini Vektal'ın asistanı ilan ederek ve ardından tüm malzemeleri mikro düzeyde yöneterek başa çıktı.

Sam, Vektal'ın Croatoan kampına ilk dönenlerden biri olmasının nedenlerinden birinin Hannah'nın "yardımseverliği" olduğu şakasını yapmayı seviyor. İçimden bir ses tamamen şaka yapmadığını söylüyor.

Zavallı Hannah yine de iyi niyetli. İnsanlar onu dinlemediğinde sinirleniyor ve sa-khui, yeni mahsur kalan kadınlar, mahsur kalan gladyatörler ve şimdi de adalılar arasında kedileri gütmek gibi bir şey olduğundan şüpheleniyorum. Onun işi

gayri resmi erzak sorumlusu olarak şu anda eğlenceli olamaz. "Battaniyeleri aldıysam özür dilerim," diyorum ona. "Sadece fazladan birkaç taneye ihtiyacım vardı."

Hannah kafası karışmış bir halde kaşlarını çatıyor, sonra da umursamıyormuş gibi elini sallıyor. "Bunun için gelmedim. Bugün burada biraz vakit geçireyim, bir merhaba diyeyim dedim." Bana hafif bir gülümseme veriyor. "Bebeğe falan merhaba de."

Merakla doğruluyorum. Hannah iyi görünmüyor. Sağlıksız değil elbette - gözleri herkesinki kadar canlı bir khui mavisini, bu da parazitinin mükemmel çalıştığı anlamına geliyor - ama gözlerinin altında uykusuz geceleri anlatan halkalar var ve seğiriyor gibi görünüyor. Dikkati dağınık. Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

"Otursana," diyorum ona, ziyaretçi koltuğum olarak kullanılan ateşin yanındaki büyük kayayı işaret ederek. "Açsan biraz kahvaltı ve çayım var."

Başını sallıyor, yüzünde mesafeli bir ifade var. "Aç değilim. Sadece takılmak için geldim."

"Yemek yememin sakıncası var mı?" Bebek uyurken Glory'nin battaniyelerini kontrol edip yerlerine iterek soruyorum. "Uykuya daldığı zaman daha kolay olur."

"Oh, tabii ki."

Küçük kemik kaselerden birini alıp kahvaltı karışımını içine atıyorum ve sonra kendime yardım ediyorum. Ben yerken Hannah sessizce oturuyor. Ne beni ne de bebeği izliyor. Sadece kendi düşüncelerine dalmış bir şekilde oturuyor, duvara bakıyor ve sanki onu görmüyormuş gibi. Saçlarının birbirinin içine geçmiş bir dizi güzel örgüyle geriye doğru toplandığını fark ediyorum, bu da bu sabah bir noktada Brooke'la karşılaştığı anlamına geliyor. Tuniği sanki içinde uyuyormuş gibi buruşuk görünüyor ve taytının dizindeki dikişlerden birini karıştırıyor.

"Ee... nasıl gidiyor?" İhtiyatlı bir girişimde bulundum. "Burada, sahilde mutlu musun?"

Hannah'nın kaşları çatıldı. "Mutlu mu? Sanki Kuzey Kutbu'ndaki yaz kampındaymışız gibi konuşuyorsun. Hayır, burayı sevmiyorum. Tuvalet kullanmaktan nefret ediyorum, akşam yemeğinde akrep şeylerini yemekten nefret ediyorum ve tüm bu sertlik saçmalıklarından nefret ediyorum. Ben bir şehir kızıyım." Kafasını temizlemek istercesine sallıyor. "Burası olmak

istediğim son yer, ama hiçbir yere gitmiyoruz, bu yüzden burayı sevmeyi öğrenmeliyim, değil mi?"

Gözlerim biraz açıldı. "Yani, ideal değil tabii, ama burası o kadar da kötü değil. Hoşuma gitmeyen günler oldu ama çok daha kötü olabilirdi Hannah, gerçekten olabilirdi. Temiz havamız, iyi yemeğimiz, sıcak yataklarımız ve hayatta kalmamıza yardım etmek isteyen insanlarımız var. Birinin kölesi olarak yaşamaktansa burada olmayı tercih ederim."

Yüzünü buruşturdu. "Kaltak gibi konuşmak istememiştim, sadece..." Yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Unut gitsin. Sadece havamdayım."

"Tamam," diyorum yavaşça. "Yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı? Mutsuz görünüyorsun."

Hannah'nın acı kahkahası ellerinin altından süzülüyor ve doğruldu, sonra bana baktı. "Ben de seninle aynı sebepten burada saklanıyorum ve plajdan kaçıyorum. Pislik gibi davrandıysam özür dilerim. Tüm bunlar çok stresli."

"Sahilden kaçmak mı?" Kafam karışmış bir şekilde yankıladım. "Ne demek istiyorsun?"

Beni inceliyor, sanki kafam karışmış gibi mi davranıyorum yoksa gerçekten şaşırmış mıyım karar veremiyormuş gibi. "Kulübe inşa etme yarışması mı?"

"Kulübe inşa etme yarışması mı var?" Başımı eğip bunu sindirmeye

çalışıyorum. "Neden?" "Dostum, bilmiyor muydun?"

Bir an için onu neşeyle boğmak istiyorum. "Bilseydim, sorar mıydım?"

"İyi bir noktaya değindin." Dudaklarını büzüyor ve sonra iç çekiyor. "Pekâlâ, bunu sana söyleyen ben olmak istemezdim ama durum şu. Vordis ve Thrand sana en iyi kulübeyi kimin yapabileceğini görmek için yarışıyor, böylece sen de onlarla birlikte yaşayacaksın. Diğer herkes de bu oyuna katılmaya karar verdi ve şimdi tüm erkekler bu şekilde sevişebileceklerini düşünerek kulübe inşa ediyor. Kısacası bu lanet olası bir karmaşa ve ben de buna katıldığı için J'shel'in suratına bir tokat atmak istiyorum." Yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuş, gözleri parlıyor. "Yani, bunu kim yapar ki?"

"Kazananla gideceğimi düşündükleri için mi kulübe inşa ediyorlar?" Yavaşça tekrarlıyorum, tam olarak anladığımdan emin değilim. Başını salladığında ayağa kalkıp botlarını giymeye başlıyorum. "Göster bana."

"Oraya gitmek zorunda mıyız?" Hannah soruyor ve ben ona ters ters bakınca iç çekerek ayağa kalkıyor. "Peki, tamam."

Glory'yi sepetinden çıkarıp göğsüme yaslıyorum ve sonra mağaralardan çıkıyoruz. Çıktığımız anda çalışan insanların seslerini, kütüklerin gümbürtüsünü ve içi boş bir çekiç sesi duyuyorum. Kesinlikle yanılıyor. Sadece istedikleri için kulübe inşa ediyorlar.

Ama sonra turşu olayını ve Thrand'ın rekabetçiliğini hatırlıyorum. Vordis'in beni kaç kez yanlış anladığını düşünüyorum ve midemin çukuruna bir batma hissi yerleşiyor.

Onlar bana adanmış.

Bunu defalarca söylediler ve belki de ben bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamıyorum. Belki de Vordis'in benden gerçekten hoşlandığı anlamına gelmiyordur. Öpücükler Angie için, birlikte olmak istediği kadın için. Belki de tüm bu "adanmışlık" meselesini aşamıyor ve sırf beni Thrand'dan uzaklaştırmak istediği için benimle birlikte olması gerektiğini düşünüyor.

Tanrım, umarım yanılıyordumdur. Dün gecenin ne kadar harika olduğunu düşünüyorum, paylaştığımız öpücükleri. Dokunuşlar. Sohbetimizi. Çok sevdiğim ve onun da çok uğraştığı aptalca tak-tak şakaları. Bu adama aşık olabilirim... ama onun beni kazanmak istediği kadar istediğini sanmıyorum ve bu düşünce beni bıçak gibi kesiyor.



ANGIE

A Sahile yaklaştığımızda Hannah'nın söylediği kadar kötü olduğunu görüyorum. Ben kumların üzerine yayılmış deliliğe bakarken o kolunun kenarıyla uğraşıyor, kıpırdanıyor. Kötü olduğunu mu Daha da söyledi? Bence kötü. kötüsü.

Her yerde dalgaların karaya attığı odunlar var. Kumun her yerinde yığınlar var, o kadar çok odun var ki bu kadar büyük miktarın kıyıya vurduğunu bilmiyordum. Dalgaların sürüklediği odunlarla birlikte, çocuklar da her yerde. Bazıları birlikte çalışıyor, bir arkadaşlarının yardımıyla kütükleri yerlerine taşıyor. Bir başkası bir kütüğün üzerine sert kenarlı bir taş sürterek onu düzeltiyor. Rakip ada kabilelerinden diğer ikisi, birbirlerinin yarım kalmış kulübelerinin yakınlığı konusunda tartışıyor gibi görünüyor, işaret ediyor ve el kol hareketleri yapıyor. Hannah'nın dediği gibi, çeşitli seviyelerde tamamlanmış bir grup yeni kulübe var ve ben yüzümde şaşkınlıkla ilerlerken kırmızı bir deri parıltısı görüyorum.

Glory'yi yakınımda tutarak ona doğru ilerliyorum. Midem çalkalanıyor ve göreceklemden korktuğum için midem bulanıyor. Yarım kalmış başka bir kulübenin yanından döndüğümde, yan yana iki kulübe görüyorum. İkisi de farklı tamamlanma aşamalarında ve Thrاند birinde, Vordis ise diğerinde çalışıyor. Sırtları bana dönük ve ikisi de henüz fark etmedi.

Kısa bir mesafe ötede duruyorum. Bir an şaşkınlıkla onları izliyorum. Her iki kulübe de yerden biraz yüksekte, kütük ve kayalardan oluşan bir platform üzerinde duruyor ve Vordis'in kulübesi bir zeminden daha fazlası gibi görünmüyor. Thrand ise harç benzeri özensiz bir maddeden avuç avuç alıp kayaların üzerine vurarak bir duvar örüyor. Düzgün bir duvar değil ama yine de bir duvar ve ne kadar çok şey yaptığına bakılırsa, Vordis'ten çok daha önce bitirmiş olacak.

Bu bir yarışma değil. Yani, neler oluyor böyle? Glory telaşlı bir ses çıkarıyor ve ben de otomatik olarak onu sallayıp Hannah'ya bakıyorum. Yine de dikkatini vermiyor. Cam gibi, sıkıntılı bakışları biraz ileride neredeyse tamamen bitmiş bir kulübeye kilitlenmiş durumda ve J'shel'in Hannah için inşa ettiği belli olan kulübe boyunca oldukça etkileyici bir sundurmaya benzeyen şeyin üzerindeki bir taşı düzeltirken uzun örgüsünü görebiliyorum. Göğsünün yankıyla inlediğini duyabiliyorum ama yüzündeki ifade sanki yaklaşan bir tren görmüş ve onu durdurmak için çaresizmiş gibi kederli.

Boğazımı temizliyorum, yüksek sesle. "Neler oluyor?"

Vordis kollarındaki kütüğü düşürür ve dengesini kaybederek neredeyse geriye doğru düşer. Dengesini korumak için kumda birkaç dans adımı atıyor ve sonra kendini yakalamayı başarıyor. Arkasını dönüp şaşkınlık ve zevkle bana bakıyor. "Angie. Bugün dışarıdasın." Kütüğün üzerinden atlayıp bana doğru ilerlerken kaşlarını çatıyor. "Sert bir rüzgâr var. Ateşe yakın durmalı ve ısınmalısın."

Terli ve neredeyse çıplak olduğunu fark ediyorum, gözlerimin önünde kilometrelerce uzanan kıpkırmızı bir ten parıldıyor. Tüm bu görkemli çıplaklıkla dikkatimi dağıtmaya çalışıyor ama ben dikkatimi dağıtmayı reddediyorum. Ne bu, ne de yırtıcı bir zarafetle bana doğru yürümesi. Hayır. "Bunun ne hakkında olduğunu bilmek istiyorum. Biri bana bunun bir yarışma olduğunu söyledi ve ben de bunun yanlış olduğunu düşündüm."

Thrand heyecanlı görünüyor ve Vordis'e muzaffer bir bakış fırlatıyor. "Bu bir savaş," diyor öne doğru adım atıp Vordis'i iterken. "En iyi kulübeyi seçeceksin ve o erkek kazanacak."

"Anlıyorum. Ve ödül ben miyim?"

Sesimin tonu karşısında Vordis'in ağzı bir hoşnutsuzluk çizgisine dönüşüyor. "Bu bir yarışma değil."

"Evet, öyle," diye ısrar ediyor Thrand. Eliyle sahilde kendi kulübelerini inşa etmekle meşgul olan erkekleri işaret ediyor. "Bu erkeklerin hepsi bir dişi kazanmaya çalışıyor. İşte bu yüzden buradayız. Vordis de bu yüzden burada. O bunu senin için yapıyor." Thrand kardeşini dürtüyor. "Bunun yanlış olduğunu söyleyemez, çünkü hepimiz bunun doğru olduğunu biliyoruz."

Vordis Thrand'a ölümcül bir bakış attıktan sonra kaşlarını bana doğru çeviriyor. "Hava soğuk," diyor bana, bir adım öne çıkarak. "Glory'yi buraya getirmemeliydin."

Thrand kollarını göğsünde kavuşturarak hevesle, "Angie kazananı seçtikten sonra eşyalarıyla birlikte içeri girebilir," dedi. "Şimdi seçim yapmak için çok iyi bir zaman."

"Hayır," diyor Vordis ama diğerleri kargaşayı görmek için toplanıyor. Ben kıpırdamayınca sadece iç geçiriyor ve sonra kendi yarı inşa edilmiş kulübesine doğru yürüyor, yakındaki bir kayanın üzerinde duran kürk astarlı tuniğini alıyor. Bana doğru ilerliyor ve bebeğe başını sallayarak onu uzatıyor. "Rüzgâr sert esiyor. Sıcak olduğundan emin ol."

Tek kelime teşekkür etmeden alıyorum, çünkü acı ve öfke içinde kıvranıyorum. Bir randevu kazanmak için lanet bir kulübe yarışması. Hayır, randevu kazanmak için değil. Lanet olası bir *eş kazanmak için*. Bu beni daha da kızdırıyor. Burada Vordis ve Thrand'ı burada efendileri olmadığı, artık a'ani köleleri olduklarını düşünmeleri için hiçbir neden olmadığı konusunda cesaretlendiriyordum ve onlar kadınlar için birbirleriyle takas mı yapıyorlar? O kadar kızgınım ki doğru düzgün düşünemiyorum.

"Yani?" Thrand bastırıyor. "Hangi kulübeyi seçiyorsun Angie? Kim kaybederse odunlarının geri kalanını kazanana verebilir."

"Benim seçmemi mi istiyorsun?" Tekrar ediyorum, yavaşça. Ölümcül.

Başka bir adam koşarak geliyor, tüm kasları ve teni terden kayganlaşmış. Üzerinde kısa bir kürk peştamaldan başka bir şey yok ve onun kedi klanından muhteşem A'tam olduğunu fark ediyorum. "Şimdi de eş mi seçiyoruz? Ben Bree-bok istiyorum."

"Bridget! Lanet olsun, Bridget bu!" diye bağılıyor sahilde bir ses. "Kimse benim lanet adımı doğru söyleyemez mi?"

Bridget'in yakınlarda olduğunu fark etmemiştim. Görünüşe göre Hannah da beni takip etmiş, çünkü daha sonra onun konuştuğunu duyuyorum. "Üzüldüğün kısmın bu olması hoşuma gitti."

"diyor, sesi kuru. "Bir erkeğe teslim edilmekle ilgili kısmı değil, sadece isim meselesi."

"Dostum, A'tam'ın nasıl görüldüğünü gördün mü?" diye tıslıyor başka biri, sesi tanımlanamayacak kadar alçak.

Bridget histerik bir şekilde kıkırdıyor.

Thrand ellerini kaldırarak sessizliği işaret eder. "Önce Angie seçer. Sonra diğer erkekler dişilerine karar verebilir."

"İki farklı kulübe savaşı olduğunu bilmiyordum," diye mırıldanıyor Uzun Boynuz'dan biri.

Herkese bağırmaya başlamak istiyorum. Vordis'e bakıyorum ama yüzü ifadesiz, sanki o da kimi seçeceğimi bekliyormuş gibi vücudu kaskatı.

"Eee?" diye sesleniyor A'tam. "Ne diyorsun dişi? A'ani'lerden birini seç ki geri kalanımız eşlerimizi seçebilsin."

"Ne diyebilirim ki?" Ben yankıladım. "'Bu ne cüret' demeye ne dersin?"

Thrand kaşlarını çatar, muzaffer ifadesi kaybolur. Kumsal tamamen sessizleşir.

Herkes bana bakıyor ve bunun nedeni üstümü başımı dağıtmak üzere olmam mı, yoksa gerçekten burada oturup önümdeki iki kızıl pislik arasında seçim yapacağımı düşünmeleri mi bilmiyorum. Her iki durumda da, lanet bir gösteri yapmak üzereler. Vordis'in tünüğünü Glory'ye daha yakın tutuyorum, sanki onu birazdan dökeceğim öfkeden korumak istercesine kalkan yapıyorum. "İkinize de yazıklar olsun," diyorum yüksek sesle ve bebeğim öfkeyle bakıyor, küçük yumrukları sallanıyor. "Size inanamıyorum, sanki başka seçeneğim yokmuş gibi pazarlık yapıyorsunuz. Sanki ben bir insan değil de kazanılacak bir ödölmüşüm gibi. Geleceğinize bir başkası karar verseydi ne hissederdiniz? Geçmişte böyle bir şey yaşadınız, değil mi? İyi hissettirmiyor, değil mi?"

Thrand gözlerini bana dikmiş, kaşlarını çatıyor. Vordis sanki taştan oyulmuş gibi bakıyor, yüz ifadesini okumak imkânsız. Bana yanıldığımı, olayları yanlış okuduğumu, Thrand'la bir sık sallama yarışında kulübe yapmadığını söylemesini istiyorum.

Ama hiçbir şey söylemiyor.

Başımı salladım. "İkinizden de iğreniyorum. Hayır, hepinizden iğreniyorum. Bu insanlar bizi kölelikten kurtardı. Her şeye yeniden başlama şansımız var ama siz erkekler bunun yerine kadınlar aranızda paylaşılacak oyuncaklarmış gibi davranıyorsunuz." Glory sıkıntılı bir ses daha çıkarırken ona sıkıca sarılıyorum. "Ama özellikle sen beni hayal kırıklığına uğrattın, Vordis. Ve sen, Thrand. İkinizin de bundan daha iyi olduğunuzu sanıyordum. Yanıldığımı görebiliyorum ve bundan sonra ikinizin de benden çok uzak durmanızı istiyorum. İkinizi de bir daha görmek istemiyorum ama bunun pek mümkün olmadığını biliyorum. Burası küçük bir sahil ve küçük bir kabile. O yüzden bana bir iyilik yapın ve beni yalnız bırakın."

Öfkem, dökülmek üzere olan öfkeli gözyaşlarımı gizleyerek arkamı dönüyorum. Çok incindim. Dün gece paylaştığımız harika öpücüklerden, bana sarılma şeklinden ve ne kadar yakınlaştığımızdan sonra... Beni kazanmak için Thrand'la mı yarışıyor? Sanki karnavaldaki doldurulmuş bir ayıymışım gibi? Şok oldum, kırıldım ve ihanete uğramış hissediyorum.

Her zaman benim hakkımda Thrand'dan farklı düşündüğünü söylerdi, o zaman bunu neden yapıyorlar?

"Bu kadar pislik olduğunuza inanamıyorum," diye sesleniyor Nadine. "İkiniz de tam bir pisliksiniz."

Hannah, "Evet, siz tam bir pisliksiniz," diye ekliyor. "Bu yaptığınız çok düşüncesizce. Neden rezonansa girmeyi beklemediniz ki?"

"Ama J'shel sana bir kulübe yapıyor," diyor Thrand ben hışımla uzaklaşırken yavaşça. "Büyük bir tane ve ben senin rezonansa girdiğini sanıyordum. Bu da mı kötü?"

"Öyle mi? Öyle mi?" Hannah'nın yanından geçerken telaşlı görünüyor, eli saçlarına gidiyor. "Yani, umurumda olduğundan değil, ben sadece... evet." Topuklarının üzerinde dönüyor ve yüzü kıpkırmızı, fırtına gibi uzaklaşıyor.

Bridget arkamdan "Umurumda," diye sesleniyor, sonra da gülüyor. "Bana kulübeni göster, koca oğlan."

A'tam'ın kıkırdadığını duyabiliyorum. "Hepsi senin,

Bree-shit." "Aman Tanrım," diyor. "Sadece konuşmayı

kes. Güzel görün."

Ben ayrılırken sahilde konuşmalar patlak veriyor, topuklarımın çakıllı kumdaki çıtırtısı diğerlerini bastırıyor. Hızla uzaklaşırken, Uzun Boynuz'un kıvrak ve sert lideri R'jaal'ın yanından geçiyorum. Bir kayaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde sanki o da benim gibi durumdan tiksiniş gibi ekşi bir ifade var. Ya da belki sadece bir kulübe yapma şansı bulamadığı için tiksiniyordur. Bu ekiple kim bilebilir ki?

Glory küçük bir feryat koparıyor, ben de ona gıdıklıyor, yumuşak sözlerle ve okşamalarla onu yatıştırarak içeri dönüyorum, kadınların mağarasını geçip arkadaki kuytuma giriyorum. Battaniyelerin üzerine oturduğumda, onu dikkatlice çözüyorum, tuniğimi açıyorum ve onu göğsüme koyuyorum, orada açgözlülükle emzirmeye başlıyor. Duvarlara boş boş bakıyorum, kalbim göğsümde acıyla sıkışıyor.

Lanet bir yarışma.

Onlar için sadece bu muyum? Kazanılacak bir ödül mü? Vordis'i ve ne kadar özenli olduğunu düşünüyorum. Thrand ortalıkta yokken o hep yanımdaydı... Acaba işleri kendi lehine çevirmeye çalıştığı için mi? Kazanmasını sağlamak için başka bir taktik mi? Ağladığımdan nefret ederek sertçe burnumu çekiyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken burnum akıyor ve Glory'yi yıkamak için kullandığım deri parçalarından birine uzanıyorum. Onun yerine Vordis'in tuniğinin yatağın üzerine atıldığını görüyorum.

Glory'yi sıcak tutayım ve rüzgârdan koruyayım diye bana vermişti. Eğer böyle bir pislik olmasaydı, iyi bir baba olacağını düşünürdüm ve bu beni daha çok ağlatıyor.

Tuniğini alıp yüzüme tutuyorum ve sırf ona inat burnumu sümkürüyorum.



VORDIS

I Angie'nin Glory ile gidişini izlerken kalbim göğsümde sızlıyor. Uyuşukluk uzuvlarıma yayılıyor. Bunu onu bir ödül gibi kazanmak için yaptığımı düşünüyor ve şimdi benden nefret ediyor. Diğer dişiler dönerken yüzlerindeki bakışlarla uzaklaşırken, hepsinin bizden nefret ettiğini fark ediyorum. Diğerlerinin kızgın olması umurumda değil ama Angie'nin onaylamaması karnıma saplanan bir bıçak gibi.

Yanımda Thrand çenesini kaşıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. Bakışları Nadine'in sırtında, kumsaldan ve bizden uzaklaşırken omuzlarında sallanan koyu renk buklelerinde. "Anlamıyorum," diyor Thrand, kaşları çatılmış bir halde. "Neden bu kadar kızgınlar? Dişiler imkânsızdır. Evler inşa ettiğimiz için memnun olmalılar."

Hiçbir fikri yok ve öfke beynimde kabarcıklar oluşturuyor.

Bu onun hatası. Angie'ye bir kulübe inşa etmek istedim, böylece Glory'yle birlikte yaşayabileceği güzel ve sıcak bir yeri olacaktı. Thrand bunu bir rekabete dönüştürdü ve şimdi de dişilerin zorluk çıkardığını düşünüyor. Bana her şeye mal olduğunun farkında değil.

Bir hırıltıyla kendimi onun üzerine attım.

Thrand'ın dövüş içgüdüleri devreye giriyor ve otomatik olarak kollarımdan tutup ikimizi kumda yuvarlıyor. Gözleri bir antrenman maçı beklentisiyle parlıyor ve heyecandan dişlerini sıkıyor.

Ama bu benim için antrenman değil. Bu saf, katıksız bir öfke ve uzuvlarımı besleyerek beni ondan daha hızlı yapıyor. Tutuşundan tekmeyle kurtulup birkaç adım sendeledikten sonra tekrar üzerine atılıyorum. Yumruğum çenesine çarpıyor ve sonra göğsünü yumrukluyorum, ham hayal kırıklığı ve öfke içimde yanıyor. Karşılık veriyor ama birkaç dakika sonra bunun sparring olmadığını, çok daha kanlı bir şey olduğunu anladığında, savrulan kollarımın ulaşamayacağı bir yere doğru kayıyor ve bana inanmaz bir bakış atıyor.

R'jaal aniden oradaydı, iri yarı adalı ellerini iki yana açarak aramıza girdi. "Kavgaya yok."

İkimiz de ona hırslıyoruz. "Bu kardeşler arasında," diyor Thrand ona. "Sen karışma."

R'jaal, Thrand'ın değerlendirmesine katılıp katılmadığını görmek istercesine bana bakıyor. Tekrar saldırıp saldırmayacağımı bilmek istiyor. Hiçbir şey için söz veremem, bu yüzden ona meydan okuyan bir bakış fırlatıyorum. Bir süre sonra başını iki yana sallayıp uzaklaşıyor ve sahilde durup beni izleyen diğerlerine dönüyor. "Kulübeleriniz üzerinde çalışmaya devam edin. Bunu aralarında halletmeleri için onları yalnız bırakın."

Diğerleri dağılıyor, bize doğru meraklı bakışlar fırlatıyorlar ama sonunda sahilde sadece Thrand ve ben kalıyoruz, omuzlarımız çöküyor. Hareket etmiyorum. Yumruklarım yanımda sıkılı duruyor ve tüm vücudum sanki öfkeyle titreşiyor gibi hissediyorum. Yanlış bir şey söylemesine izin verirsem yine tepesine binerim.

"Delirdin mi sen?" Thrand ağzından kan damlayarak soruyor. Bir elini ağzına götürüyor, akan kanı görünce şok oluyor ve sonra bana dönüyor. "Neden bana saldırıyorsun?"

"Çünkü sen bana her şeye mal oldun," diye bağıriyorum ona, yumruklarım sıkılı. Tekrar üzerine atılmaya hazır bir şekilde eğildim. Yüzündeki o şaşkın ifadeyi yok etmek istiyorum. Ne yaptığının farkına varmasını istiyorum. "Bana Angie'ye mal oldun! Ve Glory'ye!"

Kardeşim a'ani tamamen şaşkın görünüyor. "Ne demek istiyorsun? Biz hala

ona adanmış!"

"Konu bu değil," diye homurdanıyorum, bir ileri bir geri volta atıyorum. Yüzündeki kuşkulu ifadeyi silmek için ona tekrar saldırmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bu benim ona karşı hissettiklerimle ilgili, bir erkeğin bir kadına karşı hissettikleri gibi. Bu bir a'ani olarak adanmış olmakla ilgili değil."

"Ben... anlamıyorum." Thrand kaşlarını çatıyor ve aramızdaki mesafeyi korumak için geriye doğru bir adım atıyor. "Açıkla kendini kardeşim."

Kaç kere söylemem gerekiyor? Ne demek istediğimi gerçekten anlamadığını anladığımda öfkem biraz dağılıyor. Onun gözünde Angie, ruhu derinden etkileyen bir görevden, iyi yapılmış bir işin gurur kaynağından başka bir şey değil. O adanmış bir görev, bir insan değil. "Onu öptüm."

Thrand'ın yüzündeki ifade şaşkına dönmüştü. "Ama... buna gerek yok. Biz kendimizi adadık, artık yok."

Ona göre Angie sadece bir görev. Büyük bir hayal kırıklığı tekrar içime doluyor ve bir elimi havada gezdiriyorum. "Bu zorunlulukla ilgili değil. Onun erkeği olmak istiyorum."

Thrand sanki saçmalıyormuşum gibi bana sadece kuşkulu bir bakış atıyor. "Neden?"

Öfke içimde patlıyor. Onun ne kadar muhteşem olduğunu göremiyor mu? Neden bu kadar inatçı? "İyi o zaman. Gidip Nadine'i bulacağım. Onunla flört edeceğim, esmer tenini öpeceğim, kıvrıcık saçlarına dokunacağım ve-"

Thrand öfkeli bir hırıltıyla üzerime geliyor ve bir kez daha dövüşmeye başlıyoruz. Haftalardır ihmal ettiğim için paslanmış olan yeteneklerimi kullanarak ona yumruk ve yumruklarla saldırıyorum. Thrand da benim gibi saldırıyor, çünkü benzer yapıdayız ve aynı şekilde düşünüyoruz, bu yüzden onun hamlelerini önceden tahmin ettiğimi ve vurmadan önce onlara karşı koyduğumu fark ediyorum. Sahip olduğum tüm eğitimi görmezden geliyorum ve kaba bir uzay istasyonu kavgacısı gibi suratına bir yumruk indiriyorum ve şaşkın ifadesinden bunu beklemediğini anlıyorum. Hareketleri değişiyor ve eli ağzıma çarptığında sırtıyorum, çünkü beni alt etmişti. Sonra sadece dövüşmek için dövüşmeye dönüşüyor ve kendimizi elimizdeki göreve kaptırıyoruz - eşit derecede denk, eşit derecede eğitilmiş bir rakibe karşı kazanmak. Eğilip dizlerime bir el attığında ve beni yere yuvarladığında büyük bir zevkle gülüyorum ve sonra onu düşürmek için bacaklarımı onunkilere doluyorum.

Onunla tekrar mücadele edemedi R'jaal bir kez daha orada, tepemizde beliriyor. Uzun örgüsü omzunun üzerinden sarkıyor ve rengi sinirli bir şekilde titriyor, normal buz mavisine dönmeden önce kumun tam tonuna dönüşüyor. Kaşları çatık. "İkinizin de işi bitti mi?"

"Hayır," diye cevap veriyoruz hep bir ağızdan.

"Birbirinizi kanlı bir posa haline getirene kadar dövmenin onu geri getirmeyeceğinin farkında mısınız?" Sanki yaramazlık yaparken yakalanmış yaramaz çocuklarmışız gibi bizi izliyor.

"Ama iyi hissettiriyor," diyor Thrand ona sırtarak. "Zihni temizliyor."

Öyle. Şimdi hayal kırıklığımın bir kısmını vücudumdan attığım için Thrand'a kızgın olmadığımı fark ediyorum. Kendime kızgınlığım, çünkü Angie haklı. Thrand bunu bir rekabete dönüştürdüğü anda, onu kazanmak için daha fazla mücadele etmedim mi? Kardeşim a'ani'ye bakıyorum ve derin bir iç çekiyorum. R'jaal'ın uzattığı eli sallayarak doğruluyorum. "İşimiz bitti," diyorum ona.

Adalı homurdanıyor, başını bize doğru sallıyor ve sonra uzaklaşıyor.

Ağızımdaki kanı sildim. Dişimin çarptığı yerde dudağım kesilmiş ama çabuk iyileşecektir. Bir gözüm zonklu ve etrafındaki deri gergin hissediliyor. Thrand'a bakıyorum ve dudağının şiştiğini ve burnunun da şiştiğini görmekten memnun oluyorum. Güzel.

Thrand bana bakıyor ve normalde hevesli olan yüzünde gülümseme yok. "Kavga etmemizden hoşlanmıyorum," diyor alçak sesle. "Dövüşmeyi severim, beni yanlış anlama. Ama bu bir antrenman değil. Bu daha karanlık ve çirkin bir şey." Başını iki yana sallıyor. "Belirsiz olduğum tüm zamanlarda, her zaman yanımda sen vardın. Kaç usta görmüş olursak olalım ya da kaç arenada dövüşmüş olursak olalım, biz her zaman Vordis ve Thrand'dık. Ve şimdi burada olduğumuza göre, sanki bu bağı kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum. Sesindeki sessiz duygu yeni ve şaşırtıcı.

"Buradaki herkese kardeş olmadığımızı söylüyorsun," diye devam ediyor Thrand. "Ama... senin kardeşin olmaktan her zaman gurur duydum. A'ani olduğumuzu biliyorum. Klon olduğumuzu biliyorum. Ama seni her zaman kardeşim, seni de benim kardeşim olarak gördüm. Bunu kaybettiğim için üzgünüm."

Ben...tam bir götüm.

Tüm bunlar olurken, Angie'ye o kadar kaptırmıştım ki, bunun Thrand'ı nasıl etkileyeceğini düşünmedim, ikimiz de ilk efendimize satıldığımızdan beri yanımdaydı, laboratuvarlardan yeni çıkmış, eğitime ihtiyacı olan genç çocuklardık. Thrand benim ailem, bir klonun ne kadar ailesi olabilirse o kadar. Belki de her şeyin her zaman olduğu gibi olmasını istediği için benimle bu kadar şiddetli rekabet ediyor - evrene karşı iki klon.

Elimi uzattım ve Thrand elimi tuttuğunda onu şefkatle sıktım. "Kardeşim," diyorum ve gözleri zevkle parlıyor gibi görünüyor. "Senin kardeşin olmaktan gurur duyuyorum ama hem a'ani hem de kardeş olabiliriz ama yine de iki farklı insan olabiliriz. Dişilerle eş olabiliriz. Ne istersek onu yapabiliriz." Tekrar kararsız görüldüğünde, elimi onunkinden kurtarıyorum ve koluna şakacı bir dokunuş yapıyorum. "Eğer Nadine'den hoşlanıyorsan, git ve şişeleri döndürmeden onu öp. Kulübeyi Angie için değil, onun için yaptığını söyle. Ona nefesinizi hızlandırdığını söyleyin. Sanırım insan dişileri bunu duymaktan hoşlanıyor."

"Angie biliyor mu?"

"Öyleydi," diye itiraf ediyorum, beni yıkanırken izlerken gözlerinin nasıl parladığını ve yanaklarının nasıl pembeleştiğini düşünüyorum. O derin sızı beni boğmakla tehdit ediyor. "Artık benden hoşlandığını sanmıyorum."

Thrand uzun bir süre sessiz kalıyor, kumsalın alçak uğultusu ve birinin tahtaları yerine çakmasından başka ses yok. "Eğer ben kazansaydım," diye soruyor Thrand, "Angie kulübemi ve beni eşi olarak seçseydi, sen ne yapardın?"

Böyle bir şeyi hayal ediyorum ve zihnim umutsuzlukla doluyor. Angie Thrand'a gülümsüyor. Angie, Glory'yi tutması için Thrand'a uzatıyor. Glory'nin Thrand'a efendisiymiş gibi yapışıp miyavlaması ve Angie'nin gururla ona bakması. Thrand geceleri Angie'ye sarılıyor, onu öpüyor, yumuşak tenine dokunuyor. Hiçbir şey bu kadar acıtmamıştı beni. Kayalıklara bakarak kısık bir sesle, "Gider ve bir daha asla geri dönmezdim," diyorum. "Çünkü onun mutlu olmasını isterdim, senin de mutlu olmanı isterdim ve seçimlerine saygı duyardım."

"Gidecek misin? Sonsuza dek mi?" Thrand şok oldu.

"Bu beni mahvederdi," diye itiraf ediyorum ona. "Onu kaybedersem içim ölür." Şu anda bana kızgın olduğu için zaten içimde bir ölü hissediyorum, ama başka birini seçerse... Buna dayanamam. En azından şimdi ona göz kulak olabilirim,

uzaktan da olsa.

"Kardeşim," diye nefes alır Thrand ve başını iki yana sallar. "Buna neden olacaksa onu kazanmak istemem. Ben... sadece kazanmayı seviyorum. Ashtar'ın Veronica'yı istediği gibi sen de onu istiyorsun." Ve sesi şaşkınlık içinde çıkıyor.

"Evet. Kesinlikle öyle." Onu sarsmak istiyorum, çünkü şimdi gerçekten anladığını hissediyorum.

"Ahhhhh." Bunu sindirmiş gibi uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor, sonra başını sallıyor. "Bunun sadece aramızdaki bir rekabet olduğunu sanıyordum." Ağzındaki kurumuş kan lekesini siliyor ve bana bakıyor. "Ona artık kazanmak istemediğimi söylemelisin."

Homurdanıyorum. "Hayır. Bana çok kızgın. Sanırım kalkıp kulübesini bitireceğim." "Neden? Kazanmak istemiyor ki. Yarışma bitti."

"Benim için mesele yarışma değildi," diyorum ona. "Onun ve Glory'nin iyi bir yerde yaşamasını istedim. Onlara düzgün bir şekilde bakılması benim için önemli."

Thrand'ın tek söylediği "Hmm," oluyor. Bir süre sonra ayağa kalkıyor ve derisindeki kum ve çakıl taşlarını temizliyor. "O halde sana yardım edeceğim. Kulübemi bitirmeme de yardım edecek misin? Nadine için?"

Kardeşim elini uzatıyor, ben de benimkini onunkine koyuyorum ve kendimi yerden kaldırıyorum, kavgalarımızdan kaynaklanan ağrılar ve acılar hissediyorum ama kalbim kadar ağrııyorlar. "Elbette kardeşim."



VORDIS

DAylar geçip gidiyor. Angie'm için kulübeyi bitiriyorum, Thrand da yanımda. Sürekli rekabet ve didişmelerimiz tam olarak çözülmüş değil, ancak Thrand zamanını giderek artan bir

Bana yardım etmediği zamanlarda soğuk Nadine. Kulübesini de tamamlıyoruz ve Angie'nin uyuduğu yerler için dolgulu yatak yapmaya başlayamadan hava değişiyor ve şiddetli fırtınalar esiyor, normalde korunaklı olan sahile bile kar yağdırıyor. Suyun kenarları buz tutuyor ve her şey atmosferdeki tüm sıcaklığı emen ve geride dondan başka bir şey bırakmayan beyaz bir tabakayla kaplanıyor. Bu, herkesin içeride kalıp ısınmak için ateşlerinin başında toplanacağı anlamına geliyor ve Angie'nin soğuk mağarasında acı çektiği düşüncesinden nefret ediyorum. Onunla konuşmak için birkaç kez yaklaştım ama beni gördüğünde mağarasının girişindeki perdeyi çekerek sessiz bir şekilde reddetti. Diğerleri bana öyle sitemkâr bakıyor ki geri çekiliyorum.

Bitireceğim ve sonra tekrar deneyeceğim, karar verdim.

Bu yüzden kulübeyi Angie'nin ihtiyaç duyacağı çeşitli şeylerle doldurmak için çalışmaya başladım. Sepetler ve ağlar yapıyorum, dışarıda fırtınalar koptuğunda kemikten kâseler, fincanlar ve yemek kapları yontuyorum. Thrand benimle ateşin yanında oturuyor, R'jaal ve Uzun Boynuz'dan S'bren de. S'bren'in kardeşi M'tok dışı Callie'ye seslendi

ve khuilerin ısrarlı çekimine rağmen onu tamamen görmezden geldi, bu yüzden M'tok günlerini hayal kırıklığı içinde avlanarak geçiriyor ve S'bren zamanını bizimle geçiriyor. Uzun Boynuz klanı sessiz bir klan ve R'jaal yetenekli ve zeki ama dişileri öyle aç ve özlem dolu bir ifadeyle izliyor ki onu çok iyi anladığımı hissediyorum. Bir eş istiyor ve göğsü sessiz. Nasıl hissettiğini anlıyorum. Angie'yi istiyorum ve o bana sırtını dönüyor.

Hava bir ya da iki gün açtığında ava çıkıyoruz. Daha deneyimli avcılar daha az deneyimli olanlarla eşleşiyor ve ben Taushen ile giderken Thrand Cashol ile gidiyor. Genç sa-khui avcısı yorgun ruhum için çok yorucu. Neşeli ve bitmek bilmeyen bir enerjiyle dolu ve attığı her adımda yeni eşi Brooke'a övgüler yağıdırıyor. Brooke dokuma konusunda yetenekli. Brooke bu sabah zekice örgüsünü yaptı. Brooke iki çeşit çayı bir araya getirdi ve yeni favori demini yaptı. Brooke bu sabah geç uyudu çünkü onun yavrusuna hamile. Brooke saç boyayacak bitkiler arıyor, bu yüzden Taushen özel bir yaprak türü arıyor. Brooke meyve mağarasından meyve istiyor, bu yüzden birkaç gün içinde onunla birlikte oraya gidecek, çünkü Brooke keşfetmeyi seviyor.

Brooke hakkında o kadar çok şey duyuyorum ki hırlamak istiyorum. Yine de ona mutluluğunu çok göremem. Eşini sevdiği çok açık ve her gün kampa döndüğümüzde pembe saçlı dişi, omuzlarına kalın bir kürk sarmış halde kanyonun kenarında onu bekliyorsa, kızmak çok zor. Birbirlerini gördüklerinde yüzleri aydınlanıyor ve ben o zaman kızgınlık yerine acı bir kıskançlıkla doluyorum.

Yine de anlıyorum. Eşi olmamasına rağmen Angie'nin beslendiğinden emin oluyorum. Aç kalmasın diye zuladan biraz fazla çıkarıyorum. Birinin fikrini değiştireceğini ve hazır olduğunda benimle konuşacağını umarak mağarasının girişine hediyeler bırakıyorum.

O zamana kadar Taushen'le birlikte avlanıyorum ama genç erkek kampa dönüp eşiyle vakit geçirmeye can atıyor. Yine de avcılık hakkında çok şey öğrendim ve R'jaal ve Raahosh ile kendi başıma avlanmak hakkında konuşuyorum. Meşgul olan diğerlerinden daha fazlasını yapabilirim, onları ikna etmeye çalışıyorum. Beni meşgul edecek bir eşim ya da yavrum yok ve sa-khui erkeklerinin de şu anda elleri dolu.

R'jaal bu fikri beğenir ama Raahosh Skyclaw konusunda endişelidir. İki kez daha, avcılar katledilmiş av buldular, bu da devasa

Kana susamış kuşlar bölgede. Ne zaman onları aramaya çıksak, hiçbirini bulamıyoruz. Gökyüzü açık ve kampta beslenecek çok boğaz var.

"Derimi örteceğim," diye söz veriyorum onlara, çünkü skyclaw'ın kırmızı rengi sevdiğini duymuştum. Ve onlara göstermek için yüzüme ve omuzlarıma beyaz kürklü bir başlık ve pelerin çekiyorum. Her şeyi gizliyor ve R'jaal onaylayarak homurdanıyor.

Raahosh'a, "Hayat taşıyan bir dişiyi kaybetmektense bir erkeği kaybetmek daha iyidir," der. "İstiyorsa bırakalım aptal tek başına avlansın."

Raahosh, adalı uzaklaşırken R'jaal'a ters ters bakıyor ama sonra bana dönüyor. "Tek başına avlanabilirsin, ancak daha fazla skyclaw izi görürsen, bizi uyarmak için hemen geri dönmelisin."

Başımı sallıyorum ve böylece onay almış oluyorum.

Bu yüzden uyanık olduğum tüm saatlerimi avlanarak geçiriyorum. Bulunacak hiç skyclaw yok elbette. Dağlardaki yaratıkları katleden her neyse, sanırım yoluna devam etti. Sürüler dvisti'lerle dolu ve kar kedileri de (Taushen'e göre) acımasız mevsimde şişman ve tembel oluyorlar ve onları bulmak yeterince kolay. Bazen Thrand da benimle geliyor ama çoğunlukla karların içinde yalnızım, vadilerdeki tanıdık patikaları takip ediyor ve tuzakları kontrol ediyorum. Hava o kadar soğuk oluyor ki insanlar gibi kalın kat kat giyiniyorum, karda ilerlerken kollarım ve bacaklarım birçok kalın sargıyla kaplanıyor. Taushen bana buradaki havanın Croatoan'daki "eve" kıyasla ılıman olduğunu, buz çok korkunç olduğu için ayın birçok dönüşü boyunca kimsenin kamptan ayrılmadığını söylüyor.

Böyle bir düşünce beni endişelendiriyor, bu yüzden daha da fazla avlanıyorum. Grubumuzun yiyeceğinin tükenme tehlikesiyle karşı karşıya kalmasını istemiyorum. Angie'nin üşümesini istemiyorum ve avlanmak hem et hem de kürk sağlıyor.

Taushen her gün bütün gün avlanarak kendimi çok zorladığım konusunda şaka yapıyor. Thrand hiçbir şey söylemiyor ama şafak sökmeden yola çıkıp ay tepedeyken döndüğümde, kürküm buzla kaplandığında ve ertesi gün aynı şeyi yapmak için yine erkenden yola çıktığımda yüzünde bir endişe olduğunu biliyorum.

Eğer Angie'yi eş olarak alamazsam, ona elimden gelen tek şekilde bakacağım. Kendimi ona adadım ve bu yüzden onu güvende, sıcak ve mutlu tutmalıyım.

masraflar bana ait. Yine de umurumda değil. Ne kadar yorgun olursam, dūřüncelerim o kadar az ona dönüyor. Angie'yi, onun yumuşak gülümsemesini ve sıcak tenini düşünmediğimde, kalbim göğsümden söküp atmak isteyeceğim kadar ağrımıyor.

Bu yüzden avlanıyorum.



ANGIE

"I Ne kadar güzel göründüğüne inanamıyorum," diyor Brooke yeni tuniğıme hayranlıkla b a k a r k e n . "Umarım bebeğim doğduğunda vücudum seninki kadar çabuk geri çekilir."

Ona sırtıyorum - iltifatı kim sevmez ki? - ve Glory'yi kalçamda sallıyorum. "Bir ay oldu, değil mi? Bu işler normalde ne kadar sürer?"

"Heck, bilmiyorum. Sanırım Gail'e sorabiliriz." Hıçkırıyor ve sonra eline doğru geçiriyor. "Tamam, adalıların yaptığı bu çay çok sert. Kafamı karıştırıyor." Fincanına bakıyor. "Bira değil, değil mi?"

"Bilmiyorum." Fincanı uzattığında bir yudum alıyorum ve sonra burnumu kırıştırıyorum. Ekşi ter ve üç haftalık yoğurt gibi bir tat dilime geliyor. "Tanrım, tadı berbat!" Yüzümü buruşturup itiyorum. "Bu da ne?"

Omuz silkiyor. "Bazı fermente zırvalar." Gözleri açılıyor ve dehşet içinde bana bakıyor. "Oh, kahretsin. Ben hamileyim. Acaba bunu içmesem mi?" Fincanı elime tutuşturuyor ve Veronica'nın Ashtar'ın kucığında oturduğu ana ateşe doğru koşuyor. Yanlarında N'dek homurdanarak gözlerini deviriyor ve kendi birasından bir yudum alıyor.

Bir kahlkahayı ısırarak geri çekiyorum. N'dek'in iğrenmiş yüzündeki bir şey bana bunun alkollü bir içki olmadığını ve Brooke'un sadece paniklediğini söylüyor. Bir yudum daha alıyorum ve sonra ürperiyorum. İkinci turda daha iyi değil, hayır. Shadowed Cat'ten iri yarı bir adam sigara içilen çukura doğru ilerlerken yanımdan geçiyor ve bardağı ona uzatıyorum. Sırıttıyor, bir dikişte içiyor ve boş kabı bana geri veriyor.

"Sorun çözüldü, değil mi tatlım?" Glory'ye mırıldanıyorum ve küçük alnından öpüyorum. Güzel bebeğime bakmaktan kendimi alamıyorum. Bir ay oldu ve sanki dün gelmiş gibi, güzel gözleri ve gümüş-mor püsküllü saçlarıyla. Artık dolgunlaşmış, yanakları inanılmaz derecede şişmanlamış ve çukurlaşmış, kollarının ve bacaklarının arkasındaki minicik yelkenler yanardöner bir parıltıyla açılıyor. Bana doğru kıkırdıyor, ağzından salyalar akıyor ve ben daha önce hiç bu kadar sevimli bir şey görmemiştim.

Ben ateşe yaklaşırken Gail, "Şu şişko bebeğe bir bakayım," diye sesleniyor. Kollarını uzatarak Glory'yi bana vermemi işaret ediyor. Ateşin yanında, Vaza Z'hren'i kucağına almış, R'jaal ile konuşuyor ve ikisi de içkiden biraz daha yudumluyor.

Gail'e doğru ilerlerken daha fazla kabile insanının yanımdan geçiyorum. Soğuk ve serin bir gece, bu yüzden hava açık olmasına rağmen herkes ateşin başında toplanmış ve kümelenmiş durumda ve bu da araya girmeyi zorlaştırıyor. "Harlow'un bebeğini gördün mü?" Bu geceki büyük partinin sebebi bu olduğu için ona soruyorum.

"Henüz değil ama parlak kıvıll saçları, soluk bir teni, boynuzları ve kuyruğu olduğunu ve Rukh'un annesinin adını Daya koyduklarını söylediler." Gail Glory'yi kollarının arasına aldı. "Şu haline bak, tatlı şey. Annen kendine yiyecek bir şeyler alırken gelip Bayan Gail'le takılmak ister misin?"

"Sakıncası yok mu?" Ben soruyorum. Glory'yi kucağımda tutmayı seviyorum ama ortak ateşten yiyecek almaya çalışmak bazen kollarımdayken gerçek bir canavar olabiliyor.

"Kızım, lütfen." Gail Glory'ye daha sıkı sarılıyor ve kızıma gülümseyerek koltuğına geri dönüyor. Gail bebekleri çok sever ve benimkini kucağına almak için her fırsatı değerlendirir. Liz'inkini de. Eminim Harlow'unkini de kucağına almak için sabırsızlanıyordur. Gail ve Vaza'nın yakın zamanda Strong Arm adası klanından yetim Z'hren'i evlat edinmiş olmaları önemli değil. Her zaman herkese yetecek kadar sevgi olduğunu söyler. Burada olmasından memnunum, çünkü tüm tuhaf sorularımı sorabileceğim bir anne daha. Buzlu bir gezegende mahsur kalmış olmamıza rağmen

Buradaki ağ harika ve kabilenin çoğunu sevmeye başladım.

Sargılarımı vücuduma daha sıkı sararak kamp ateşinin etrafına bakıyorum, kırmızı bir deri parıltısı arıyorum. Yine de hiçbir şey görmüyorum. Vordis muhtemelen yemek yiyordur. Uzakta, tüten ocağın yanında bir avcı kümesi var ve loş ay ışığında orada kimlerin olduğunu seçemiyorum. Muhtemelen onlarla birlikte, Thrand da onun yanında.

Melankolik bir yalnızlığın üzerime çöktüğünü hissediyorum. Ona ve yaptıklarına karşı hâlâ sinirli ve şaşkınım. Onunla nerede duracağımı bilmiyorum ve itiraf etmeliyim ki kulübe yarışması duygularımı olması gerekenden çok daha fazla incitti. Tam aramızdaki şeylerin gerçek olabileceğini düşündüğüm anda, onları sorguladı ve beni her şeyden şüphe eder hale getirdi. Ayrı kalmak iyidir, diyorum kendime, tıpkı geçen ay boyunca her gün kendime söylediğim gibi. Ondandır kasıtlı olarak uzak durdum ve ipucunu anlaması birkaç gün sürse de, şimdi onu hiç görmüyorum. Kendime bunun iyi olduğunu söyledim ama gerçek şu ki... Yalnızım ve onu özledim. Onunla konuşmak istiyorum. Tak tak şakalarını duymak istiyorum. Bana gülümsemesini ya da sadece elime dokunmasını istiyorum. Glory'yi kucağına almasını ve ne kadar büyüdüğünü görerek yüzünün aydınlanmasını istiyorum, çünkü onu sevdiğini biliyorum.

Ve şu anda uzak durmasının benim hatam olduğunu biliyorum. Belki de "seninle bir daha konuşmak istemiyorum" konusunda biraz fazla hevesli davrandım. Onunla konuşmak istiyorum. Ne düşündüğünü öğrenmek ve bunun bizi nereye götüreceğini görmek istiyorum.

Yalnız kalmak istemiyorum. Yeterince uzun süre yalnız kaldım. Ve onun için hissettiklerim çok güçlü. Ayrı kalmanın bize iyi geleceğini düşünmüştüm ama cehennem gibi oldu. Kokusunu, dokunuşunu, muhteşem kırmızı tenini ve kaslı vücudunu özledim... ve onunla konuşmayı, gününü ve ne avladığını duymayı özledim. Küçük şeyler bile harika hissettiriyordu çünkü onunla birlikteydiler.

Ateşin etrafına baktığımda her yerde çiftler görüyorum. Liz ateşin yanında oturmuş yeni bebeğini emziriyor, kızları ayaklarının dibinde, Raahosh arkasında duruyor, pelerinini omuzlarına sıcak bir şekilde yerleştiriyor ve açık, tutkulu bir bağlılıkla onu izliyor. Gren'le ayrılana kadar yakın olduğum Willa var. Geri döndüler ve mutluluktan birbirlerine sarıldılar, bu yüzden onunla konuşmayı özlesem bile bunu ona çok görmüyorum. Lauren ateşin yanında K'thar'la kucaklaşıyor ve Veronica her zamanki yerinde, Ashtar'ın kucağında. Hannah ve J'shel bile aralarını düzeltmiş gibi görünüyorlar

çünkü

el ele, başları birbirine yakın. Bridget'in ateşin etrafında olmadığı göze çarpıyor... A'tam da öyle, bu da ikisinin gizlice takıldığına dair duyduğum söylentilerin muhtemelen doğru olduğu anlamına geliyor.

Herkes çok mutlu.

Ben değilim. Vordis olmadan kendimi adım atamaz hissediyorum. Sanki tüm bu olanlarda gerçekten yalnızmışım gibi. O yanımdayken kendimi mutlu hissediyorum. Hoşnut. Sırtımı dayayıp konuşabileceğim, benden hoşlanan ve benim de ondan hoşlandığım biri olduğunu bilmek huzur verici.

Biraz titriyorum. Tamam, öpücükleri beni o kadar da huzurlu hissettirmiyor. Beni daha fazlası için acıktırıyor.

Yine de duygularımı ihanetten ayırmak zor. Keşke gelip benimle konuşsaydı. Keşke mağarama girip beni seksi bulduğu için öptüğünü söyleseydi, saçma bir yarışmayı "kazanmak" istediği için değil.

Ama birbirimizden kaçtıkça, bunun tam olarak böyle olmasından daha çok korkuyorum.

Oturup dinlenebileceğim iyi bir yer bulmak için garip bir şekilde ayakta durup etrafıma bakıyorum. Kucağında Glory'yle ayakta duran ve Z'hren'i tutan Vaza'yla sohbet eden Gail'in boş koltuğuna sıkışabilirdim muhtemelen. Ama bebeğimi tutarken başka bir kadının koltuğunu çalmak? Ben öyle biri değilim. Belki benim sığabileceğim kadar yeri var ama yanında pek de iyi tanımadığım ve pek de misafirperver görünmeyen N'dek var. Diğer tarafta ise bu gece tahammül edemeyeceğim kadar öpüşüp koklaşan J'shel ve Hannah var. Aralarında her ne olduysa, barışmış görünüyorlar.

Uzak tarafta açık bir yer görüyorum... tam o sırada Pashov yanına kayıyor. Bir davul alıp şarkı söylemeye başlıyor ve ben içten içe irkiliyorum. Orada oturmayacağım. Bu insanlar çok tatlı, ama bir kovanın içinde melodi taşıyamıyorlar ve ben de bütün geceyi caterwauling'den hoşlanıyormuş gibi davranarak geçirmek istemiyorum. Parlak kırmızı bir göğüs ve siyah kirli sakalla tozlanmış bir çene gördüğümde güzel bir nötr nokta bulmayı umarak grubun daha aşağısına bakıyorum.

Kalbim küt küt atıyor ve bana gülümsediğini görmek için başımı kaldırıyorum. Bir an için onun Vordis olduğunu düşünüyorum ama a'ani'min geniş ve duygulu gözleri olmadığını anlamam sadece bir saniye sürüyor. Ateşin karşısında duran Thrand'dı ve

Hayal kırıklığı içimde dalgalanıyor. Etrafıma bakıyorum ama Vordis'i hiçbir yerde göremiyorum. Ben burada olduğum için mi toplantıya gelmiyor? Bunu daha ne kadar yapmaya devam edeceğiz?

Akşamki kutlama benim için mahvoldu ve aniden mağarama çekilip ağlamak istiyorum.

Thrand grubun arasından sıyrılıp bana doğru geliyor ve ben kendimi olduğum yerde kalmaya, geri çekilmemeye zorluyorum. Yaklaşmasını beklerken kaskatı kesiliyorum. Vordis burada olmadığına göre bana asılacak mı? Artık yolun açık olduğunu düşündüğüne göre? Bundan nefret ediyorum. Bundan çok nefret ediyorum.

"Angie," diye mırıldanıyor ve yanıma geliyor. "Seninle konuşabilir miyim?"

Adımı söylerken ses tonunda Vordis'in yaptığı gibi meraklı bir okşama olmadığını fark ediyorum. "Bilmiyorum," demeyi başarıyorum sakince. "Bu kulübelerle mi ilgili? Çünkü eğer öyleyse ilgilenmiyorum."

Duraklıyor, düşünüyor. "Öyle, ama bunun için özür dilemek istiyorum." Ona bir bakış atıp bekliyorum.

Thrand'ın ağzı geriliyor ve beni izliyor, bir elini Vordis'e o kadar benzeyen bir hareketle saçlarında gezdiriyor ki görmek içimi acıtıyor. "Bu dünyada zor zamanlar geçiriyorum."

"Benim için de pek kolay olmadı," diye mırıldandım. "Kulübe katıl."

"Gerçekten de bu kulübe katılacağım," diyor başını sallayarak, yanlış anlayarak. "Ama önce senden özür dilemeliyim."

Kaşlarım havaya kalktı.

Thrand kollarını göğsünde kavuşturarak derin bir nefes alıyor. Bir an çocuk gibi botlarına bakıyor ve sonra başını kaldırıp bana bakıyor. "Kendim olmaya çalışmak benim için çok zor. Hayatım boyunca Thrand oldum, bir kardeş a'ani. Bize birey olmanın iyi bir şey olduğu öğretilmedi. Bize kendi düşüncelerimiz olması gerektiği öğretilmedi. Kendimi düşündüğümde, düşüncelerimde Vordis'i yanımda görüyorum çünkü bu hep böyle oldu. Kendimi onsuz düşünmek çok zor."

Kaşlarını çatarak onu inceliyorum. "Anladığımdan emin değilim." Vordis gitmiş gibi konuşuyor ama... bu doğru olamaz. Gidecek hiçbir yer yok.

Çenesini ovuşturuyor. "Bir a'ani olarak, özellikle birkaç şeyde mükemmelim. Elbette kendimi size adadım ama bundan da öte, rekabet etme konusunda çok iyiyim."

"Ve?" Merakla bekliyorum. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

Bir an için bana o kadar sinirli ve Vordis karşıtı bir bakış atıyor ki şaşkınlıktan gülmek istiyorum. "Sana anlatmaya çalışıyorum."

"Lütfen devam edin." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve göz ucuyla Gail'e bakıp Glory'yi izliyorum. Onun güvende olduğundan emin olduğumda Thrand'a odaklanıyorum.

"Ben bir rakibim," diyor. "A'ani'ye kardeşliğimiz içinde rekabetin iyi olduğu, kabul gördüğü öğretilir. Bu yüzden Vordis bana seni önemseydiğini söylediğinde, bunun rekabet etmemiz gereken bir şey olduğunu düşündüm." Yüz ifadesi mutsuzlaşıyor. "Vordis'i çok kızdırdım çünkü ne zaman senin için bir şey yapmaya çalışsa, bunu bir yarış haline getirdim. Senden hoşlanmıyorum. Onun sevdiği gibi değil. Ama kazanmayı sevdiğim için her seferinde birinci gelmeye çalıştım."

Kalbim göğsümde çırpınıyor. "Devam et."

Thrand omuz silkiyor. "Size sadece kulübeleri bir yarışma haline getirmediğini söylemek istedim. Ben yaptım. Senin için bir tane inşa ettiğini gördüm ve yarışmaya karar verdim. Bu onun için asla kazanmakla ilgili değildi. Bunu yapıyordu çünkü sizin bir eviniz olsun istiyordu. Mağaranızın rahatsız olduğunu söylüyor."

İçimde küçük bir heyecan belirliyor. "Eğer bu bir yarışma değilse, o zaman neden benden kaçıyor? Neden gelip kendini açıklamadı?"

Uzaylının kaşları çatıldı. Bana sanki bir kafam daha çıkmış gibi bakıyor. "Bunu istemediğinizi belirtmişsiniz. O da senin isteklerine saygı duyuyor."

"Oh." Bu berbat. Boğazımı temizliyorum. "Bana karşı onun gibi hissetmediğini söylemiştin. Nasıl... O nasıl hissediyor?" Sorarken ilk kez aşık olan bir genç kız kadar gerginim ama bilmek zorundayım.

"A'ani adanmışlığım nedeniyle seni koruyorum. Bu asla kaybolmayacak." Bir elini kalbinin üzerine koyuyor ve bana ciddi bir bakış atıyor. "Ama

Vordis...bu farklı. Sana baktığında açlıkla bakıyor. Ve diğer erkekler sana baktığında, sanki bo azlarını parçalamak istiyormu  gibi davranıyor."

Bunu sevmem çok mu kötü? Vordis'in gözlerindeki o korumacı bakışı daha önce de g rmu t m ve bunun benim hayal gücüm olmadığını duymak beni çok heyecanlandırdı.

"Ama  imdi onunla konu mayacağına göre, sonsuza dek gitmesinden endişe ediyorum." Thrand'ın yüz ifadesi ciddile ir. "Ondan bunu yapmamasını istemeni istiyorum."

Tam o anda kalbimdeki heyecanlı çarpıntı deh ete d n  yor. Omuzlarımdaki kürkleri sıkıca kavrıyorum. "Sonsuza dek gitmek de ne demek?"

Thrand ba ını sallar. "Kulübeler konusunda bizimle y zle ti in günden beri Vordis eskisi gibi değil. Gözlerindeki hayat söndü. Tartı mak ya da diğerleriyle vakit geçirmek istemiyor. Her geçen gün daha da geri çekiliyor. Kul beni bitirdi inden beri tek yapmak istediği avlanmak. Kayalıklar boyunca yürümeye devam edeceğinden endi eleniyorum. Bir daha asla geri dönmeyecek." Bana hafifçe suçlayan bir bakış attı. "Sen ve Glory olmadan hiçbir şeye sahip olamayacağını söyledi."

Ben ve Glory mi? Oh, tatlı Vordis. Sadece beni istemiyor. Küçük kızımı da istiyor. O güzel, m kemmek, inatçı, lezzetli adam. "Nerede o?"

"Başka nerede olabilir ki? Senin için inşa ettiği kulübede,  afaktan önce ava çıkmaya hazırlanıyor." Başını sallıyor. "Kendini çok yıpratıyor-"

Thrand konuşmaya devam ediyor ama ben çoktan N'dek'in yanındaki koltuğuna yeniden oturmuş olan Gail'e doğru ilerlemeye ba lamı tım bile. "Glory'ye biraz daha göz kulak olabilir misin lütfen?" Pani i sesimden uzak tutmaya çalışıyorum. Hemen Vordis'le konu mam gerekiyor. Gitmesini istemiyorum. Aramızdaki bu çıkmazın devam etmesini istemiyorum. Sadece onu öpmek, ona dokunmak ve karşılığında  p lmek ve dokunulmak istiyorum.

G l   n , kakkahasını istiyorum. Glory'ye sarılı ını izlemek istiyorum. Bir aile olmamızı istiyorum.

Kahretsin, eğer giderse ona gerçekten çok kızaca ım. Gözlerimin arkasına   ke ve hayal kırıklığı gözyaşları süzülüyor ve onları geri kırpıyorum.

"Elbette," diyor Gail, yüzünde meraklı bir ifade. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," diye aceleyle ona güvence veriyorum. Eğilip Glory'nin küçük tatlı alına bir öpücük kondurduktan sonra botlarım kumsalda çıtırdarak toplantıdan çıkıyorum. Yeni kulübelerin nerede olduğunu biliyorum. O günden beri plajın o kısmına gitmekten kaçınıyorum - ki yeni bir bebeğiniz olduğunda bu hiç de zor değil. Bebekle pek bir şey keşfedemezsiniz. Ama şimdi kendimi tekmeliyorum, çünkü tüm küçük kulübelerin bitmiş olduğunu görüyorum, çok sevimli ve sağlamlar. Yerden bir metre kadar yüksekte duruyorlar, kumsalın kayalıklara yakın kısımlarında, zeminin kumdan çok kaya olduğu yerlerde bir platform üzerine inşa edilmişler. Ahşap zeminin dışında, kumla karıştırılmış taş ve kil karışımına benzeyen harçlı duvarlar var. Kulübenin çatısı, tepesinde bir duman deliği olan ve birinden dumanların yükseldiğini görebildiğim gizlenmiş bir çadır. Vordis orada olmalı. Rahat kulübelerin görüntüsünden o kadar etkileniyorum ki bir an öylece durup bakıyorum. Kulübelerin birçoğu sahile yayılmış durumda ve ben bir adım daha atarken alçak bir kadın iniltisi duyuyorum.

Ve dondur.

Bu Vordis'in kulübesinden gelmiyor, değil mi? Onu geri çevirdiğim için şimdi biriyle mi görüşüyor? Kalbim göğsümde parçalanıyormuş gibi hissediyorum ve çılgınca ateşin etrafındaki toplantıda kimin eksik olduğunu düşünmeye çalışıyorum.

Vordis'in kulübesinin önünde dururken, yakınlarda bir kaya yuvarlanıp düşüyor ve ben dönüyorum. Birkaç adım ötedeki bir kulübe sarsılıyor ve harçtan bir kaya daha yuvarlanıyor. Kadın kıkırdaması yeniden yükseliyor. Merakla birkaç adım atıyorum, sonra tahta inleyince duruyorum.

"Kulüben berbat, ahbap," dediğini duyuyorum kadının. "Umarım her şeyi böyle yarım yamalak yapmazsın."

Bridget mi o?

Bir erkek sesi, anlayamayacağım kadar alçak sesle cevap veriyor ve sonra daha fazla kıkırdama duyuyorum ve bunlar hızla inlemeye dönüşüyor. Kendimi röntgenci gibi hissederek parmak uçlarımla geri çekiliyorum. Nedense yanındakinin Vordis olduğunu sanmıyorum. Söylentilere göre A'tam'la takılıyormuş, o yüzden rahat bir nefes alıp Vordis'in kulübesine doğru geri dönüyorum.

Bir bakıma, tüm bunlara kulak misafiri olmak iyi bir şeydi. Eğer Vordis'i istiyorsam, ona nerede durduğumu açıkça belirtmeliyim. Gitmesini

istemiyorum. İstemiyorum.

başka biriyle takılmasını istemiyorum. Bu adama aşık oluyorum ve gülümsediği, eve geldiği kişi olmak istiyorum. Onu öpen kişi olmak istiyorum.

Onun her şeyi olmak istiyorum. Tıpkı Glory gibi, onsuz bir hayat düşünemiyorum. Eskiden Dünya'ya ve yabancı bir gezegende hamile olarak uyanmadan önceki Angie'ye dönmek için her şeyimi verebileceğimi düşünürdüm. Ya şimdi? Şimdi hiçbir şeyi değiştirmezdim. Burada Vordis'le olmak istiyorum. Bebeğimi istiyorum. Bir aile olmamızı istiyorum.

Bu yüzden derin bir nefes alıyorum, olası bir reddedilmeye karşı kendimi çelikleştiriyorum ve sonra kulübenin girişini kaplayan deri perdeyi tırmalıyorum, Icehome'un kapı çalma versiyonu. Ve sadece ben olduğum için, "Tak tak" diye eklemekten kendimi alamıyorum, umarım benim iç şakamı anlar. "Kim o?" diye cevap verir ve ben de "Seni seven kadın" gibi zekice ya da tatlı bir şey söyleyebilirim.

Onun yerine hemen ekranı kapatıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. Vordis'in yüz ifadesi anında endişelendi. "Angie? Glory iyi mi?"

Küçük kızım için bu kadar endişelenmesi kalbimi eritiyor. "O iyi," diyorum usulca. "Söz veriyorum. İçeri gelip konuşabilir miyim?"

Vordis derin bir nefes alıyor ve Glory'nin iyi olduğunu duyunca gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. Yüce Tanrım, bu adamı tüm kalbimle nasıl sevmem? İçeri girebilmem için kenara çekiliyor ve kulübeye adım attığımda içerisinin ne kadar büyüleyici olduğuna şaşıyorum. İçeride dört duvardan başka bir şey olmayan sade bir kulübe olacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, harika. Zemin kaba bir beşgen şeklinde, ortasında taşla kaplı ateşin neşeyle yandığı bir delik var. Bir tarafta, mağaramda üzerinde uyuduğum kürklerden çok daha iyi görünen kabarık, kalın yatak takımları var. Başka bir bölüm ise bir çerçeveye gerilmiş bir post ve üst üste yığılmış birkaç sepetle çalışma alanı gibi görünüyor. Kulübenin uzak ucunda ne olduğunu anlayamadığım perdeli bir alan bile var. İçerisinin dumanlı ya da benim mağaram gibi karanlık ve kasvetli olacağını düşünmüştüm ama rahat, sıcak ve harika. Ayaklarımın altındaki zemin bile şaşırtıcı derecede düzgün ve dalgaların karaya attığı odundan yapıldığı düşünülürse, bu kolay bir başarı değil.

Ona baktım, hayretler içindeydim. "Bunu benim için mi yapıyordun?"

Hiçbir şey söylemiyor, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Deri tayt giyiyor ama ayakları tahtaya karşı çıplak ve saçları dağınık. Onun

Çenesinde koyu renkli bir büyüme var ve titrek ateş ışığında bile gözlerinin altında derin halkalar olduğunu görebiliyorum. O da zayıf görünüyor. Sert.

Zavallı Vordis'im.

Bir süre sonra "Henüz bitmedi," diyor. Kelimeler yavaşça çıkıyor, sanki onlarla ya da düşünceleriyle mücadele ediyormuş gibi. "Senin için daha fazlasını yapmak istedim. Glory'ye büyüdüğünde kullanması için bir oyun alanı ve geceleri karda koşturmak zorunda kalmaman için bir de müstemilat inşa etmek..." Omuz silkerek etrafına bakınıyor. "Mükemmel olmasını istedim."

Düşüncesi bile kalbimi sızlatıyor. Yarışmada "hiçbir şey" kazanma şansı olmamasına rağmen bunu yapıyor. Thrand'ın söylediklerini düşünüyorum - bunu sırf benim güzel bir yerde yaşamamı istediği için yapıyordu. "Vordis," diyorum başımı sallayarak. "Benden bu kadar hoşlanıyorsan, lanet olası bir kulübe inşa etmene gerek yoktu. Sadece beni öpebilirdin-"

Ben konuşmamı bitiremeden, büyük uzaylı yüzümü ellerinin arasına alıyor ve ağzını yüzüme kapatıyor. Bir nefeste aramızdaki mesafeyi aşp beni öpüyor ve bu o kadar harika ki ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrılıyor. Dili sıcak, amansız bir ihtiyaçla ağzıma girerken ona doğru sarkıyorum. Beni hiç bu kadar sert ya da bu kadar aç bir şekilde öpmemişti. Tekrar tekrar, ağzı benimkine sahip çıkıyor, dilinin her darbesi dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor. Sonunda ağzı benimkinden ayrılıyor ve ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Kollarına yapışıyorum, sersemlemiş ve arzunun sıcak kıpırdanışını hissettiğimde biraz şaşırmış bir haldeyim. Glory doğduğundan beri uykudaydı ve bunun bebek sahibi olmanın bir parçası olduğunu, libidomun toparlanmasının uzun zaman alacağını düşünmüştüm. Onu daha önce öpmek hoşuma gitmişti ama beklemekten memnundum.

Ama şu anda, Vordis'in kollarında, damarlarım sıvı ısı gibi hissediyor ve daha fazlası için açım.

Çenesine dokunuyorum ve ona bakıyorum. "Beni öpmenin bir yarışmanın parçası olmadığını söyle. Bunun Thrand'ı yenmek istediğin için olmadığını söyle."

İnliyor ve gözlerini kapatıyor, parmakları yanaklarımda, saçlarımda. "Bu hiçbir zaman Thrand'la ilgili olmadı, Angie. Her zaman seninle ilgiliydi. Seni ilk gördüğüm andan itibaren çok fazla şey istememe neden oldun, bir klonun istemeye hakkı olmayan şeyler." Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Thrand için bu bir yarışma, bir ödül, bir zaferle ilgiliydi. Benim

içinse Angie'nin gülümsemesi, yumuşak elleri,

onun nazik doğası."

Kollarımı boynuna doluyorum ve ağzımı tekrar onunkine bastırıyorum. "Seni kendimden uzaklaştırdığım için özür dilerim," diyorum yüzüne kondurduğum öpücükler arasında. "Anlamamıştım."

"Sana zaman tanımak istedim," diyor, elleri sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi sırtımda aşağı yukarı kayıyor. "Eğer beni istemiyorsan, bu konuda baskı yapmak istemedim."

"Seni hep istedim," diye itiraf ediyorum, nefes nefese. "Ama beni doğru nedenlerle istemeni istedim. Bir ödül olduğum için değil."

"Seni eşim olarak istiyorum," diyor Vordis aniden, sesi çok sert. Gözleri ihtiyaçla parlıyor. "Sana karşı hissettiğim bu açlık, bana senin benim olduğunu ve başka kimsenin olmadığını söylüyor."

"Başka kimseye ait olmak istemiyorum," diye hevesle kabul ediyorum. "Sadece seni istiyorum. Sadece seni istedim." Ve onu tekrar öpüyorum.

Adımı inliyor ve sonra tekrar çok uzun bir süre öpüşüyoruz. Elleri kıcıma doğru kayıyor ve beni kendine doğru çekiyor ve saf, tatlı bir heyecan vücuduma yayılıyor. Dudaklarına karşı inliyorum, sıcaklık vücudumda şarkı söylüyor. Artık kendimi yeni doğum yapmış, yorgun ve ağırlı bir kadın gibi hissetmiyorum. Bir kadın gibi hissediyorum, nokta. Onun kollarında kendimi seksi ve lezzetli hissediyorum ve buna bayılıyorum.

Ağızlarımız isteksizce ayrılırken ona "Seninle uyuyamam," diye fısıldıyorum. Dudaklarım öpüşmelerimizin gücüyle şişmiş gibi hissediyor ama daha fazlasını yapmak istiyorum. "Henüz değil. Şifacıya danışmam gerek."

"Angie, Angie'm," diye mırıldanıyor Vordis, burnumu öpüyor, sonra kaşlarına doğru ilerliyor ve sonra dudaklarını yüzümün her santimine bastırıyor. "Eğer çok yorgunsan seni durdurmayacağım ama şunu bilmelisin ki seni öptüğümde aklıma gelen son şey uyku oluyor."

Kıkırdıyorum. "Bu bir deyim, Vordis. Uyumayı kastetmedim. Gerçek uykuyu." Ellerimin sırtından aşağıya doğru kaymasına izin veriyorum ve sonra kalçalarında, deri taytının bel bandında duruyorum. "Yani, sikişmek. Çiftleşme. Cinsel birleşme. Penis vajinada."

"Ah." Bana mahcup bir gülümseme verdi. "Tam ağzım senin üzerindeyken aniden bitkin düşmene şaşırdım."

"Yorgun değilim," diye onu rahatlatıyorum. Aslında hiç de öyle hissetmiyorum. Şu anda uyku hakkında en ufak bir fikrim yok. Kaslarının ellerimin altında ne kadar sıkı olduğunu ve ona dokunmaya devam etmeyi ne kadar çok istediğimi düşünüyorum. "Veronica'dan onay alana kadar vajinada resmi penis yapamayız, ama... başka şeyler yapabiliriz."

Taytının önünü cesurca okşuyorum, siki deriye baskı yapıyor.



ANGIE

V Ordis'in nefesi boğazından tıslıyor ve bana karşı sertleşiyor. Geri çekilmiyor ama elleri bana sıkıca kenetleniyor. "Angie."

"Durmamı ister misin?" Çenesini ısırarak fısıldıyorum.

"Asla." Gözlerini kapatıyor, parmakları beni kendine doğru çekmek istercesine saçlarımda düğümleniyor. "Ben seninim, nasıl istersen öyle yap."

Buna gülümsemeden edemiyorum. "İstediğim gibi" benim mi? "Ya elimi sikinin her yerine koyarsam?" Ona dokunduğumda kendimi oynak ve güçlü hissediyorum. Uzun boylu ve sert vücutlu olması, herhangi bir insandan daha güçlü olması ve savaşçı vücudunda bir gram bile yağ olmaması önemli değil. Şu anda kontrol bende ve ona dokunurken yüzünü seyretmeye bayılıyorum. "Ya boşalana kadar sana dokunursam?"

Boğazından yarı inilti, yarı sevinç gibi gırtlaktan bir ses çıkarıyor. "Ben de sana dokunmak istiyorum."

"Bunun için zamanımız olacak," diyorum ona yumuşak bir sesle ve tekrar derinin içinden şaftının uzunluğunu okşuyorum. "Ama şu anda sana dokunmak istiyorum. Sana dokunmak istiyorum."

Geldiğini görmek."

"Bunu daha önce bir kadınla yapmadım," diyor, sesi de siki kadar sert. "Bana ne yaptıracaksın?"

"Pantolonunu çıkar-" Sözcükleri söyleyemeden önce onları yırtıyor, deriyi bacaklarından aşağı itiyor ve sıcak, sert uzunluğunu bakışlarıma maruz bırakıyor. "Aman Tanrım."

Vordis ve Thrand çıplaklık konusunda hiçbir zaman utangaç olmadılar, bu yüzden onu daha önce çıplak görmüştüm. Tabii ki çıplak ve ereksiyon halinde olmak bambaşka bir şey ve avucumu ona bastırırken yakut kırmızısı uzunluğuna bakmaktan kendimi alamıyorum. Uzun ve sert, sikinin tepesi kalın ve diğer kısımlarına göre daha canlı, daha derin bir tonda. Damarlar uzunluğunu aşağı yukarı takip ediyor ve kesesi dokunulabilir ve davetkâr görünen hafif siyah bir tüyle kaplı. Burada hiçbir tuhafılık yok, sa-khui'deki gibi çıkıntılar ya da mahmuzlar yok ve aslında bundan gerçekten memnunum. Onu olduğu gibi seviyorum, büyük, kalın, sert ve dokunuşuma hazır.

"İstemiyorsan bana dokunmak zorunda değilsin," diyor bir an durup onu gördüğümde.

Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum ve boğazımdan küçük bir kahkaha kaçıyor. "Sana dokunmak istemediğimi mi sanıyorsun? Vordis, sana uzun zamandır dokunmak istiyordum." Ona yaklaşıyorum, bir kolum beline dolanıyor ve elim kıkına yerleşiyor. Oh, merhamet, bu şimdiye kadar dokunduğum en sıkı kık olmalı. Bir çeyrekliğim olsaydı, şu anda yanaklarından birinde zıplatırdım. "Teninin tenime değmesinden daha çok sevdiğim bir şey yok."

"Ama giyiniksin," diye mırıldanıyor, ben diğer elimle şaftını okşarken bile çenemi kavırıyor. "Ben de senin tenini kendi tenimde hissetmek istiyorum Angie. Bunu pek çok kez düşündüm." Vordis sertçe yutkunuyor. "Düşündüm... hatta kendimi okşadım bile."

"Öyle mi?"

"Evet, ama uzun sürmedi. Çabucak durdum." Adamın yüzündeki ifade üzüntüden ibaretti.

Tekrar kıkırdamak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Ona güldüğümü düşünmesini istemiyorum. "Sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım," diye

itiraf ediyor. "Yapmadın mı?" Şok oldum.

Vordis başını sallıyor ve yanağını okşuyor, bakışlarıyla beni yutuyor. "Klonlara, ellerindeki görev dışında hiçbir şeye odaklanmamalarını sağlamak için cinsel baskılayıcılar verilir."

Ağzım açık ona bakıyorum. Hiç seks yapmadın mı? "Bakire misin?"

"Bu kötü mü?" Hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Hayır! Bu sadece... şaşırtıcı."

"Neden?"

Elimi sikinin etrafında sıkarak ondan bir tıslama sesi çıkarıyorum. "Çünkü çok seksisin. Ve harikasin. Ve şefkatlisin. Bir kadın gladyatörün seni kapmamasına şaşırdım."

Vordis başını sallar. "Ben a'ani'yim. Biz herkes için bir hiçiz."

"Bu doğru değil. Sen benim her şeyimsin," diyorum ona usulca.

İnliyor ve sonra beni tekrar öpüyor, ağzı benimkinde açgözlü. Dili derinlere inerken inliyorum ve elimi onun uzunluğuna doğru hareket ettiriyorum. Geçmiş deneyimlerimden kuru bir çekişin bir erkeğe acı verebileceğini biliyorum, bu yüzden parmaklarımın uzunluğunun üzerinde hafifçe dans etmesine izin veriyorum, başıyla oynuyorum ve shaftının alt tarafını gıdıklıyorum. Nefes nefese bana doğru hamle yaptığında, işaret parmağım ve başparmağımla bir daire çiziyorum ve sikinin başının hemen altında sıkıyorum. Tam olarak birleşmiyorlar ama bu hareket onun için yeterli oluyor. Bana karşı tekrar sarsılıyor, eli sırtıma doğru sıkılıyor. "Daha fazla," diye homurdanıyor, sonra yüzünü saçlarıma gömüyor, sert nefes alıyor. "Angie, daha fazla."

"Vordis." Adını dilimde yuvarlamayı seviyorum, tıpkı adımı söyleyişindeki o seksi, mırıltıyı sevdiğim gibi. "Seni okşamamı ister misin?"

"Evet," diyor hemen, kalın bir sesle. Eli benimkini sikinin üzerinde kavırıyor. "Yap şunu."

Ona hınzırca bir gülümseme veriyorum ve avucumu ağzıma götürüyorum. Sertçe yalıyorum, iyice ıslattıktan sonra tekrar sikinin üzerine koyuyorum ve ona bir

hızlı, sıkı bir vuruş. "Daha iyi mi?"

Eli omzuma kenetleniyor ve başı geriye düşüyor.

Bunu evet olarak kabul ediyorum. Onu tekrar okşuyorum ve elime doğru iterken, daha sert iterken, daha fazlasını talep ederken bile dişlerinin arasından nefesi tıslıyor. Birkaç kez daha avucumun içine pompalıyor ve sonra kısık bir çığlık atarak elime boşalıyor, parmaklarımı yapışkan bir sıcaklıkla kaplıyor. Onu okşamaya devam ediyorum, ciğerleri körük gibi çalışıyor ve vücudu salınımının gücüyle titriyor.

Sonra tamamen hareketsiz kalır.

"Vordis?" Uzaklaşmadan önce onu son bir kez okşayarak soruyorum. "İyi misin?"

Alnımdan öpüyor. "Ben... önemli değil." Alnını tekrar alnıma bastırıyor ve teninin terden hafifçe nemlendiğini hissedebiliyorum. "Bunu zevkli buldun mu?"

"Elbette. İstemeseydim yapmazdım." Ona gülümsedim.

"Size hizmet edebilir miyim?" Yanağıma dokunuyor. "Ellerini yıkadıktan sonra mı?"

Burnumu kırıştırıyorum. Yastık konuşmasının üzerinde biraz çalışılması gerektiği açık, ama destansı bir bakire olduğu için bunu görmezden geleceğim. "Bu gece burada kalabilir miyim? Sadece uyuyarak mı? Ve öpüşmek? Ve dokunmak? Sabah Veronica'yı görmeye gideceğim ve eğer bana izin verirse daha fazlasını yapabiliriz. Ama bu gece sadece seninle kalmaktan mutlu olurum."

Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Seni yanımda istiyorum.

Her zaman. Sonsuza kadar." Bunu ben de istiyorum.



VORDIS

D Yanımda kürkler içinde yatan güzel Angie'min mucizesine rağmen kolay kolay dinlenemiyorum. O benim yanımda uyuyor, bebeği Gail'den alınmış ve şimdi ısınması için ona sokulmuş ve benim vücudum

diğer tarafına karşı. Uyanık kalıyorum, düşüncelerim vahşi ve kaotik. Dün geceyi, dokunuşlarımızı ve daha fazlası için verdiğimiz sözü düşünmeden edemiyorum. Dokunduktan ve o uyumaya gittikten sonra bile, beni daha fazla öpücükle uyandırdı ve tekrar boşalana kadar sikimi çalıştırdı.

İki kez onun dokunuşuyla ödüllendirildim. Özellikle bir bölümüyle ilgili endişelerim olsa da bu beni sevinçle dolduruyor. Sorularım var ve henüz cevapları yok.

Şafak nihayet çatıdaki duman deliğinden görünen bulutları aydınlattığında, kendimi dikkatlice yatağımızdan çıkarıp giyinmeye başlıyorum.

Angie kıpırdanır, gözleri uyuklu bir şekilde açılır. "Vordis? Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda bir tanem," diyorum ona, yanına gidip bir parmak eklemimi yanağına değdiriyorum. Yanağı pembeleşiyor ve yatağa geri dönüp ona tekrar dokunmaktan başka bir şey istemiyorum. "Bir şeyler yapmalıyım ve sonra geri döneceğim."

"Kahvaltıyla mı?" diye soruyor, bebek biraz daha uyurken battaniyeleri Glory'nin etrafına sıkıca sarıyor.

"Evet, yemekle birlikte," diye kabul ediyorum. Bana yorgun bir gülümseme verip tekrar uykuya daldığı an memnun oluyorum. Yeni bir bebeğe sahip olmak zor. Glory diğer küçük çocuklardan daha az telaşlı ama yine de beslenmesi, altının değiştirilmesi, sallanması gerekiyor ve sürekli ilgi istiyor. Şu anda bile yumruklarını sallıyor ve parlak mavi gözlerini bana kırpıştırarak uyanıyor.

Angie bir iniltiyle kıpırdanıyor.

"Uyu," diyorum ona, Glory'yi kucağına almak için eğilirken. "Kızımıza ben bakacağım." Çünkü o artık benim olacak. Angie benim eşim olacak, Glory benim çocuğum olacak ve ben de erkeklerin en mutlusu olacağım.

"Emin misin?" Angie soruyor ama ben cevap verene kadar yarı uykuya dalmış oluyor. Çok yorgun.

Bunu yapabilirim. Glory'yi tenime bastırıyorum, tozlukları ve botları giymeyi bitirirken onu dikkatle kucağıma alıyorum. Elimde bir bebek varken bu hiç kolay değil ve Angie'nin her şeyi nasıl bu kadar kolay gösterdiğini merak ediyorum. Glory beni duraklatan bir nefes çekiyor ve yüzü ağlamak üzereymiş gibi buruşuyor.

"Şşşt," diye mırıldanıyorum, onu bir kez daha zıplatıyorum. Başına, kafa derisindeki yumuşak, solgun saçlara dokunup onu rahatlatmaya çalışıyorum. Eğer ağlarsa, Angie bir daha asla uyuyamayacak.

Yüzü tekrar buruşuyor ve bir anlığına Glory'nin yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi beliriyor. Sonra geçirir. Hayır, bekle. Bu koku bana bunun bir geçirme olmadığını söylüyor. Bu kadar küçük, sevimli bir yaratıktan gelen pis kokunun dehşetiyle burun deliklerim alevleniyor, onu kulübenin uzak tarafına götürüyorum, bir deri yayıyorum ve sonra sargılarını değiştiriyorum, içlerindeki felakete karşı boğuk bir inilti ısıırıyorum. Glory sadece bacaklarını oynatıyor ve kocaman gözlerle beni izliyor ama ağlamıyor.

Pisliğini temizlemeyi, hassas cildini yıkamayı başarıyorum ve Glory'yi yeni derilerle sarmadan önce kendi ellerimi buzlu suyla ovarak birkaç dakika geçiriyorum. Kirlenmiş olanları daha sonra ilgilenmek üzere kulübenin dışına atıyorum ve sonra Glory kollarımdayken kamp boyunca yürüyorum. Bana mutlulukla mırıldanıyor, sardığım tüm kürklerden görünen tek şey küçük kırmızı yüzü

onu içeri alıyorum. Küçük ağzı salyayla kaplı ve soğuk havada buzlanmadan önce dalgınca siliyorum. "Bu sabah annen uyurken şifacıyı ziyaret edeceğiz," diyorum ona. "Sonra acıkırsan sana çay yaparım." Bebekler çay içer mi? Angie'nin memelerinden gelen süt dışında bir şey içtiğini hiç görmedim ama çocuklar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Eğer annelerden biri uyanıksa, ondan tavsiye isteyeceğim. "Belki bir yumurta." Dört kollu çocuğun bunlardan birini emdiğini hatırlıyorum.

Kamp sessiz, ama N'dek'i görüyorum -kayıp ayağı olan N'dek- ana ateşin yanında, koltuk değneği yanında. Kayalardan birinin üzerine oturmuş, kömürleri karıştırıyor ve ben yanından geçerken bana sessizce başını sallıyor. Diğerlerinin arasında otururken bile hep yalnızdır ve yüzünde hep bir mutsuzluk ifadesi vardır. Geçmişte her ne yaşamış olursam olayım, artık bir uzvum olduğu ve Angie ile Glory'ye bakabildiğim için mutluyum.

Dün geceyi ve Angie'nin sikimi okşayışını düşünmeden edemiyorum. Bir gecede iki kez boşaldım, ruhlar merhametlidir. Elbette böyle bir şey yapılmaz.

Kampı geçiyorum ve sonunda şifacının çadırına varıyorum. Veronica ve ejderhası, sanki bir tarafı seçmek istemiyorlarmış gibi, bağlılıklarını göstermek için birlikte kamp kuran diğerlerinin kümelerinin ortasına yerleşmişler. Ya öyle ya da çiftleşirken sessizlik istiyorlar. Bütün gece boyunca A'tam ve insan dışının yumuşak çılgınlıklarını dinledikten sonra bunu anlayabiliyorum. Bunlar vücudumdaki ağrıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı, özellikle de Angie'yi yakın tuttuğumda ve bana dokunma şeklini düşündüğümde. Gerçekten de çok uzun bir gece oldu.

Şifacının çadırına gidiyorum ve girişin dışında bekliyorum. Boğazımı temizliyorum. Kimse dışarı çıkmıyor.

Ekranı çiziyorum.

"Git buradan," diyor sinirli bir erkek sesi ve alçak bir kadın mırıltısı duyuyorum, sonra da bir nefes.

Çiftleşmek üzere mi? Bu topraklardaki herkes sürekli çiftleşiyor mu? Sinirlenerek Glory'nin sallanan küçük yumruklarından birini çeneme vuramadan yakalıyorum ve ellerim dolu olduğu için ekranı tekmeliyorum. "Şifacı ile konuşmalıyım."

"Meşgul," diye asık suratlı bir cevap gelir.

O zaman kesinlikle alçak bir kadın kıkırdaması duyuyorum. Eğer uyanıksa beni duyabilir o zaman. Eğilip çadır derisine karşı konuşuyorum. "Boşaldım."

"Ne?" diye bağıyor erkek sesi ve içeride bir gürültü patırtı kopuyor. "İki kez," diye ekliyorum yardımsever bir şekilde.

Çadırın içinden alçak bir hırıltı geliyor ve ardından Ashtar perdeyi kenara itiyor. Çıplak, aleti kalkmış, yüzü kızarmış ve saçları dağılmış. Kesinlikle çiftleşiyor. Pençelerini göstererek bana öfkeyle bakıyor. "Buraya eşime bunu söylemeye mi geldin-"

"Bu endişe verici," diyorum ve Ashtar bana saldırmadan önce Glory'ye parmağımı uzatıyorum. "Klonlar kısırdır."

Alçak kadın kahkahaları yeniden başlıyor ve ardından Veronica başını çadırından çıkarıyor. Ashtar'dan bile daha kızarmış görünüyor, memelerine bir kürk tutuyor. "Dostum. Bana bunu söylemeye mi geldin?"

"Evet." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu sorunlu, değil mi? Klonlar kısırdır."

"Bunun ejakülatla hiçbir alakası yok," diye söze başlıyor Veronica, ancak arkadaşı ona şiddetle sahiplenici bir bakış atınca kıkırdıyor. "Ben sadece bilimsel açıdan konuşuyorum bebeğim. Tecrübelerime dayanarak değil."

"Neden boşaldığımı bilmem gerekiyor," diyorum ona, sesimdeki aciliyetle. Vücudumda gerginliğin arttığını hissedebiliyorum. Bu sorunun ciddiyetini anlamıyor mu? "Bir sorun var."

"Aman Tanrım." Veronica elini yüzünde gezdiriyor. "Ashtar, başka biri uyanıp sihirli değneğini görmeden önce onu içeri al."

Ashtar sadece hırlıyor, bana keskin dişlerini gösteriyor. Hareket etmiyor. "İstemiyorum."

"Bu iyileştirici bir şey, söz veriyorum." Uzanıp onun bacağına dokunuyor. "Hiçbir yerine dokunmayacağım. Sadece onunla biraz konuşmak istiyorum."

Drakoni bana bir kez daha isyankâr bir bakış attıktan sonra çadırına geri dönüyor. Onu takip ediyorum ve ben içeri girdiğimde, eşinin önünde durup onu benden koruyor ve bana doğru bakıyor. Veronica vücudunun etrafındaki kürkleri ayarlayarak onu gözlerden gizlerken sadece eğlenmiş görünüyor.

"Glory'yi ziyarete mi getirdin?" Bebeğe bakıp gülümsüyor.

"Angie'nin daha sonra uyumasını istedim. Çok yorgun."

Veronica'nın kaşları havaya kalktı. "Yani...tamam. Bu yorumu bir kenara bırakıp burada olma sebebine odaklanacağım. Boşalma. Kendi kendine mi oldu yoksa yardım aldın mı?"

"Veronica," diye homurdanıyor Ashtar, sesinde bir uyarı var. Veronica onu bir kez daha okşuyor ve beni izliyor.

"Angie sikime dokundu," diye itiraf ediyorum. "Ona... bunu yapmamasını söylemeli miyim?" Bu düşünce yıkıcı. Bana böyle dokunduğunda aldığım zevki hiç tatmamıştım. Ama eğer bu vücudumun arızalanmasına neden olarsa, sanırım durmalıyız. Sağlığımı tehlikeye atacak hiçbir şey yapamam çünkü Angie ve Glory'ye bakmak için güçlü olmalıyım.

Şifacı elinin arkasında bir kıkırdamayı bastırıyor. "Özür dilerim. Yatağımın başucundaki tavrım üzerinde gerçekten çalışmam gerekiyor." Boğazını temizliyor ve yüzünü toparlıyor. "Hayır, durmak zorunda değilsin. Bir kadının bir erkeğe dokunması normal bir şeydir. Vücudunu doruk noktasına kadar çalıştırdığında boşalacaksın-"

Durumun ciddiyetini anlaması için "İki kez," diye düzeltiyorum. "Bir gecede."

Yine kıkırdıyor. "Evet, iki kez iyi. Eğer gerçekten istiyorsan bundan daha sık da yapabilirsin. Sana söz veriyorum hiçbir şey acıtmayacak."

"Ama..." Glory bir ses çıkarıyor ve sonra yumruğunu emerek dikkatimi dağıtıyor. Bir şeye ihtiyacı olmadığından emin olmak için tombul yanağına dokunuyorum ve sonra şifacıya dönüyorum. "Bunun normal olduğundan emin misiniz? Bana her zaman bir klonun boşalmayacağı söylendi. Bizim böyle bir yeteneğimiz yok. Biz kısırsız."

"Ah, seni değerli kar tanesi, uzanıp yanağını çimdiklemek istiyorum." Veronica elleriyle sıkma hareketi yapıyor. "Sana çok yalan söylendi, seni masum şey. Eğer tesisatınız insanlar gibi çalışıyorsa -ki eminim öyledir, çünkü kuzenlerimiz gibi görünüyorsunuz- doruğa ulaştığınızda boşalma olayı normaldir. Ve vücudunuzun izin verdiği sıklıkta orgazm olabilirsiniz. Klon olduğunuz için sperm sayınız daha düşük olabilir ama bunun spermle bir ilgisi yok. Ve ben burada kahvaltıdan önce bir yabancının sperminden bahsediyorum. Vay canına, hayatım çok garip." Gözlerini kırıştırıyor.

"Yani... bu normal mi?" diye yavaşça soruyorum, emin olmak için. "Ben... arızalı değil miyim?"

"Yani, eğer yüksek sperm sayısı istiyorsanız, bunu bilemem. Emin olmak için sana dokunmam gerek-" Ashtar hırlamaya başlayınca gergin bir kıkırdamayla sözünü kesiyor. "Ama ne var biliyor musun? Dokunmayacağım. Bırakalım da bu işi bitler halletsin. TLDR-whack away, my friend." Havada bir el sallıyor. "Sarkıtıcın gayet normal çalışıyor."

"Anlıyorum." Bir an düşündüm, değerlendirdim. Angie boşalmamdan dolayı telaşlanmış görünmüyordu. Belki de tüm erkeklerin bu şekilde boşalması aslında normaldir. Bunun, üremememiz için klonlarla ayarlanan başka bir şey olduğunu sanıyordum. Belki de baskılayıcıların bununla düşündüğünden daha fazla ilgisi vardı ve geri kalanı sadece arena gevezeliği, asla bir dişiyle çiftleşmemiş ve asla çiftleşmeyecek erkekler tarafından yayılan söylentilerdi.

Homurdanıyorum. İlginç. "Sence Thrاند da boşalabilir mi?"

"Ee, spekülasyon yapmazdım ve iyileştirme perspektifinden başka bir şey bilmek istemem." Arkadaşı kıldandığında ona yatıştırıcı bir dokunuş yapıyor. "Ama bir yeri yaralıysa onu iyileştirebilirim. Aksi takdirde, kürklerin altında ne yaptığı kendi bileceği iş."

Başımı salladım. Daha fazla soru soramadan yarı açık kapıdan bir ses geliyor ve güzel Angie'm içeri eğiliyor. Kucağımda Glory'yle beni görünce şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh. Vordis, buradasın." Yüzü solgunlaştı, gözleri şokla parladı. "Glory-"

"Her şey yolunda," diye onu paniğe kapılmadan rahatlatıyorum. "Sadece şifacıya sorularım vardı. Artık işim bitti."

"Ben de bu yüzden buradayım." Angie'nin yanakları pembeleşir. "Bir saniyen var mı, Veronica? Söz veriyorum uzun sürmeyecek."

"Elbette," diyor Veronica ve o bir şey söyleyemeden arkadaşını tokatlıyor.

Ashtar kaşlarını çatıyor ve sanki hak iddia ediyormuş gibi sahiplenici bir elini eşinin kürkle kaplı dizine koyuyor.

Ayağa kalkarak Angie'ye "Kulübemizde görüşürüz," diyorum. Glory'yi kalçamda ayarlıyorum - tuhaf bir şekilde onu taşımaktan zevk alıyorum ve Angie'nin ellerine dokunuyorum

Omuz. "Glory'yi yanımda tutacağım, böylece şifacıyla baş başa bir an geçirebilirsiniz."

Gözleri yumuşuyor. İyi olduğuna dair kendini rahatlatmak istercesine kızına dokunuyor ve sonra bana doğru gülümsüyor. "Teşekkür ederim, Vordis. Çok tatlısın."

Başımı sallıyorum ve sonra dışarı çıkması gereken duygularla dolu olduğum için, bir elimi boynunun arkasına koyuyorum ve ona şiddetli, sahiplenici bir öpücük veriyorum. Ağzının tadı en sevdiği sabah çayı ve vaat gibi ve onu bıraktığımda gözlerindeki şaşkın, memnun bakış hoşuma gidiyor. "Uzun sürmesin," diye mırıldanıyorum, yanağına dokunuyorum ve sonra yoluma gidiyorum.

Eğer Angie benimse, onu istediğim sıklıkta öpeceğim... ve sık sık öpüşme düşüncesi hoşuma gidiyor.



ANGIE

I Veronica'nın çadırına oturduğumda biraz şaşırdım ve sersemledim. Ashtar bir alakarga kuşu kadar çıplak (ve bu üzücü, ama buna alışmaya başlıyorum) ve Veronica sanki kıkırdamış gibi görünüyor.

Ben hâlâ Vordis'i ve o sert öpücüğü düşünüyorum. Hiçbir şeyin benim kocaman, kıpkırmızı uzaylı iri kıyımımın minik kıpkırmızı bebeğimi tutmasından daha seksi olabileceğini düşünmüyordum ama o öpücük bunu yapabiliirdi. Hayallere dalarak ağzıma dokunuyorum ve dün geceyi, onunla uyumanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum. Ne kadar doğru hissettirmişti, sanki mutluluğumun son parçaları da yerine oturuyordu.

"Yani?" Veronica soruyor, dudakları sessiz bir eğlenceyle kıvrılıyor. "Bu güzel sabahta size nasıl yardımcı olabilirim?"

Yüzüm kızarıyor, çünkü duygularımın yüzümden okunduğunu hayal ediyorum. Çok... mutluyum. "Henüz seks yapıp yapamayacağımı bilmek istiyorum."

Veronica başını geriye atar ve keyifle güler. "Sen de mi? Lanet olsun, sizi azgın köpekler. Bu çok sevimli. Bir oda tut derdim ama sen benden çok öndesin." Sırıttıyor ve çenem düştüğünde elimi sıkmak için uzanıyor. "Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum."

"Ne demek ben de? Vordis ne soruyordu?" Birdenbire çılgınca

Merak ettim. Veronica'ya benimle seks yapıp yapmayacağını sormaya mı geldi?

"Hayır," diyor ve başını hafifçe sallayarak ellerini havaya kaldırıyor. "Başkalarının tıbbi sorunları hakkında bir bok söylememen gerektiğine dair insan kanunlarını yeterince hatırlıyorum. Eğer bilmeni istiyorsa, sana kendisi söyleyebilir."

"Vordis'in tıbbi sorunları mı var?" Şok olmuş bir şekilde yankıladım. "O iyi mi?"

Ashtar sadece homurdanıyor ve ayağa kalkarak çadırdan dışarı çıkıyor. "Sana yiyecek getireceğim dostum, çünkü biraz zamanın olacağı belli."

Onun gidişini izliyoruz ve ben şifacıya bakıyorum. "Kötü bir zaman mı?"

"Ashtar'a göre, evet. Bana göre de evet. Bölünmek en sevdiğim an değildi ama buradasın, o yüzden sohbet edebiliriz." Bana gülümsüyor, yüzü kendi sevinciyle aydınlanıyor. "Ashtar biraz huysuzsa kusura bakma. Bence bu kadar korumacı olması çok sevimli. Bu kamptaki tüm erkeklerin bana asılmaya geldiğini düşünüyor. Buna inanabiliyor musun?" Kıkırdıyor. "Sanki onları sopayla dövüp uzaklaştırması gerektiğini düşünüyor. *Benden*. Çok tatlı."

Midem bulanıyor. "Vordis-"

"Oh, hayır." Elini havada salladı. "Başından beri senden övgüyle söz etti. Ashtar hepsinin kendi kadını elde etmeye çalıştığını düşünüyor, koca aptal. Kusura bakma, bu sabah dikkatim dağınkı. Doktor cinsel birleşmenin ortasındaiken biri kliniğe gelirse böyle olur." Küçük bir iç çekti. "Ne diyordun?"

"Seks mi? Yeterince zaman geçtiğini düşünüyor musun?"

Doğruldu. "Ah. Doğru. Yani sen ve Vordis işlere devam mı edeceksiniz?" Kaşlarını bana doğru oynatıyor. "Onu bebeğini tutarken gördün mü? Tanrım, çok tatlı değil mi? Ashtar'a bunu söylediğimi söyleme ama erkeklerin bebek tutması beni gerçekten etkilemeye başladı. Hamilelik hormonlarından olmalı. Eğer bundan bahsedersem, Ashtar kamptaki her bebeği kucağına almaya çalışacak." Yüz ifadesi hülyalı bir hal alıyor. "Aslında belki de bundan bahsetmeliyim."

"İstersen Glory'yi tutabilir. Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim," diyorum,

konuşmayı nazikçe geri çekmeye çalışıyorum. Veronica bu sabah geveze ve dalgın bir ruh halinde, erkeği hakkında konuşuyor. Ben erkeğim hakkında ya da daha iyisi vücudum ve henüz erkeğimi kaldırıp kaldıramayacağı hakkında bir şeyler duymak istiyorum. "Sence yeterince zaman geçti mi? Geçen gün Liz ve Harlow'la sohbet ediyordum ve oldukça hızlı bir şekilde geri döndüklerini söylediler, ama kulaktan kulağa oynadılar. Bu tür şeyleri belirlemekte yeterince iyi olup olmadığımı bilmiyorum, bu yüzden bana söyleyip söyleyemeyeceğinizi sormak istedim."

Veronica ellerini uzatıp ona dokunmamı işaret ederek, "Bitine bakıp işlerin nasıl gittiğine bakabilirim," diye kabul etti.

Hevesle ellerini ellerimde kavıyorum ve yüzünü inceleyerek bekliyorum.

Gözlerini kapatıyor, konsantre oluyor ve bir an için gülmek için delice bir dürtü hissediyorum. Doktorların, makinelerin ve bilimin olduğu bir yerden ayrıldığımı ve şimdi "iyileşmenin" bir kadınla el ele tutuşup o benim bitimle iletişim kurarken gerçekleştiğini düşünmek? Çok saçma görünüyor... ama işte buradayım, cevabını merakla bekliyorum.

Yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor ve kaşlarını

çatıyor. "Ne?" Bekleyemeyerek soruyorum. "Ne oldu?"

Tek gözünü açıp gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bir şey yok. Bana bir saniye ver." Ve gözlerini tekrar kapatıp konsantre o l u y o r .

Endişeyle, nefesimi tutarak sessizce bekliyorum. Bir sorun mu var? Vücudum doğumdan sonra düzgün bir şekilde iyileşmedi mi? Tüm yeni annelerin hissettiği uyku yoksunluğu dışında kendimi harika hissediyorum. Yaptığım onca emzirmeye rağmen göğüslerim bile acımıyor. Sadece harika hissediyorum. Ya da ben öyle sanıyordum. Şimdi endişeliyim.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından Veronica gözlerini açıyor ve bana sabit bir bakış atıyor. "Umarım bebekleri seviyorsundur."

Ha? "Tabii ki onları seviyorum. Ne demek 'umarım bebekleri seversin'?"

Parmaklarımı sıkıyor ve sonra ellerimi bırakıyor. "İyi ve kötü haberler var. Önce hangisini istersin?"

Aman Tanrım. Kötü haber mi? Midem sıkışıyor ve korkunç bir an için

Kusacak mıyım diye merak ediyorum. "Kötü haber mi?" Fısıldıyorum, midem bulanıyor. "Ne tür bir kötü haber?"

"Oh, seni korkutuyorum. Özür dilerim." Yüzünü buruşturuyor. "Kahretsin, gerçekten ama *gerçekten* yatak başı tavırlarım üzerinde çalışmam gerekiyor. Pekâlâ, iyi haber şu ki vücudun harika durumda ve Vordis'i gönlünce becerebilirsin, herhangi bir sorun çıkmayacaktır. Vücudunun acı çektiğini ya da sakatlık sonrası iyileşme sürecinde olduğunu fark etmedim. Cinsel organın güçlü ve harekete hazır... ve bu da kötü haberin bir parçası. Bitin gerçekten harekete hazır." Kaşlarımı çattığımda devam ediyor. "Tahminimde yanılmıyorsam önümüzdeki birkaç gün içinde rezonansa girmek üzeresin. Yükseldiğini hissedebiliyorum. Sanki bitin kendisi, gerçekleşmeden önce titreşimi içinde taşıyor. Willa'yla rezonansa girmeden önce Gren'de bunu hissettim ve seninki de aynı şeyi hissettiriyor."

Nefes nefese kaldım, ellerimi onun ellerinden çektim. Şok oldum. Bu duymayı beklediğim son şeydi. "Rezonans mı? Bebek sahibi olduktan hemen sonra mı?"

Veronica omuz silkiyor. "Bitin sabırsızlanıyor olabilir mi? Demek istediğim, eğer vücudun bunu kaldıramasaydı, bu olmazdı, ama dediğim gibi, çabucak iyileştin, yani sanırım o tarafta her şey hazır. Ama evet, rezonans. Çok yakında."

"Aman Tanrım." Ellerimi ağzıma bastırdım, tamamen şaşırmıştım. Glory'yi seviyorum ama rezonansın benim için söz konusu olacağını hiç düşünmemiştim. Bunun herkesin başına gelen bir şey olacağını düşünmüştüm, çünkü rahmim zaten doluydu. "Belki bir gün" denen şeylerden biriydi. Ama rezonansa girmek... şimdi mi? Bu, birbirine çok yakın iki küçük çocuğum olacağı anlamına geliyor.

Daha da ötesi, Vordis'e olan hislerimle uzlaştıktan hemen sonra biriyle çılgınca rezonansa gireceğim anlamına geliyor. "Kim?"

"Keşke sana söyleyebilseydim." Yüzünü buruşturuyor. "Gren'in bitinin Willa için çılgılık attığı çok açıktı. Seninki o kadar belli etmiyor."

"Ama... Vordis..."

Dudağını ısıırıyor.

Kendimi tamamen sönmüş hissediyorum. "Kamptan temelli ayrılacak.

başka biriyle." Kahretsin, başka biriyle birlikte olursam mahvolurum. Harika, şefkatli a'ani gladyatöründen başka kimseyi istemiyorum. Başka hiç kimse beni gerçekten onun gördüğü gibi görmedi. Bitlerin insanları her zaman mutlu bir şekilde eşleştirdiğini biliyorum ama Vordis'ten başka biriyle mutlu olmayı hayal bile edemiyorum.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Veronica elini kaldırdı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diyor. "Mari ve T'chai hakkında düşünüyorsun, değil mi? Onların rezonansını nasıl kapattığımı? Bunun istediğin şey olduğundan gerçekten ama gerçekten emin olman gerektiğini söyleyebilirim. Yani, şimdiye kadar kimse katlanamadığı biriyle eşleşmedi. Gördüğüm kadarıyla bitler seçme konusunda oldukça iyiler." Yüzü kıpkırmızı oldu ve Ashtar'ı düşündüğünü anlayabiliyorum. "Daha sonra açılmasını isteyebileceğin bir şeyi kapatmak istemezsin, tek söylediğim bu."

Sertçe yutkunuyorum. "Yani ileride daha fazla çocuk istersem, seçimim bunun olmasına izin vermek ve en iyisini ummak mı olacak?" Başını salladığında, aklıma gelen ani bir düşünce midemi bulandırıyor. Tanrım, ya Thrand'sa?

Thrand'a rezonans yaparsam Vordis ölür. Bunu kaldıramaz. *Benim* de kaldıracabileceğimi sanmıyorum. Keder beni boğuyor. "Ah, Veronica, bu hiç adil değil."

"Biliyorum, tatlım." Uzandı ve ellerimi sıktı. "Şifacı olmanın boktan tarafı da bu. Bazen kötü haberler vermek zorunda kalıyorum. Ama Vordis'i seviyorsan ve o da seni seviyorsa, git onunla konuş, tamam mı? Belki yürütebilirsiniz? Taushen bana ailesinin üçlü bir çift olduğunu söylüyordu. Annesi, babasıyla yankılandığında başka biriyle çoktan zevkle çiftleşmiş miydi? Onu birlikte büyütmüşler ve mutlu olmuşlar. Bu insanlar için garip değil."

"Bana tuhaf geliyor," diyorum ona ve Vordis *ile* Thrand'ın (ya da başka bir yabancının) oturduğu mutlu bir ocak hayal etmeye çalışıyorum. Bunu yapamıyorum. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor ama başımı sallıyorum. "Vordis'le konuşacağım. Belki... belki bir şeyler düşünüyoruz." Ruhumdaki tüm umutlar tükendi.

Neden bu gezegen beni rahat bırakmıyor?



ANGIE

I oğrudan Vordis'in kulübesine dönmek yerine, buraya ilk geldiğimde yaptığım ve dünyanın adaletsizlik ve sefaletle dolu olduğunu düşündüğüm gibi sahil boyunca yürümeye başladım. Hamile olmak

Gizemli bir bebek harika oldu çünkü bana küçük Glory'mi getirdi. Ama Vordis'ten başka biriyle rezonansa girersem, bu sefaletten başka bir şey olmayacak. Sanki tüm bu dünya benimle oynuyor, bana mutluluk veriyor ama sonra ipin ucundaki havuca ulaşmaya çalışan bir eşek gibi onu tekrar elimden alıyor gibi hissediyorum.

Vordis'i kaybedersem ne yapacağım? Buna nasıl dayanacağım?

Çarpan dalgalara bakıyorum, ama tıpkı daha önce olduğu gibi, bana cevap ya da huzur vermiyorlar. Durmadan sahile vuruyorlar, bu dünyanın ne kadar berbat olduğunu fırtınalı bir şekilde hatırlatıyorlar. Ve beni üzüyorlar. Vordis'le birlikteyken yalnız değilim ve şimdi bu dünya onu benden almak istiyor. Veronica'dan bitimi kapatmasını isteyebilirim, ama ya Vordis başka biriyle yankılanırsa? Ya kendimi daha fazla çocuktan mahrum bırakıyorsam - ya da her kimle rezonansa giriyorsam? Ya Vordis beni paylaşmak pahasına da olsa kalırsa?

Hayal kırıklığı içinde ellerimi alnıma bastırarak inliyorum. Ne yapacağım ben?

Vordis'i düşünüyorum. Sevgi dolu öpücükleri ve dokunduğum zamanki yoğun

şaşkınlığı.

Dün gece. Yoluma karar verene kadar ona hiçbir şey söylememem gerektiğini biliyorum ama içgüdülerim yeni sorunumu ona itiraf etmemi söylüyor. Düşüncelerini duymak, tavsiyelerini almak, sorunlarım için ağlarken bana sarılmasına izin vermek istiyorum. Vordis'le bir şeyler paylaştığımda, her zaman biraz daha iyi sonuçlanıyor gibi görünüyor. Tüm bunlar boyunca o benim dayanağım oldu.

Yalnız değilim. Yıkıcı bir haber olsa bile, bana yardım etmek için yanımda olmak isteyecektir.

Kükreyen dalgalara sırtımı dönüyorum ve biraz daha kararlı bir şekilde kulübeye geri dönüyorum. Panikliyorum ama Vordis aklımı toplamama yardım edecek. Olaylarla başa çıkmanın en iyi yolunu görmeme yardım edecek. Hepsinden iyisi, çıldırdığımda bana sarılabilir. Saçlarımı okşayabilir ve bana her şeyin kontrol altında olduğunu söyleyebilir. Bitim ne derse desin, başka bir adamın eşi olmama izin vermez.

Biyolojik bir zorunlulukla savaşmaya çalışmanın saçma görüldüğünü biliyorum ama Vordis'in başıma kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğini anladığımda rahatlıyorum. Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. Gerginlikle çarpıyor ama yankılanmıyor. Henüz yok.

Belki Veronica yanılıyor. Belki uzun bir süre rezonans olmayacak, ya da hiç. Gren'in bitinin benimkinden farklı hissettirdiğini söylememiş miydi? Bu sadece bir hata olabilir.

Haydi gezegen, diyorum sessizce, sanki tüm sorunlarımın suçlusu bu yabancı dünyaymış gibi. Bana bir iyilik yap. Bunun Vordis'le olan ilişkimi mahvetmesine izin verme. Onu çok fazla istiyorum. Onu çok fazla istiyorum.

Gezegen doğal olarak cevap vermiyor. Kulübeye doğru ilerliyorum, hedefim görüş alanımda ve çatıdan bir duman bulutunun yükseldiğini görüyorum, bu sabah ateş yaktığının bir işareti. Bir elimle tuniğimin önünü yokluyorum ve yumuşak derinin nemli olduğunu, göğüslerimin sızıntı yaptığını fark edince yüzümü buruşturuyorum. Kızımı besleme zamanı.

Kulübenin girişinde bir ekran var ve içeri girmek için izin istemem gerekip gerekmediğini düşünerek duraksıyorum. Bir an sonra bu fikri bir kenara bırakıyorum. Vordis'e güveniyorum ve her adımında yanımda oldu, inanmadığım zamanlarda bile. Beni içeride isterdi, çünkü onunla birlikte olurum. Bu yüzden onu bir kenara ittim ve içeri girdim.

Önümdeki manzara karşısında kalbim eriyor. Vordis, Glory'yi kürklerin üzerine yatırmış, bebek küçük bacaklarını havada tekmeliyor ve Vordis ona

surat yaparken ona miyavlıyor. Minik eli Vordis'in parmaklarından birine dolanmış ve Vordis her iki parmağının arasında sırtıyor.

aptal bir surat takınıyor, yüz hatlarını bozuyor ve kız güldüğünde kıkırdıyor. "Sen cesur bir kızsın," diyor ona. "Annen gibi sert ve bir o kadar da güzelsin."

Sanki orada büyüyen düğümü zapt edebilirmişim gibi bir elimi boğazıma koyuyorum. Cesur mu? Güzel mi? İkisi de değilim, ama onun gözünde böyle biri *olduğuma seviniyorum*. Her şeyden çok, onun da kızıma tapıyor gibi görünmesini seviyorum. Diğer erkeklerin çoğu adadaki diğer kadınların peşinde onu ve beni tamamen görmezden geldi. Vordis yüzde yüz ve yüzde on oradaydı.

"Seni seviyorum," diye ağzımdan kaçırıyorum, kelimeleri daha fazla tutamıyorum.

Vordis başını kaldırıp bana bakıyor, yüzündeki ifade bir zevk ifadesine dönüşüyor. "Angie'm. Her şey yolunda mı?" Glory'yi kollarının arasına alıyor, başını ve boynunu kucaklamaya özen gösteriyor ve gülümsüyor. "Huzursuzdu, ben de dikkatini dağıtmayı düşündüm."

"Harika gidiyorsun," diyorum ona, tuniğimin önündeki bağcıkları çözerken. "Ve o sadece aç." Sorunun "her şey yolunda mı" kısmını geçiştiriyorum ve cevap vermekten kaçındığımı fark etmemesini umuyorum. Oturup kollarımı açıyorum ve onu dikkatle bana uzatıyor, tuniğimi açıp küçük kızımı göğsüme koyuşumu dikkatle izliyor. Aç bir sesle mememe yapıyor ve sonra Glory'nin emzirirken çıkardığı gürültülü küçük homurtular dışında kulübe sessizliğe bürünüyor.

Vordis sadece kıkırdar. "Onu dinle. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi davranıyor." Yanıma oturuyor, kollarım Glory ile dolu olduğu için saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve sonra burnunu yanağıma ve kulağıma sürtmek için eğiliyor. "Döndüğüne sevindim. Seni özlemiştim."

Ona yaslanıyorum, onun yakınlığından son derece memnunum. Başka biriyle rezonansa giremem. Bu bir hata. Öyle olmak zorunda. Şu anda öylesine sevgi ve neşeyle doluyum ki evren bunu benden alamaz. "Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum ona şiddetle ve bunda ciddiyim. Ona bakıyorum ve gözlerinde öyle bir sıcaklık, öyle şiddetli, sahiplenici bir zevk var ki içim ürperiyor. "Glory'nin işi biter bitmez onu yatıracağım ve sonra sen ve ben birlikte biraz zaman geçireceğiz, tamam mı?"

Eğildi ve kulağıma ısırıldı, sonra çıplak tenime bir öpücük kondurdu.

Tuniğimin bol yakasından dışarı fırlayan omzum. "Şifacı sorularına cevap verdi mi?"

"Mmm."

Vordis duraklıyor ve ardından ekliyor: "Boşalmam normal."

Tamam, bu biraz sohbetin yönünü değiştirdi. Bir an sessizliğe gömüldüm ve sonra muhtemelen Veronica'ya sorduğu şeyin bu olduğunu fark ettim. "Bunun senin için normal bir şey olmadığını fark etmemiştim."

"Ben de bilmiyordum," diye itiraf ediyor. "Çiftleşme hakkında bilmediğim çok şey var. Mekanığı biliyorum elbette. Diğer gladyatörlerin dövüşlerden sonra dişileri örttüğünü gördüm ama bana hep a'ani'lerin farklı olduğu söylendi. Steril. Ben düşünmedim... şey, önemli değil. Bana yalanlar söylendi." Ağzını tekrar köprücük kemiğıme sürtüyor. "Ama şimdi burada seninleyim ve başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Doğru," diye kabul ediyorum ve kalbim onun için bir kez daha acıyor. Burada olmak onun için de ne kadar sinir bozucu ve tuhaf olmalı. Burada değişimlerle mücadele eden tek kişinin ben olduğumu sanıyordum ve görünen o ki Vordis'in de kendi şeytanları varmış. İçimi bir suçluluk duygusu kaplıyor ve uzanıp yanağını okşuyorum. "Eğer pratik yapman gerekirse, seve seve yardım ederim."

Kahkahasının elime çarpmasını seviyorum. Ağzını avucuma bastırıyor. "Seni bu konuda ikna edeceğim."

"Lütfen yap."

Tekrar boğazıma sokuluyor ve ona duyduğum ihtiyaçla doluyorum. Ona bakıyorum ve gözlerim onun parlak mavi gözleriyle buluşuyor. Teninde mavi bir alev gibiler ve içlerinde sıcak bir ihtiyaç parlıyor. Tuniğı bedenimden sıyrıp atmasını ve bana dokunmaya devam etmesini, tenimi okşamasını ve okşamalarla benimle sevişmesini istiyorum... ama kollarımda emzirdiğim bir bebek var. Glory bir an telaşlanıyor, ben de göğüslerimi değiştiriyorum ve o an geçiyor. Yanağıma dokunuyor ve sonra tripodu ve keseyi ateşin üzerine koymak için kalkıyor, bitki çayı koyuyor ve ben bebekle meşgulken etrafta oyalanıyor. Yemeğini bitirdikten sonra gazını çıkarıyorum ve uykuya dalana kadar onu nazıkçe sallıyorum. Sepetine yerleştirdikten sonra Vordis'e dönüyorum, elim açık tuniğimin bağcıklarında.

"Açık kalsın," diye mırıldanıyor, bana bir fincan çay uzatırken bile. "Sana bakmayı seviyorum."

Bir yudum alıyorum ve kız gibi saçlarımı parmaklarımla taramaya çalışma dürtüsüne direniyorum. Her yeni anne gibi ben de çoğu zaman tam bir dağınıklık içindeyim. Tuniğimin üzerinde bile geçirme lekeleri var. "Sana bakmayı tercih ederim," diye geçiştiriyorum.

Kaşlarını çatarak çıplak göğsüne bakıyor. "Ama sen öylesin."

Kıkırdamamı bastırıyorum çünkü Glory'yi uyandırmak istemiyorum. Bunun yerine çay bardağımı güvenli bir şekilde yere bırakıp birkaç adım sürünerek onun yanına oturuyorum. "Tak tak," diye fısıldıyorum, bakışlarım onunkileri arıyor.

"Vordis burada," diye mırıldanıyor, sonra bana şeytani bir sırıtış atıyor.

Başımı sallıyorum, sırtarak karşılık veriyorum. "Şu anda denemiyorsun bile."

"Yanlış yaptığımda gülümsemeni seviyorum. Bu tüm şakalardan daha iyi."

Ah, bu adam. Elimi uzatıp göğsüne koyuyorum ve sonra kollarımı ona sarıp yüzümü tenine gömmek için delice bir istek duyuyorum. Sorunlarımı düşünmek istemiyorum ama şimdi ortalık yeniden sessizleştiğine göre, onlar da içime sızıyor. "Bana sarılır mısın lütfen?"

Hemen kollarını bana doluyor ve beni iri bedenine yaslayarak sıcaklığıyla ve harika kokusuyla sarıyor. Derin nefes alarak ona sarılıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor. Eli rahatlatıcı bir dokunuşla sırtımı okşuyor.

"Bana biraz zaman ver, sana anlatacağım. Kafamı toparlamam lazım," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kokusunun beni sarmasına izin veriyorum.

"Her ne ise," diye mırıldanıyor, "Bununla birlikte yüzleşeceğiz."

Görmezden gelmeye çalıştığım gözyaşlarım göz kapaklarıma batıyor ve kulağımı göğsüne dayayıp kalbini dinliyorum. Durmadan, hızla, yüksek sesle atıyor. Sanırım bu benim yakınlığım ve harika Vordis'im gergin. Bu yüzden kalbi göğsünde bu kadar hızlı çarpıyor. *Keşke sen olsaydın*, diyorum ona. *Sadece biraz daha yüksek sesle, biraz daha fazla, ve sen rezonans olurdun.*

Sanki beni duyuyormuş gibi, göğsündeki çarpıntı artıyor.

Dik otururken bile nefesim kesiliyor ve gözlerinin içine bakıyorum.

Vordis'in neler olduğunu anlaması bir an alıyor. "Benim khui'm," diye mırıldanıyor, eli kalbine gidiyor. "Sikime yaptığın gibi ona da komut verdin mi?"

"Hayır," diye nefes alıyorum. "En azından ben öyle düşünmüyorum. O güce sahip değiliz, değil mi?" Kafamı temizlemek istercesine sallıyorum. "Umurumda değil! Tek bildiğim benim sana, senin de bana rezonansa girdiğin." İçimden mutlu bir kahkaha kaçıyor. "Oh, Vordis!"

Göğsünün ortasındaki deriyi ovuşturuyor, ifadesi sersemlemiş. Bakışları kulübenin duvarına odaklanıyor ama bir şey görmediğinden şüpheleniyorum. "Görünüşe göre klonlar steril değil," diyor yavaşça, sanki duyduklarına inanamıyormuş gibi.

Tekrar gülüyorum, çünkü zevkten başım dönüyor. "Öyle görünmüyor." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve bana bakması için başını eğiyorum. "Her şey yolunda mı? İstediyin bu muydu?" Birden içim endişe ve şüpheyile doldu. "Çok sessizsin."

Vordis'in yüz ifadesi tamamen şaşkındır. "Angie. Benim Angie'm. Sen gerçekten benimsin." İnliyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Şu anda kelimelerin ötesindeyim."

"Evet Angie, bu tam da istediğim şeydi" diyorum ona gergin bir şekilde. Bunu çok istemiştim ama... şüpheleri olamaz, değil mi?

Başımı sallıyor ve sonra yüzünde saf bir sevinç ifadesi belirliyor. Vordis yüksek sesle bir çığlık atıyor ve sevinçle gülerek beni geriye, kürklerin üzerine doğru itiyor. "Benim," diye sesleniyor. "Benim! Hepsi benim. Ah, benim tatlı Angie'm, kendim için böyle bir mutluluğu hayal bile edemezdim." Yüzünü boynuma gömüyor, tenimi tekrar tekrar öpüyor ve çılgınca gülüyor.

Mutluluktan başım dönerek ben de katılıyorum. Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyor. Hayaller gerçek oluyor. Ben de onu öpüyorum, ele geçirilmiş bir kadın gibi ağzımı sokabildiğim her yere sokuyorum.

Kahkahalarımız ve çılgınca öpüşmelerimiz arasında tiz ve öfkeli bir feryat kopuyor. Uykusundan uyandırıldığı için son derece öfkeli olan Glory gırtlaktan bir öfke çığlığı daha atıyor.

"Oh." Utanarak onu öpmeyi bıraktım. "Bebeği uyandırdık."

Ağızıma sıcak bir öpücük konduruyor -iki kez- ve sonra ayağa kalkıyor. "Ben hallederim." Bebeğin sepetine doğru ilerliyor ve onu kollarına alıyor, yüzünde kalbimi eriten neşeli bir gülümseme var. "Ben senin baban olacağım, Glory. Bu harika değil mi?"

Yumruklarını sallayarak bir kez daha öfkeli bir feryat koparır.

Kızım çığlık atmayı kesmediğinde yüzündeki sevimli endişeye gülmekten kendimi alamıyorum. Daha önce hiç bu kadar yüksek sesle ağladığını duymamıştım ve bir an için endişelendim. Ayağa kalkıp onu elinden alıyorum ve hemen göğsüme sokuluyor, homurdanıyor ve sonra bir kez daha beslenmek için mandallanıyor. Vordis'e özür dileyen bir bakış atıyorum. "Bebekleri sakinleştirmek için yanlış ekipmana sahipsin."

"Önemli değil." Saf bir sevinçle bana bakıyor ve Glory'nin başını okşuyor, ardından arkama geçip ben onu tutarken kollarını belime doluyor. "Bu kadar gürültü yapmamalıydım ama kendimi tutamadım."

Glory bir dakikadan fazla içmezken ve sonra tekrar uykuya dalarken gülümsemeyi, ona yaslanmayı bırakamıyorum. Bebeğime bakıyorum ve bunu yaparken bile göğsümdeki bit sanki dikkat istiyor gibi gittikçe daha yüksek sesle çıkıyor. Vordis'in göğsünün sırtımda hafifçe titrediğini hissedebiliyorum. "Belki de onu bugün Gail'e götürmeliyim. Rezonans için bize biraz mahremiyet sağlar. Sessiz olmak zorunda kalmak istemiyorum."

Ve yüzüm kızardı.

Alçak sesle inliyor, ben ona yaslanırken çenemi okşuyor ve sonra dişlerinin kulağımın kabuğuna süründüğünü hissediyorum. "Seni memnun edecek şeyi yap. Eşime dokunabildiğim ve onu sahiplenebildiğim sürece gerekirse sessiz kalacağım."

Bu fikri sevdim. Ama bütün gün huysuz bir bebekle uğraşmak da istemiyorum ve eğer onu uykusundan uyandırmaya devam edersek, huysuz küçük Glory'm tam bir canavara dönüşecek. "Gail ona bakabilir mi bir bakayım. Biraz yalnız kalmalıyız." Ona sırtımı dönüyorum. "Sessiz olmanı istemiyorum. Çıkardığın her sesi duymak istiyorum."

Vordis keskin bir nefes alıyor ve sonra yavaşça tuniğimi omuzlarımdan yukarı çekiyor. "O zaman sana yemek yapacağım, böylece döndüğünde yiyeceksin ve sonra

istediğimiz kadar yüksek sesle ve istediğimiz kadar sık çiftleşeceğiz."

Kıkırdıyorum, çünkü o çok ciddi ve bu sözler çok saçma. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Elbette, burası bir buz gezegeni ve benim de bir bebeğim olduğu için, özellikle de acımasız mevsimde kampta öylece gezinmek mümkün değil. Çok fazla hazırlık çalışması gerektiriyor. Ben kürk üstüne kürk giyerken Vordis Glory'yi tutuyor, sonra botlarımı giyip sarınıyorum. Daha sonra bir çanta dolusu ekstra popo sargısı, bebek için battaniye ve aklıma gelen diğer her şeyi paketliyorum. Her şey hazır olduğunda, bebeği bana uzattığı gibi alıyorum ve sonra tereddüt ediyorum. Kötü bir anne mi oluyorum? Vordis'e bakıyorum, endişe dolu.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve hiçbir şey söylemiyor ama bakışları sanki bir kutup ayısı gibi giyinmiş değil de çıplakmışım gibi beni yutuyor. Birbirimize bakarken, khui sesi göğsünde daha da yükseliyor. Benimki de öyle ve onunla birlikte kalçalarımın arasında biriken bir sıcaklık dalgası geliyor ve sonra sanki en hassas noktalarımın cootie'm zonkluyormuş gibi hissediyorum.

Evet. Eğer kalırsa bebeği uyandıracacağız. "Geri döneceğim," diye söz veriyorum ona, nefes nefese.

"Acele et."

Bunu planlıyorum. Kundaktaki çocuğumu göğsüme bastırıyorum ve Vordis kulübenin platformundan inmeme yardım ediyor. Sonra kulübeden çıkıp sahile iniyorum ve Gail'in çadırını arıyorum. Lauren ve K'thar'ın yakınında kamp yapıyor, bu yüzden Güçlü Kol klanının çadır kümesine doğru ilerliyorum ve hem Lauren hem de Gail'i ateşin yanında dururken buluyorum. Gail gülerken Lauren Z'hren'i tutuyor ve sonra ikisi de beni fark edip el sallıyor.

"Merhaba," diyorum nefes nefese, onlara doğru yürürken. "Çok ama çok büyük bir iyiliğe ihtiyacım var."

Gail kollarını uzatıyor. "Bu muhteşem bebeğine göz kulak olmamı istiyorsun, değil mi? Cevabım evet."

"Nereden biliyorsun?" Glory'yi uzatırken bile şaşırarak soruyorum. İçimi bir suçluluk duygusu kaplıyor ama Gail'in yüzündeki mutluluk ifadesi bunu biraz daha kolaylaştırıyor. Bebekleri çok seviyor.

Yaşlı kadın gülümseyerek kızımı omzuna yasladı. "Sen

Omzunda bebek bezi çantasının Hoth olmayan eşdeğeriyle buraya kadar yürüdün. Her şey yolunda mı?" Merakla bana bakıyor.

"Ah evet," diyorum nefes nefese ve bir elimi göğsüme götürüyorum. Elim, bitimin gücüyle tenimde titriyor.

Lauren nefesini tutuyor, gözleri kocaman açılıyor. "Rezonansa girdin mi?" Başımı salladığımda şaşırmış görünüyor. "Bebekten bu kadar kısa süre sonra mı? Vay be."

Gail yüzümü inceliyor. "Bu... iyi bir şey mi? Bundan mutlu muyuz?"

"Kendimizden geçmiş durumdayız," diye itiraf ediyorum, kızarak. "Bebeğin uyuması gerekiyor ve gürültü yapabiliriz."

"Ah, kızım." Gail sırtarak Glory'yi hafifçe sallıyor. "İstedğin kadar kalabilirsin. İstersen onu beslemek için uğrayabilirsin, ama telaşlanırsa bu konuda yardımcı olabilirim. Yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Bilmek zorundayım," diye araya giriyor Lauren. "Acı sos mu yoksa ketçap mı? Yoksa hiçbir mi?" "Ne?" Gail kaşlarını çatarak soruyor.

Haftalar önceki o aptal şakayı hatırlayarak yüzüm kızarıyor. "Duruma göre değişir, Vordis acı sos mu yoksa ketçap mı?"

"Sen söyle." Göz kırıyor ve sonra Z'hren saçından bir avuç tutunca yüzünü buruşturuyor. "İkisini bir arada tutamıyorum."

"Vordis düşünceli olan," diyorum ona hülyalı bir şekilde. "Güzel gözleri olan."

"Oookay. Aynı gözlere sahip olan klonun aksine, ama her neyse. Onları benden daha iyi tanıyorsun," diyor Lauren kıkırdarak ve saçlarını Z'hren'in sıkı tutuşundan kurtarıyor. "Ketçap ve acı sos bir yana, mutlu olduğun için mutluyum."

"Benim olduğu sürece hangi çeşni olduğu umurumda değil," diyorum onlara, sanki bitimin yankılandığına inanamıyormuşum gibi elimi göğsüme bastırarak. "Bu çok çılgınca. Bitinizi etkilemeniz mümkün mü? Çünkü başka biriyle rezonansa gireceğimden çok endişeliydim ve sonra sanki dualarım kabul oldu." İşlerin bu kadar harika gitmesi beni hâlâ şaşırtıyor. Kendimi gerçekten de gelmiş geçmiş en şanslı kadın gibi hissediyorum. "Sanki beni dinliyormuş gibiydi."

"Belki mi?" Lauren omuz silkiyor. "Hep merak etmişimdir, bu tavuk mu yumurta mı meselesi. Bitiniz sizi tanıdığı ve o kişiye doğru çektiği için mi etkileniyorsunuz yoksa bitiniz nasıl hissettiğinizi fark edip ona göre mi davranıyor? Görünüşe göre her zaman mutlu sonla bitiyor, peki bunun bir önemi var mı?"

Haklı. Her halükarda, çok heyecanlandım. Tekrar Gail'e dönüyorum ve çantayı yere bırakıyorum. "Sakıncası olmadığına emin misin? Eğer meşgulsen onu bırakma düşüncesinden nefret ediyorum..." Aslında onu terk etme düşüncesinden nefret ediyorum ama mantıklı olmaya da çalışıyorum.

"Oh, Tanrım, hayır. Hiç endişelenmeyin. Ben bütün gün bu güzel bebeğin üzerine titreyeceğim ve sizin biraz yalnız kalmaya ihtiyacınız var." Gülümseyerek Glory'yi kucaklıyor.

"Ben de Z'hren'le birlikte çalışabilirim," diye ekliyor Lauren. "Siz istediğiniz kadar zaman ayırın. Biz bu işi hallettik. Rezonansa girmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bebekleri düşünmeyeceksiniz. Onları nasıl yapacağınızı düşüneceksiniz." Ve kendi şakasına gülüyor.

Haklı. Gail'e minnettar bir bakış atıyorum, kızımı son bir kez kontrol ediyorum ve sonra ikisine de garip bir şekilde sarılıyorum. "İkinize de çok teşekkür ederim."

"Keyfini çıkar," diye mırıldanıyor Gail, bakışları uyuyan kızımın üzerinde. Ona sahip olduğu için heyecanlı görünüyor ve tedirginliğim kayboluyor.

Dönüp kulübeye doğru ilerliyorum, bunu yaparken biraz tökezliyorum. Glory'nin yanından geçer geçmez rezonansın tüm gücü canlanıyor ve dikkatimi dağıtıyor. Vücudum öfkeyle uğulduyor ve deri giysilerimin vücuduma sürtünmesi bile her şeyi aşırı hassas hale getiriyor. Vordis'i düşünüyorum ve onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ediyorum ve vücudumda alevlenen ihtiyaçtan dolayı nefesim kesiliyor. Onu düşünmek bile beni neredeyse şehvetten iki katına çıkarıyor. Sonra biraz daha hızlı hareket ediyorum, kulübeye ve onun kollarına dönmek için sabırsızlanıyorum. Çıplak mı olacak? Kürklerin altında, tüm o lezzetli kırmızı teni açıkta beni mi bekleyecek?

Tanrım, bunu hayal etmek bile neden beni bu kadar derinden acıtıyor? Kadınlık organlarım bu düşünceye tepki olarak sıkışıyor gibi görünüyor ve kimse beni sohbet etmek için durdurmasın diye başımı eğip adımlarımı hızlı atıyorum. Şu anda konuşmak istemiyorum.

-Gail ve Lauren'la zaten çok uzun zaman geçirdim. Tek istediğim kulübeye

dönüp Vordis'le uğraşmak.

Thrand beni durdurup merhaba derse cidden bir orospu keseceğim.



VORDIS

I Ateş çukurunun yanında diz çökmüş, sıcak çayı karıştırırken ereksiyonumun zonklamasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Elimde erzak kekleri var, çünkü Angie'nin günün bu erken saatlerinde yahniden hoşlanmadığını biliyorum ve yemek. Angie'yi düşünmek khui davulumu göğsümde daha da sertleştiriyor ve elimle sikimin uzunluğuna bastırdığımda ucundan sızan ıslaklığı hissedebiliyorum.

Sonuçta klonlar için bu normal olmalı.

Angie'min bende yankı uyandırması beni hâlâ şaşırtıyor. Thrand ve ben geldiğimizden beri bir dişi düşüncesi sürekli bir umuttu. Günler geçtikçe bir dişi arzum değişti; herhangi bir dişi istemiyordum. *Angie'yi* istiyordum. Yakında benim olacak olması sevincin de ötesinde. Beni nasıl öptüğünü, yumuşak, sıcak ağzını ve elinin boyumu nasıl okşadığını düşünüyorum.

Elimi terli yüzümde gezdiriyorum. Keşke diğer çiftleşmiş erkeklerden birine bir dişiyi nasıl memnun edeceğime dair tavsiye isteseydim. Çok az deneyimim var, ama Angie bana gülümsediğinden beri hayal gücüm her türlü açık senaryoyla alevlendi. Ona yapmak istediğim onlarca şeyi düşünebiliyorum,

ama onu korkutmak ya da yanlış bir şey yapmak istemiyorum. O zaman daha fazla öpücük, çünkü bunları seviyor. Ve sikime dokunma şekli... Aynı şeyi ona da yapabilirdim - amını avuçlayabilir ve bana verdiği zevkin doruklarına çıkarmaya çalışabilirdim.

Umarım.

Ama dişiler farklıdır. Vücudunu keşfetmemi istemeyebilir. Sanki utanç verici ve nahoş bir şeymiş gibi her zaman bedenini benim görüşümden saklamıyor mu? Ya oraya dokunulmasından hoşlanmıyorsa? Bu rahatsız edici. Ateşi karıştırıyorum, dışarı çıkıp yeni çiftleşmiş erkeklerden biriyle konuşacak zamanım olup olmadığını merak ediyorum. En çok kim bilebilir ki? Taushen, belki. Ya da Ashtar. A'tam rezonanssız tek dişiyse çiftleşiyor, yani belli ki bir şeyleri doğru yapıyor.

Ayağa kalkıyorum... ve elim hemen kasıklarımın gidiyor. Ağrıyor, o kadar sert ki yürümek imkânsız, hele başka bir erkekle konuşmak için kampı geçmek. Tekrar çömelip nefes nefese kalıyorum. Elimi sikime bastırmak ağrımı dindirmiyor, sadece Angie'nin daha hızlı dönmesini dilememe neden oluyor.

Pekala, düşün Vordis. Daha önce dişiler gördün. Arenadaki erkeklerin aldıkları ödüllerle çiftleştiklerini gördün. Ne yapıyorlardı? Gözlerimi kapatıyorum, hayal ediyorum ve irkiliyorum. O dişiler her zaman ağlıyor ve mutsuzdu ve dışisine şefkatle dokunan tek bir erkek bile hatırlamıyorum. Diğer klonlar ve ben, diğer erkeklerin ödüllerine ne kadar sert davrandıklarına hayret ederdik. Böyle şeyler klonlara asla sunulmazdı, diğer gladyatörlerin bahsettiği, erkeklerin bir kayıt için dişilerle çiftleştiği videolar bile.

O halde Angie'ye bilgi eksikliğimi itiraf etmek zorundayım. Mekaniği biliyorum tabii ki. Sikim amına giriyor. Ancak temel şeylerin ötesinde, onu nasıl tatmin edeceğimi bilmiyorum ve beni okşarkenki uzman dokunuşlarından daha fazlasını bildiği anlaşılıyor. O zaman ondan bana bunu yapmanın doğru yollarını anlatmasını isteyeceğim.

Onu memnun etmek istiyorum. Bana verdiği hazzı ona da vermek istiyorum. Buna açım.

Sanki yoğun düşüncelerim onu çağırılmış gibi, Angie kulübeye doğru ilerliyor,

sonra paravanı girişin üzerine geri koyuyor. Elleri titriyor ama nefes nefese bana gülümsüyor. Siyah saçlarında birkaç kar tanesi var ama gözleri parlak ve heyecanla parlıyor.

Ayağa kalkıyorum ve bu sefer sikimin zonklamasını memnuniyetle karşılıyorum. "Eşim," diyorum ona gururla ve elimi uzatıyorum.

"Vordis," diye fısıldıyor ve sonra kendini üzerime atıyor, kollarını boynuma doluyor ve sonra sanki diller ve dudaklarla kazanılması gereken bir savaşmış gibi şiddetle öpüşüyoruz. Vücudu benimkinin altından düzgünce kayıyor ve sonra kürklerin üzerindeyiz, tuniğinin bağlarını çekiştirirken ağızlarımız hala birbirine kilitli.

Benim Angie'm. Sersemlemiş bir halde, onun bana dokunduğu gibi ben de ona dokunmak, okşamalarla onu memnun etmek ve ayak parmaklarının kıvrılmasını sağlamak istediğimi hatırlıyorum. Bir amaç uğruna, dilimi sıcak ve iddialı vuruşlarla ağzına sokuyorum, ta ki o içimde inleyene ve eli boynumda çırpınana kadar. Khui'sinin çılgınca, göğsümdeki kadar yüksek ve şiddetli bir şekilde çarptığını duyabiliyorum. Kalçaları benimkilere doğru yükseldiğinde, elimi bacaklarının arasındaki perdeye götürüp deriye bastırıyorum. Yumuşak olmasını bekliyorum; beklemediğim şey ise amının katıksız sıcaklığı ya da o kadar ıslak olması ki derisi bile uyarılmasından dolayı nemli.

Boğazımdan gırtlaktan bir ses geliyor.

Angie soluk soluğa benden uzaklaşıyor. "Sorun ne?" Gözleri yüzümü arıyor.

"Sen..." Nefes nefese kendimi toparlamaya çalışıyorum. Sıcak ihtiyaç içimde kabarıyor, o kadar şiddetli ki derisini bedeninden ayırıp sikimi ona sürtmemek için tüm kontrolümü kaybediyorum. Arenadaki gladyatörlerin ödülleri konusunda neden bu kadar acımasız olduklarını şimdi anlıyorum - Angie'yi bu kadar yakınımda tutup tenine dokunamamak? Bu dayanılmaz bir şey. Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. "Buran ıslak." Ve elimi tekrar kalçalarının arasına bastırıyorum.

Boynuma yapışarak inliyor. "Evet. Evet, öyleyim. Olacağımı düşünmedin mi?"

Onun da benim sikim gibi uyarılınca kayganlaşacağı hiç aklıma gelmemişti. Elim kaldırıp tenimdeki kokusunu içime çekerken ağzım sulanıyor. "Bunun tadına bakmalıyım," diyorum ona kalınca ve sonra bakışlarını arıyorum. "Bu mu

izin var mı?"

"Oh, evet," diye nefes alıyor. "Her şeye izin var, Vordis. Söz veriyorum."

"Güzel." Kürklerin üzerinde aşağı doğru kayıyorum ve taytının bel bağlarını çekiyorum. Yavaş ilerlemek, acele etmemek istiyorum ama ihtiyaç kafatasımı yakan sıcak bir damga ve beni olması gerekenden daha hızlı hareket ettiriyor. Giysilerini parçalıyorum, dikişler yırtıldığında ve deri ellerimin altında parçalandığında duraksamıyorum. "Sana yeni taytlar yapacağım," diyorum parçaları bir kenara atarken.

Angie sadece gülüyor, sesi soluksuz ve beklenti dolu.

Şu anda bile onu güldürebilmeyi seviyorum. Onun neşesini her zaman duymak istiyorum. Derisinin son parçasını da çekip çıkarıyorum ve açıkta kalan güzelliğine bakıyorum. Kalçaları dolgun ve solgun, kalçalarının arasında kahverengi buklelerden oluşan tüylü bir tutam var ve amını bakışlarımdan saklıyor. Yine de teninde ıslak bir parıltı görebiliyorum ve kokusu şimdi daha yoğun, ağzımı bir kez daha sulandırıyor. Kalçasının iç kısmına dokunduğumda, onları benim için açıyor ve dokunuşum için ne kadar istekli olduğunu seviyorum. Sanki ne yaparsam yapayım bundan zevk alacakmış gibi hissettiriyor ve bu hoşuma gidiyor. Sanki onu hayal kırıklığına uğratamayacakmışım gibi hissettiriyor. O sadece... mükemmel.

Amcığı düşündüğümünden daha da çekici. Bacakları iyice açılmış, yumuşak kıvrımları pembe ve davetkâr, ıslak ve uyarılmışlığıyla kızarmış. Daha fazla dayanamayarak kolumu kalçalarından birine doladım, omzuma doğru çekerek eğildim ve ilk tadımı almak için dilimi üzerinde gezdirdim.

Zevk içimde alevleniyor, sıcak ve tatlı. Tadının ne kadar yoğun, ne kadar misk kokulu ve lezzetli olduğunu düşünerek inliyorum. Dilimin altında kaygan ve titriyor ve kıvrımlarından geçiriyorum, amının üzerinde sürüklüyorum ve olabildiğince çok tadını alıyorum. "Buna ihtiyacım var," diye törpülüyorum. "Bütün bunlara."

"Oh," diye fısıldıyor Angie ve vücudu altımda titriyor. "Oh, Vordis. Bu gerçekten çok iyi hissettiriyor."

Bunu duyunca zevkle homurdanıyorum ve sonra tekrar tadına bakıyorum. Aletim derimin içinde zonkluyor, o kadar yoğun ki neredeyse acı verecek ama aldırmiyorum. Şu anda Angie'den ve onun ağzıma bastıran amından başka bir şey istemiyorum. Onun tatlı kıvrımlarına tekrar tekrar dalıyorum, sanki o da

lüks bir uzay istasyonunda servis edilen en iyi tatlılar. Benim tatlı, lezzetli eşim. Onun sadece bir tadına bakıyorum ve açlıktan ölüyorum. Dilimi kıvrımları boyunca tekrar tekrar sürüklüyorum ve o titreyip altımda küçük çığlıklar atıyor. Gerçi doruk noktamı hatırladığım kadar çabuk boşalmıyor, hızlı bir dokunuşla yumuşak elinin her tarafına fişkırıyorum ama Angie'nin daha fazlasına ihtiyacı var. Parmakları saçlarımın arasından geçiyor ve her yalayışında dilimi yeni bir kayganlık karşılıyor, bu yüzden henüz bundan hoşlandığımı biliyorum, ama onu boşaltamadım. Onu memnun etmek için daha fazlası olmalı.

Açgözlü, vahşi yalamamdan yavaşlayarak, kendimi hızlandırmaya çalışıyorum. Pantolonumun önü sikime yapışıyor ve sadece eşimin tadına bakarak çoktan doruğa ulaşmış olmam tamamen mümkün. Önemli değil. Hâlâ ihtiyaçtan sertleşmiş durumdayım ve şu anda tek umursadığım Angie'nin zevki. Bu yüzden kıvrımlarını ayırıyorum ve dilimi etinin her bir parçasının üzerinde gezdiriyorum, keşfediyorum ve tadıyorum, vücudunu öğreniyorum. Öğrendiğime göre o sadece bir yarığın içine sıkışmış yapraklardan ibaret değil. Kıvrımlarının derinliklerinde pembe bir düğme var ve dilimi deneysel olarak üzerinde gezdiriyorum.

Angie haykırıyor, dik oturuyor ve saçlarıma yapışıyor. "Aman Tanrım!"

Kendi iniltimi ısırarak bastırıyorum, verdiği yanıtla içimde şiddetli bir zevk kabarıyor. "Bunu tekrar yapayım mı?" Ağzımı onun tatlı tenine bastırarak soruyorum. Minik yumruyu öpüyorum ve ardından verdiği tepkilerden cesaret alarak dilimi üzerinde gezdiriyorum. Bana karşı sarsılıyor, çıkardığı sesler yüksek ve vahşi. Parmakları saçlarımı o kadar sıkı kavıyor ki kafa derim acıyor ama durmamı istediğini sanmıyorum. Yumruyu tekrar yalayıp emiyorum ve tekrar çığlık atıyor, bacakları tutuşuma karşı bükülüyor.

"Vordis," diye bağılıyor, onu kıştırdığım yerde altımda kıvranıyor. Daha önce hiç bu kadar tatlı bir şey duymamıştım. "Tanrım, Vordis, lütfen."

"Bunun gibi sakladığın başka hazinelerin de var mı Angie?" Tekrar keşfe çıkmadan önce dilimi o noktanın üzerinde gezdirerek mırıldanıyorum. Dilimi çekirdeğine sokuyorum ve inliyor, sesi o kadar ürpertici ve derin ki kesem geriliyor. "Tam orası mı?"

Cevap olarak tutarsız bir şeyler soluyor.

Keşke iki dilim olsaydı, biri burasının derinliklerine bastırmak için, diğeri de küçük çıkıntısını kızdırmak için. Onu tekrar yalıyorum ve sonra bir parmağımı

dil bir an önceydi. Amcığı onu sıkıca kavırıyor, sıcak, ıslak ve emiyor ve ben bu enfes işkenceye karşı dişlerimi sıkıyorum. Sikimin gideceği yer burası ve amcığı onu parmağını tuttuğu gibi sıkıca tutacak. İhtiyaç içimde spiraller çiziyor ve sonra parmağını derinlemesine okşuyorum, onu horozumun onu talep ettiğini hayal ediyorum ve yumruğunu tekrar emiyorum.

"Oh," Angie tekrar inliyor. "Oh, oh, oh!" İnlemeleri hafif bir trile dönüşüyor ve titreyerek ağızıma doğru yükseliyor. Tatlı tadının taze bir dalgası dilimi kaplıyor ve onu doruğa ulaştırıyorum.

İçimde yoğun bir zevk dolaşüyor ve başımı kaldırırken onun titreyen bedenini öpüyorum. "Bunu ne sıklıkla yapabilirim?"

"Ha?" Kalçalarının arasından bana bakıyor, sersemlemiş, teni kızarmış. Dudakları dolgun ve kırmızı, sanki onları ısırmış gibiydi.

Amina dilimi bir kez daha sokuyorum. "Tadına bak. Bunu ne sıklıkla yapabilirim?"

Ağız bir daire çiziyor ve sonra bitkin bir halde kürklerin üzerine yığılıyor. "Yüce Tanrım, sen gerçek olamazsın. Teşekkürler İsa." Ellerini önünde kavuşturuyor. "Bunu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama teşekkür ederim."

"Kim bu İsa?" Dikkatini tekrar bana çekmek için kalçasının iç kısmını ısırarak homurdanıyorum.

"Boş ver," diyor Angie ve parmaklarını saçları arasından geçiriyor. "Sen... bunu yapmaktan hoşlandın mı? Bana yapmaktan mı?"

Ağızım onun salgısıyla ıslanmadı mı? Her zerresini yalamadım mı? Hâlâ şüphe ediyor mu? "Hiçbir şeyden bu kadar zevk almamıştım," diyorum ona ciddiyetle. "Ama memnun olmadıysan, tekrar deneyebilirim."

Ben başımı tekrar eğmeden avucunu alnıma bastırıyor. "Dur bakalım, acı sos. Nefes almam lazım. İyi iş çıkardın. Gerçekten iyi. İnanılmaz."

Övgüsüne şüpheyle yaklaştım ama oturup bacağını bıraktığımda ayak parmaklarının kıvrılmış olduğunu gördüm. Belki de söylediği kadar iyi yapmışımdır. "Sana dokunmaktan zevk aldım," diyorum ona, kendi ihtiyacım sikimde bir hatırlatma zonklatıyor. "Daha fazlasını yapmak istiyorum."

Bir elini uzatıyor. "Gel bir saniye yanıma uzan," diyor Angie, nefesi kesilmiş bir halde. "Biraz dinlenmeme izin ver, sonra daha fazlasını yapabiliriz."

Ben parmaklarımı onun kilere geçirirken parmakları titriyor. İyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu fark ediyorum. Yanına uzanıyorum, güzel, kızarmış yüzüne bakıyorum. Koyu renk saçları şakaklarında nemli, teni terli ve ben onun her yerini yalamak istiyorum. Parmaklarımı hafifçe yanağında ve boynunda gezdiriyorum, khiu'm göğsümde ısrarlı bir şarkı söylerken sadece ona bakıyorum.

Yüzünde utangaç bir ifade belirliyor. "Bana baktığında ne görüyorsun?"

"Mutluluk. Mükemmellik." Parmak ucumu çenesinde gezdiriyorum. "Güzel bir kadın. Benim güzel kadını... ve kızımın annesi."

"Başka bir bebek daha olacak," diye belirtiyor.

"Onu hoş karşılayacağım ve Glory'yi sevdiğim kadar onu da seveceğim."

"Uzaylılar tarafından kaçırılmanın başıma gelen en iyi şey olduğunu düşünmeye başlıyorum," diye fısıldıyor ve parmaklarını dudaklarımda gezdiriyor. "Seni seviyorum, Vordis."

"Ben de seni seviyorum." Kelimeler insani ama dudaklarımdan kolayca dökülüyorlar. Angie için hissettiklerim sevgiden çok daha fazlası. O... her şey. O gökyüzündeki güneşler ve temiz hava, yerdeki taze karın mükemmelliği ve gecedeki yıldızların güzelliği ve yine de gülümsediğinde bir şekilde hepsini gölgede bırakıyor.

Sonra dudağını ısırıp ve beni öpmek için eğildi.

Elimi boynunun arkasına kaydırıyorum ve ağızlarımız buluşurken başını kavıyorum ve eli göğsümün üzerinde kayıyor. Bu öpücüğü onun yönetmesine izin veriyorum, çünkü hala doruğa ulaştığı için titriyor ve eli karnımdan aşağı inip bel kemeriimde durduğunda kendi ihtiyacım artıyor. Kıkırdıyor ve dudakları benimkilere değiyor. "Sen de boşaldın mı?"

"Muhtemelen." O orgazm olana kadar kalçalarının arasını yalarken aklım karmakarıştı. O sırada kendi kontrolümü de kaybetmiş olmam tamamen mümkün. "Yine de sana olan ihtiyacım hâlâ devam ediyor."

Angie gülümsüyor ve taytımın bağcıklarını çekiştiriyor. "O zaman benim için soyun. I

sana tekrar bakmak istiyorum."

Üzerimdeki kıyafetleri olabildiğince çabuk çıkarıyorum, deriyi vücudumdan çıkarmak için bacaklarımı tekmeliyorum. Eğer o bana bakmak istiyorsa, ben de onun bana bakmasını istiyorum.

Kıkırdıyor ve bu beni duraksatıyor. Ağzımda bir gülümseme beliriyor. "Seni ne eğlendiriyor?"

"Tek söylemem gereken 'Soyunabilir misin' ve iki saniye sonra çırlıçılaksın. Hiç bu kadar çabuk soyunan birini görmemiştim. Çok sevimli." Bana doğru uzanıyor ve eli aletimin üzerinde geziniyor, benim kaçamak salınımımınla yapış yapış oluyor. "Buna bayıldım, Vordis. Benim olduğun için çok mutluyum."

"Senden başka kimsenin olmayacağım," diyorum ona ve bunda ciddiyim. "Benim gözümde asla başka bir kadın olmadı. Sadece Angie var."

Gülümsemesi ıslıl ıslıl.

Parmakları sikimin üzerinde gezindiğinde vücudum kasılıyor ve onun eline doğru itmeme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum. Ona ihtiyacım var, ama onunla daha fazlasını, gülümsemeler ve yavaş dokunuşlarla geçen bu özel zamanı arzuluyorum. "Henüz değil," diye uyarıyorum onu. "Yoksa kontrolümü kaybederim."

"Üstümdeyken kontrolünü kaybedebilirsin," diye söz veriyor ve elini isteksizce göğsüme doğru geri çekiyor.

Boynundaki bağları kavriyorum. "Seni soymayı bitirebilir miyim?"

"Elbette." Angie arkasına yaslanıp bana beklenti dolu bir bakış atıyor, parmakları karnımın üzerinde geziniyor. "Dövmelerinin bir anlamı var mı?"

"Klonların savaşlar arasında sıkıldıklarını ve yapacak bir şeyler aradıklarını kastediyorlar," diye itiraf ediyorum, o zamanlar ne kadar önemli olduklarını düşündüğüm için eğlenerek. "Bir istasyonda iğneler ve mürekkeple arası iyi olan yaşlı bir a'ani tanıyordum. Derime istediği şeyi yapmasına izin verdim çünkü bu beni diğerlerinden farklı kılıyordu." Omuz silkiyorum çünkü bunlar şimdi çok aptalca geliyor. "Önemli olan sanat değil, eşsiz olmaktır."

Bağcıkları çözerken başını sallıyor. "Senin ve Thrand'ın birbirinize benzediğinizi kim nasıl düşünebilir anlamıyorum. İkiz gibi görünüyorsunuz, evet, ama

daha farklı olamazdı. Yüzlerinizde bile ince farklılıklar var." Parmakları karnımın düz kasları üzerinde geziniyor. "Karanlıkta bile sizi tanıyabilirim."

Bu sözler içimi kutsal olmayan bir sevinçle dolduruyor. Kendim olarak görülmeyi hayal etmemiş miydim? Angie'nin elini ağzıma götürüp parmak eklemlerini öpüyorum ve sonra onu bir hediyeymiş gibi açmaya devam ediyorum. Tuniğini geriye doğru itiyorum ve sütle şişmiş memeleri bakışlarımla buluşuyor. Yuvarlak ve dolgunlar, uçlarında sütle bezenmiş davetkâr koyu renk meme uçları var. Altlarında pürüzlü kırmızı çizgiler var ve parmak ucumla birini okşuyorum. "Acıyorlar mı?"

"Sadece onu bir süre beslemezsem. Çatlaklar benim favorim değil." İç çekiyor ve omuzlarını hafifçe silkiyor. "Yine de bunun için yapılacak bir şey yok. Seçme şansım olsaydı bile Glory'yi yine de emzirmek isterdim."

"Yara izlerinde yanlış bir şey görmüyorum," diyorum ona ve bunda ciddiylim. O benim için çok güzel.

Angie bana gülümsüyor ve eli omzuma gidiyor. Beni kendine doğru çekiyor ve ağzı bir kez daha benimkinin üzerinde. Önce bir memesine, sonra diğerine nazıkçe dokunurken dudaklarımız kilitlenmiş halde öpüşüyoruz. Eşim bana karşı kıvranıyor ama meme uçlarını okşamak sütünü öne çıkardığında ve utançla inlediğinde taktik değiştiriyorum. Parmaklarımı kalçalarının arasına sokarak, ağzıma karşı nefes nefese kalana ve her okşayışında inleyene kadar kıvrımlarını ve cinsel organının ucunu okşuyorum.

"Elimde olsa sana bütün gün, her gün böyle dokunurdum," diye mırıldanıyorum öpücükler arasında. "Avlanmak yok. Balık tutmak yok. Sadece ellerim Angie'nin amının üzerinde, onun zevk seslerini dinliyorum."

Nefes nefese bana yapışıyor, ben onun yumuşaklığını okşarken gözleri kocaman açılıyor. "Vordis."

Hiçbir şey onun dudaklarında benim ismimi duymaktan daha iyi olamaz. "Tekrar söyle," diyorum. "Söyle bana, kimin eli amcığının üzerinde, sularıyla kaygan. Ayak parmaklarını kimin ihtiyaçla kıvrandırdığını söyle."

"Vordis," diye inliyor Angie, tırnakları tenime batıyor. "Benim Vordis'im. Her zaman sendin."

Nefesim dişlerimin arasında tıslıyor ve ona karşı vahşi bir açlıkla doluyorum. Ona sert, yiyip bitiren bir öpücük daha veriyorum ve o kalçalarını kaldırıp

Elim, onun içinde olmak için sabırsızlanıyorum.

Ağırlığımı onun üzerine veriyorum ve o da hevesle bacaklarını etrafıma sarıyor, bir topuğu kıcıma batıyor. "Evet," diye pantolonunu indiriyor, yüz ifadesi istekli. "Şimdi, Vordis. Lütfen."

Benim güzel eşim. Ağzına bir kez daha sahip çıkıyorum, sonra sikimi girişine doğru yönlendiriyorum. O sıcak ve kaygan ve yavaş gitmem gerekse de duracak gibi görünmüyorum. Khui'min vuruşu damarlarımdaki kanımın vuruşuna eşit ve sert, ağrıyan uzunluğumu bir nefes boşluğunda ona besliyorum.

Angie'nin nefesi kesiliyor, yüzü zevkten ışıldıyor ve kalçalarını bana doğru iterek daha derine inmem için beni cesaretlendiriyor. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun."

Kendi iniltimi ısırarak bastırıyorum. Hiçbir şey onun amının benim uzunluğumun etrafında kenetlenmesi kadar enfes hissettirmemişti, duvarları sikimin etrafında sıkı. İçine gömülürken pervasızca ihtiyaç duyarak nefes alıyorum. Sahip olmak, almak, fethetmek için duyduğum ezici arzu beni zorluyor. Bu Angie, benim Angie'm, bacakları etrafımda ve vücudu benimkini kavıyor ve bu anı sonlandırmalıyım. Alnımı onunkine bastırıyorum, kendimi toparlamaya çalışırken gözlerim sımsıkı kapanıyor. Bir şekilde, hemen orgazm olmamak için gereken gücü bulmalıyım. Önce onun boşalmasını ve bunun benim için olduğu kadar onun için de güzel ve tatlı olmasını sağlamalıyım.

"Buradayım," diye fısıldıyor, eli yüzümde çırpınıyor. "İstedğin kadar kalabilirsin."

Bunalmaya yakın olduğumu nereden biliyor? Ama elbette biliyor - o benim eşim, diğer yarım. Bunca zaman kendim olmak istedim ve şimdi bunun gerçeğini anlıyorum. Onun bütünü'nün bir parçası olmak, kendimin tamamı olmaktan daha iyi.

"Aşkım," diyorum ona, gözlerimi açıp gözlerimin içine bakarak.

Bana tatlı tatlı gülümsüyor ve sessiz bir teşvikle kalçalarını kaldırıyor.

Bir nefes çekiyorum, amının sikimin etrafındaki kaygan sıcaklığı çok fazla geliyor. Kendimi durduramadan, sanki vücudum kendi özgür iradesiyle hareket ediyormuş gibi derinlere doğru itiyorum. Sonra donup kalıyorum, onu bir şekilde incittiğim, çok hızlı gittiğim, çok hızlı hareket ettiğim, çok sert olduğum için endişeleniyorum.

Ama Angie keyifli bir iç geçiriyor, yüz ifadesi zevkten başka bir şey ifade etmiyor ve ben tekrar hareket ediyorum. Vahşi bir adam gibi içine girmekten başka bir şey istemezken yavaş ve eşit vuruşlarla ona pompalamak zor. Yine de soğukkanlılığının kaybolması buna ediyor. Ölçülü hareketlerle içine giriyorum, yüzünün değişmesini izliyorum, zevkten akılsız bir ihtiyaca dönüşüyor, tırnakları sırtımı kazıyor. Nefes almaya başlıyor, sonra inliyor, sonra ben içinde hareket ettikçe adımı haykırıyor ve küçük topukları sanki bir şekilde daha sert, daha hızlı, *daha fazla* hareket etmemi sağlayabilecekmiş gibi arkama bastırıyor.

Ter tenimi kaplıyor ve kesem o kadar sıkı ki vücudum sanki dikiş yerlerinden ayrılacakmış gibi hissediyorum. Yine de, Angie'm altımda kıvranıyor, uyarılma dolu. "Gelmek için neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye talep ediyorum. "Sana ne vermeliyim?" Durmayacağım, onun zevki tamamlanana kadar duramayacağım.

"Bana elini ver," diye pantolonunu indiriyor ve istediğini yaptığında, dilini üzerinde gezdirerek beni ürpertiyor. Sonra elini aramızda kaydırıp tümseğinin üzerine koyuyor ve ben de neye ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Parmaklarım onun doruk noktasını kontrol ediyor gibi görünen çıkıntıyı arıyor ve ben ona doğru iterken bile onu ovuyorum.

Angie çığlık atıyor, tüm vücudu benimkinin etrafında kenetleniyor, kalçaları kürklerden yükseliyor.

Bir hırıltıyla ona vuruyorum, hareketlerim uç noktalara sürüklenmiş bir erkeğinkiler. Bu anın, Angie'nin kenetlenen vücudunun, amcığının sıcak pençesinin ve ben onun memesini okşarken ismimi haykırışının dışında hiçbir şey yok, ta ki onu titreten bir dalga geçene ve sonra amcığı refleks olarak uzunluğumun etrafında sıkılaşıp beni sıkıştırana kadar.

Ve sonra ben de boşalıyorum, doruk noktam patlıyor ve onu bir klonun sahip olmaması gereken tüm tohumla dolduruyor. İçgüdülerim ikimizin de zevkini son zerresine kadar çıkarırken titreyerek onun içine giriyorum ve sonra kemiksiz ve bitkin bir şekilde yanındaki kürklerin içine kayıyorum. Bedenlerimiz hâlâ birleşik, bacaklarımız birbirine dolanmış durumda ve onu kendime doğru çekiyorum, öfkeyle nefes alıp vermesini ve tenlerimizin terden ıslanmasını umursamıyorum. Şu anda ona dokunmam, bunun gerçek olduğuna dair kendimi rahatlatmam gerekiyor.

Angie soluksuz bir kahkaha atıyor ve bana sarılıyor. "Bu... oldukça inanılmazdı."

Başımı sallıyorum. Böyle şeyler için söyleyecek sözüm yok. Tek bildiğim hiç böyle bir mutluluk yaşamadığım ve bunun onun sayesinde olduğu. Alnından öpüyorum ve düşüncelerim karmakarışık bir halde onu kendime sımsıkı sarıyorum. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum... ta ki söyleyene kadar. "Tak tak."

Daha da çok gülüyor ve bu sesi duymak harikulade. "Kim var orada?"

"Benim, eşin," diyorum ona gururla.

Kıkırdıyor, sesinde bariz bir zevk var. "Tam bir aptalsın." Ama beni öpüyor ve ben onun gülümsemesini seviyorum.

EPILOG



VORDIS

W

Peş peşe iki kez daha çiftleşiyor ve sonra kürklerin içinde birbirimize dolanarak uyuyoruz. Uyandığımızda khuilerimiz hâlâ ihtiyaçla mırıldanıyor ama Angie giyiniyor. Memeleri ağrıyor ve

Akşamı birlikte kürkler içinde geçirmeden önce Glory'yi beslemek istiyor. Onu sahiplenici bir şekilde öpüyorum ve nefessiz kalana kadar amını okşuyorum ama sonunda gitmesine izin veriyorum.

Ateşin yanında oturuyorum, tenimde onun kokusunun tadını çıkarıyorum, memnunum. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Arenadaki en acımasız zaferlerden ya da savaşta en az farkla kazanılan zaferlerden sonra bile. Angie'yle geçireceğimiz geceleri ve onun yanında geçireceğimiz günleri, kollarımızda çocuklarımızı düşünmek çok büyük bir zevk. Bunu her şeyden çok istiyorum.

Yine de arenayı düşününce aklıma Thrand geliyor ve suçluluk duygusu beni ayağa kaldırıyor. Tozluklarımı ve botlarımı giyiyorum ve kulübemden çıkıp onun kulübesine bakıyorum. Benimkinden sadece birkaç adım ötede ve o zamanlar kulübesini Angie için yaptığım kulübeye bu kadar yakın inşa etmesine sinirlenmişim. Şimdi, bunun sebebinin sadece bana yakın olmak istemesi olup olmadığını merak ediyorum ve garip bir şekilde bundan memnunum. Paravan kapının üzerinde duruyor ve ben de onun platformuna geçip bir çizik atıyorum. "Kardeşim?"

"İçeri gel." Thrand'ın sesi sıkıcı geliyor. Yorgun.

Başımı eğip içeri doğru ilerliyorum. Thrand ateşin yanında bağdaş kurmuş, dirseklerini dizlerine dayamış ve yüzünde asık bir ifadeyle oturuyor. Yanına oturuyorum ve hiçbir şey söylemiyorum, buna nasıl yaklaşacağımı düşünmeye çalışıyorum.

"Angie gibi kokuyorsun," diyor Thrand. "Ve ter. Ve... başka bir şey."

"Çiftleşme," diyorum ona. "Rezonansa girdik."

Başını salladı. "Biliyordum."

Ona bir bakış attım. "Kıskandın mı?"

Thrand bana bakmadan kaşlarını çatarak ateşe bakıyor. "Dişiden mi? Hayır. Artık Vordis ve Thrand olmadığımız için üzgünüm. Daha önce hep kardeşim vardı. Şimdi başka biri var. Bu bana hiç iyi gelmiyor." Sonunda bana baktı. "Ve bu beni utandırıyor. Ben senin mutluluğunu istiyorum kardeşim. Angie'yle birbirinizi seçmiş olmanıza çok sevindim. Ben sadece kendim için üzülüyorum."

Elimi omzuna koydum. "Senin de zamanın gelecek."

Homurdanıyor, ikna olmamış gibi.

"Olacak, yemin ederim. Eğer ben kısır değilsem, bu senin de kısır olmadığın anlamına gelir. İyi bir dişiyse rezonansa girecek ve kendi çocuklarını yapacaksın. O zamana kadar, ateşimize her zaman bekleriz." Duraksıyorum. "Kürklerin içinde olmadığımız sürece tabii. O zaman beklemelisin."

Thrand homurdanıyor, ağzını bir parça eğlence kaplıyor. "Sanki sen onunla çiftleşirken yanında oturup parmaklarımı oynatmak isteyecekmişim gibi. Rüzgârın adını tekrar tekrar kulaklarıma taşıması yeterince kötü."

"Benim yanıma inşa etmen senin hatan," diyorum ve sırtımdan kendimi alamıyorum. "Oldukça gürültücüyüzdük, değil mi?"

"Raahosh'un ortaya çıkıp Angie'yi neden öldürdüğünüzü öğrenmek istememesine şaşırdım," diyor sinsice. "Ya da R'jaal, çünkü o da kendini lider olarak görüyor."

"Bah. Bizi rahatsız etmeyecekler. Rezonansa girmenin ne demek olduğunu biliyorlar." Ovalıyorum

Angie'nin yokluğunda uğultunun yavaşladığı göğsümde... ama sadece birazcık. Döndüğü an yeniden birbirimize sarılacağımızı biliyorum ve sabırsızlanıyorum. "Ve Angie'ye asla zarar vermeyeceğimi biliyorlar."

İkimiz de eğlenerek homurdanıyoruz, düşüncelerimiz muhtemelen benzer. Thrand bir kez daha sessizleşiyor ve sonra bana bakıyor.

Bir süre sonra, "Angie'yle paylaşacağın kulübenin yanına bir kulübe inşa etmiş olmam seni rahatsız ediyorsa, buradan taşınabilirim," dedi. "Bu kulübeyi başka birine verin ve sahilin daha aşağısında yeni bir kulübe inşa edin."

"Hayır." Onu inceledim ve sonra elimi omzuna koydum. "Sen benim kardeşimsin. Bu değişmedi. Burada olduğun için mutluyum... tıpkı bu gezegende birlikte mahsur kaldığımız için mutlu olduğum gibi."

Gülümsemesi büyüyor, sırtışı şimdi biraz daha geniş. "Senin dışının peşinden gitmediğim sürece, ha?"

"Doğru," diyorum pazusuna bir tokat atarak. "Angie benim. Ama sen hâlâ Thrand'sın, ben de hâlâ Vordis'im ve bu macerayı birlikte paylaştığımız için mutluyum."

Başını salladı ve bana elini uzattı. Sıkıca kavradım ve o anda iyi olduğumuzu anladım.

Kardeşler her zaman kardeştir.

YAZARIN NOTU

Oturun. Konuşalım.

Bazen yazar notlarında bu kitabı yazmaktan ne kadar keyif aldığımdan başka söyleyecek pek bir şeyim olmuyor, ancak bu özel kitap için anlatacak çok şeyim var ve sizin de sorularınız var. Öyleyse başlayalım, olur mu? :)

Vordis ve Thrand'ın kendi kitaplarına sahip olmaları her zaman planlanmıştı. Sadece birinin Angie'yi alması gerekiyordu. Hayranlar arasında bunun bir menage olabileceği hakkında çok konuşulduğunu biliyorum, ama değil. Bu fikir üzerinde kısa bir süre tereddüt ettim çünkü üçü için menajerlik fikrine bayılan çok sesli bir unsur var, ancak kurduğum dünyada bunun işe yaramadığını hissettim.

Sa-khui'ler her zaman çok eşli ilişkilere açık olmuşlardır. Uzun zamandır küçük bir grupturlar ve her zaman kadınlardan çok erkeklere yönelmişlerdir, bu yüzden zaman zaman üçlü çiftlerin ortaya çıkması mantıklıdır. Yine de khui sadece bir kişiyi seçiyor ve sadece Vordis'e veya sadece Thrand'a rezonans verip diğerini eşleşmenin bir parçası yapma düşüncesi bana pek iyi gelmedi. Bir üçlünün işe yaraması için tüm taraflarda eşit sevgi olması gerektiğini hissediyorum ve eğer üçlünün ikisi rezonansa girerse, üç numara her zaman biraz artık gibi görünecektir. Bu fikir hoşuma gitmedi.

Facebook'ta başka birinin de belirttiği gibi, tek yumurta ikizleri birbirlerinin klonudur. DNA'ları tamamen aynıdır. Tek yumurta ikizleriyle daha önce tanıştıysanız, "aynı" olsalar da, aynı zamanda

onları birbirinden ayırmanın yolları. Yüz hatları biraz farklıdır, duruşları veya kendilerini taşıma şekilleri farklı olabilir veya kardeşlerinden olabildiğince farklı görünmek için ellerinden gelen her şeyi yapabilirler. Bir süre önce 'ikizlik' hakkında bir makale okumuştum ve tek yumurta ikizlerinin birçoğunun, sanki ikiz olmaktan başka kendi kimlikleri yokmuş gibi, aynı çift gibi giydirilmekten kesinlikle *nefret ettiklerini* okudum ve bunun büyüleyici olduğunu düşündüm. Bu bana Vordis ve Thrand'ı yaratmam için ilham verdi. Ya hayatınız boyunca ortak bir kimliğe sahip olsaydınız ve sonra birdenbire buna mecbur olmadığınız bir yere konulsaydınız? Bununla nasıl başa çıkarsınız?

Vordis ona verilen özgürlüğü hemen seviyor, ancak Thrand kimliğinin artık sadece başka bir a'ni olmamasının ne anlama geldiğini anlamakta zorlanıyor. Bana göre bu, bir yazar olarak oynamak için bir menajdan daha eğlenceliydi, bu yüzden bu açıyı seçtim. Hayal kırıklığına uğrayan herkesten özür dilerim! Thrand zamanla kendi kitabına kavuşacak ve kendi spot ışığını ve kendi yankısını bulacak. Bu fikri çok seviyorum ve yazmak için o kadar hevesliyim ki umarım beni anlayışla karşılırsınız.

A'ani'lerden bahsetmişken, konuşma şekillerinin sa-khui'lerden veya adalılardan biraz farklı olduğunu belirtmek isterim. Sakh dilini konuşarak büyümedikleri için (ki ben zihinsel olarak çok gırtlaktan ve derinden konuştuklarını ve dillerini dolaştıran hecelerle dolu olduklarını hayal ediyorum) insan isimleriyle ilgili bir sorunları yok. Bu yüzden A'tam Bridget'e sert 'g' meselesi yüzünden 'Bree-shit' diyecektir, ancak Vordis veya Thrand için o sadece Bridget'tir. Buna ek olarak, 'kit' yerine 'bebek' veya 'çocuk' terimlerini kullanırlar çünkü kit sa-khui için kültürel bir kullanımdır. Merak ediyorsanız diye söylüyorum!

Ve madem klonlardan bahsediyoruz, Qura'aki (qwer-ah-akh-ee diye okunur) bebek Glory'den de bahsedeyim dedim. Onun fikri, internette okuduğum (neden evet, Buzzfeed'de çok fazla zaman geçiriyorum, neden soruyorsunuz?) evcil hayvanlarını klonlayan insanlarla ilgili bir makaleden kaynaklandı. Bunu biraz daha düşündüm ve çok güçlü, son derece teknolojik bir yıldızlararası toplumun bu konuda ne düşüneceğini ve bazılarının diğer yaşam formlarına karşı ne kadar duygusuz olduğunu düşündüm ve ultra zenginler için yetiştirilen son derece değerli, güzel oyuncaklardan oluşan bir ırkın tamamını hayal etmek zor değil. Eminim yazdıklarımın başka bir Qura'aki dışısının ortaya çıktığını göreceğiz, ama buz gezegeninde değil. Belki... belki daha fazla uzay korsanı ya da başka bir uzaylı postacı gelin (heyecandan titriyor). Beni yeni fikirlere başlatmayın, yoksa burada oluruz

Bütün gün!

Zaferden bahsetmek beni bu destansı uzunluktaki yazar mektubundaki SONRAKİ bölüme götürüyor. Neden bu kitap Willa'nınki kadar seksi değil? Zavallı Angie'ye bunu yapamazdım. Duvardan duvara destansı bir seks şöleni yaşaması için zamanlama tamamen yanlıştı. Önce çok hamileydi, sonra da yeni doğum yapmıştı, bu yüzden yeni bir anne olarak nasıl hissedeceğini göz önünde bulundurmaya çalıştım. Vordis'e karşı her türlü duyguya ve hisse sahip olabilir, ancak son zamanlarda yaşadığı her şey nedeniyle cinsel olarak harekete geçmekte daha yavaş olacaktır. Umarım daha tatlı bir kitabı beğenmişsinizdir. Gerçi bir sonraki tatlı olmayacak. Bazen bir kızın biraz müstehcen şeyler yazması gerekir ;)

Bağlantılardan bahsetmişken! Sahil kampı şu anda hareketli. Kafamda, khui, uyumlu eşin yakında olduğunu fark ettikleri anda insanları hızlı bir şekilde bağlama eğiliminde, bu yüzden yabancılar her buluştuğunda her zaman anında rezonans telaşı var. Tabii ki, bir yazar olarak, bu aptalca. GERÇEKTEN APTALCA. Çünkü şimdi kendimi öyle bir köşeye sıkıştırdım ki, kenarda henüz bahsetmediğim bir sürü aşk romanı var. Argh! Ben olmayın, millet!!! Bu boku iyice düşünün!

Şaka yapıyorum (yani çoğunlukla) çünkü kampta çok fazla şey olmasını seviyorum, ancak merakla beklenen eşleşmelere istediğim kadar çabuk geri dönemediğimde kendimi kötü hissediyorum. Şu anda hala M'tok'un kiminle rezonansa girdiğini görmeyi bekliyoruz. Hannah ve J'shel arasındaki anlaşmanın ne olduğunu ve ne yapıp ne yapmayacaklarını görmeyi bekliyoruz ve Bridget kancasını adadaki en güzel adam olan A'tam'a takmış durumda. Ve bir de zavallı, uzun süredir acı çeken Mari ve T'chai var, rezonans departmanında kapatıldılar ve bir daha asla geri dönmeyebilirler. Sırada kimin olduğuna henüz karar vermedim ama Hannah ve J'shel'e doğru eğiliyorum. Bununla birlikte - eğer daha erken görmek istediğiniz bir çift varsa ve onları sıranın önüne itmemi istiyorsanız, Facebook'ta konuşmaktan çekinmeyin! Memnun etmeyi hedefliyorum ve eğer yeterince jokeylik varsa, ikna olabilirim :)

Eğer hala bu yazarın notunu okuyorsanız, FIRE IN HIS VEINS bir sonraki kitap olacak. Liam ve Andrea'nın kitabı için Ocak ayını hedefliyorum ve post-apokaliptik Fort Shreveport'ta bir süre oynamak için heyecanlıyım. Ondan sonra, ya Marlene'in uzun zamandır beklenen kitabı (Bir süredir benimle konuşuyordu ve sonra sessizleşti! argh!) ya da başka bir Icehome olacak. Yukarıda söylediğim gibi, belirli bir şeyi görmek için ÖLÜYORSANIZ, bana bir satır bırakın. Ben her zaman

Facebook özel mesajlarını yanıtlamaya çalışıyorum, ancak zaman zaman yorumları kaçıyorum. Bazen çok fazla yorum geliyor ve ben de kayboluyorum!

Her zaman olduğu gibi, bu seriye ve tüm buz gezegeni romanlarıma olan desteğiniz ve sevginiz için *çok teşekkür ederim*. Sevdiğim bir dünyada bu kadar çok kitap yazmak ve bunların bu kadar hevesle karşılanması gerçek bir keyif. Sizler dünyanın en iyi hayranlarısınız ve umarım sizi asla hayal kırıklığına uğratmam. Ve eğer isterseniz, Amazon'da yorum yapmanızı çok isterim! Bir kitabın başarılı olmasına yardımcı oluyorlar ve geri bildirimlerinizi memnuniyetle karşılıyorum.

Çok sevgiler,

<3 Ruby

Not - Seslendirme birkaç ay içinde gelecek! Bana neden her zaman asıl yayının gerisinde kaldıkları soruluyor ve gerçek şu ki, ses şirketi kitabı sizinle aynı gün alıyor. Diğer seçeneğim kitabı birkaç ay bekletip seslendirmenin hazır olmasını beklemek (ikisini aynı anda yayınlamak) ama bir okuyucu olarak kitaba erken sahip olmayı tercih ederim. Umarım bu mantıklıdır! <3

ICEHOME ÇALIŞANLARI

Yeni Gelenler (Icehome Kabilesi)

Lauren/Lo - Plaj kampında yetişkin kadın. Bir zamanlar gözlükleri vardı. Sorun çözücü olmayı seviyor. K'thar'a benziyor, yeni hamile.

Marisol - Plaj kampında saklanmayı seven, korkmuş yetişkin kadın. Lo ile birlikte adada mahsur kalır. T'chai ile rezonansa girer. Hastalığı nedeniyle rezonansları şifacı tarafından 'kapatılır'.

Hannah - Vektal'ın kendini asistan ilan etmiş hali. Sahil kampındaki kadınlardan biri. Ada kabileleri geldiğinde J'shel'e yankılanır.

Angie - Plaj kampındaki yetişkin kadın. Uyandırıldığında gizemli bir bebeğe hamile. Glory'yi (klon bir dişi) doğurur. Vordis ile rezonansa girer.

Glory - Angie'ye yerleştirilmiş bir Qura'aki klon bebeği. Yeni doğmuş.

Willa - Güneyli bir twang ile yetişkin kadın. Lo'nun arkadaşı. Gren'in en ateşli savunucusu. Gren'e yakınlık duyuyor.

Gren - Çirkin, vahşi eski gladyatör erkek. Görür görmez saldırır. Willa'ya benziyor. Aayla'ya göre yumuşak ve tüylü.

Veronica - Gezegendeki en yeni şifacı. Geldiğinde Ashtar'la rezonansa girdi. Biraz sakar. Hasta başı davranışları üzerinde çalışması gerekiyor.

Ashtar - Flörtöz altın rengi eski gladyatör ve eski köle. Drakoni erkeği

Bir ejderha olarak "savaş formuna" dönüşür ve telepatik olarak iletişim kurma yeteneğine sahiptir. Veronica'da hemen yankı buluyor. Damızlık.

Vordis - Kırmızı "ikizlerden" biri, a'ani adı verilen bir ırkın eski gladyatörleri. Başka bir klon olan Thrand ile uzun süredir arkadaş/kardeş. Gerçekten sadık olan. Acı sos. Angie'ye yankılanıyor.

Thrand - Kırmızı "ikizlerden" biri, a'ani adı verilen bir ırkın eski gladyatörleri. Vordis ile uzun süredir arkadaş/kardeş. Nadine tarafından kafası karıştırılmış. Asabi, rekabetçi olan. Ketçap.

Tia - Plaj kampında bir genç. Sessah ile flört ediyor.

Nadine - Plaj kampındaki yetişkin dişilerden biri. Avlanmayı öğreniyor. Thrand tarafından gerçekten rahatsız ediliyor.

Callie - Plaj kampındaki yetişkin dişilerden biri.

Bridget - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Veronica'nın arkadaşı. A'tam ile takılıyor.

Steph - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri.

Kuzgun - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Adına rağmen sarışın. Hippi ebeveynler.

Penny - Sahil kampındaki yetişkin dişilerden biri. Avlanmayı öğreniyor.

Devi - Plaj kampındaki konuşkan yetişkin kadın. Eski bilim adamı. Saç çevirici.

Flordeliza - Sahil kampında yetişkin dişi.

Samantha - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Buz gezegeninde olmayı gerçekten çok seviyor ve bunu kimse anlayamıyor.

Eski Kabileden (Croatoan)

Raahosh - Croatoan kabilesinin avcısı. Boynuzları berbat. Liz ile çiftleşti ve 3 kızı var, Raashel, Aayla ve şimdi de Ahsoka. Genelde etrafta olmak hoş değil (eşi hariç).

Liz - Raahosh'un huysuz insan eşi. Raashel, Aayla ve

Yeni doğmuş Ahsoka. Star Wars ineği. Tuzlu.

Raashel - Liz ve Raahosh'un en büyük kızı. Biraz ispiyoncu.

Aayla - Liz ve Raahosh'un ortanca çocuğu. Gren tarafından büyülenmiş.

Ahsoka - Liz ve Raahosh'un yeni doğan kızı.

Salukh - Croatoan kabilesinin avcısı. Eşi Tiffany.

Hassen - Croatoan kabilesinin avcısı. Eşi Maddie.

Pashov - Croatoan kabilesinin tek boynuzlu avcısı. Eşi Stacy. Kafasına çok fazla darbe almak gibi talihsiz bir huyu var.

Cashol - Croatoan kabilesinin avcısı. Eşi Megan.

Sessah - Croatoan'dan bekar, sırık gibi, genç sa-khui. Şu anda Icehome'daki tüm bekar kadınların gözlerini kamaştırıyor.

Rukh - Croatoan kabilesinin avcısı ve eski yayıncı. Eşi Harlow. Raahosh'un kardeşi, Rukhar'ın ve şimdi de Daya'nın babası.

Harlow - Rukh'un eşi, Rukhar ve yeni doğan Daya'nın annesi. Mardok'a parçalanmış gemilerden çalınan/yağmalanan teknoloji konusunda yardımcı olur.

Rukhar - Harlow ve Rukh'un küçük oğlu.

Daya - Harlow ve Rukh'un yeni doğan kızı.

Farli - Az sayıdaki sa-khui dişisinden biri. Mardok ile çiftleşti ve Chompy adında evcil bir dvisti var. Hamile.

Mardok - Eski asker kim var seçilmiş içinkalır üzerinde ve buz Gezegen. Teknoloji gurusu. Farli ile çiftleşti.

Taushen - Avcı ve Brooke'un eşi. Icehome kampına yeni geldi.

Brooke - yakın zamanda Taushen ile çiftleşti. Dünya'daki kuaför, Icehome kampına yeni geldi. Beş dakikadan fazla hareketsiz oturan herkesi öreri. Hamile.

Vektal - Croatoan kabilesinin reisi. Georgie (insan) ile çiftleşti ve iki kız babası. Yakın zamanda evine döndü.

Ada Klanları

Güçlü Kol Klanı

K'thar - Hunter, Güçlü Kol'un fiili lideri, Lauren/Lo'ya benziyor.

J'shel - Güçlü Kol'un genç avcısı, Hannah'ya **benziyor**. Çok neşeli. Uzun örgülü.

N'dek - Güçlü Kol Avcısı, yakın zamanda bir kaari saldırısında bir bacağını kaybetti. Biraz depresif ve ateşin etrafında çok oturuyor.

I'chai - merhum kadın, Z'hren'in annesi

Z'hren - Güçlü Kol'un yetim çocuğu, şimdi Gail ve Vaza'nın çocuğu

Şişman Bir/Kki - klanın gece kuşu evcil hayvanı

Gail - Z'hren'in evlatlık ebeveyni, yaşlı insan dişi, bir zamanlar Croatoan'lı.

Vaza - Z'hren'in evlat edinilmiş ebeveyni, yaşlı sa-khui erkeği, bir zamanlar Croatoan'lı

Uzun Boynuz Klanı

R'jaal - Uzun Boynuz'un Klan Lideri

T'chai - Uzun Boynuz'un Avcısı, Marisol'a yankılanır. Adada skyclaw tarafından saldırıya uğrar ve neredeyse öldürülür. Yaraları enfekte olur ve neredeyse ölür, bu yüzden şifacı rezonansını durdurur.

M'tok - Uzun Boynuz Avcısı, isimsiz bir kadına sesleniyor. Kim olabilir ki? Neden hala sevişmediler? Ruby neden bu kadar alaycı?

S'bren - Avcı, M'tok'un kardeşi

Gölgeli Kedi Klanı I'rec -

Klan lideri

O'jek - Avcı

A'tam - Avcı, adanın en yakışıklısı olduğu söylenir. Şu anda

Bridget ile.

U'dron - Avcı

ICEHOME SERİSİ

LAUREN'IN BARBARI



Buzlu bir gezegende yemyeşil, tropik bir ada hiç mantıklı gelmiyor. Uyandıktan ve kendimi uzaylıların yaşadığı garip bir dünyada bulduktan sonra artık pek bir şey mantıklı gelmiyor. Burada, görmek için artık gözlüklerime ihtiyacım yok... ki bu iyi bir şey, çünkü K'thar adında seksi, dört kollu bir uzaylıya bakmakla çok meşgulüm...



VERONICA'NIN EJDERHASI



Yirmi yeni gelen soğuk dünyaya bırakıldığında herkes rezonansın gerçekleşmesini bekler... ve hiç kimse muhteşem, altın tanrı isimli

Yine de Ashtar benim gibi birine hitap ediyor. O vahŖi. Cilveli. Gcl.
İğrenç derecede yakıŖıklı. Ben... bunların hiçbiri değilim.
Ama Rezonans birlikte harika olacağımızı dŖnyor. Ashtar da öyle
dŖnyor.



WILLA'NIN CANAVARI



Canavar. Yaratık. Canavar.
Tehlikeli.
Gren hakkında bunların hepsi söylendi.
Willa *onun* bir canavar olmasını umursamıyor, yeter ki *onun canavarı olsun*.



GAIL'İN AİLESİ



Gail Vaza'dan, yeni dünyasından ve buz gezegenindeki hayatından
memnundur. Ama bir kez daha anne olma Ŗansı ortaya çıktığında... dünyasını
bir kez daha deėiŖtirecek mi?
(Bir roman)

RUBY DIXON'IN DİĞER KİTAPLARI

ATEŞ KANI EJDERHALAR

Kanındaki Ateş

Öpücüğündeki

A t e ş

Kucağındaki Ateş

Öfkesindeki Ateş

Ruhundaki A t e ş

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI

Buz Gezegeni Barbarlar

Barbar Uzaylı Barbar

Aşık Barbar Maden

Buz Gezegeni Tatili (roman)

Barbarın Ödülü Barbarın Eşi

Barbarın Bebeğine Sahip Olmak (kısa öykü)

Buzdan Bebekler (kısa öykü)

Barbarın Dokunuşu Sakinlik

(kısa öykü) Barbarın

Evcilleştirilmesi Artçı

Sarsıntılar (kısa öykü)

Barbarın Kalbi Barbarın

Umudu Barbarın Seçimi

Barbarın Kefareti Barbarın

Hanımı Barbarın Kurtarışı

Barbarın Alaycılığı

Noel'den Önce Barbar (roman) Barbarın

Sevgilisi

CORSAIRS

KORSANIN TUTSAĞI

KORSANIN YATAĞINDA

KORSAN TARAFINDAN

KANDIRILDI KORSANI

ALDATTI

YALNIZ BAŞINA

HAPİSHANE

G E Z E G E N İ BARBAR

UZAYLININ POSTA SİPARİŞİ

GELİNİ SONBAHARDA GÜZELLİK

KRALIN EVDE KALMIŞ GELİNİ

UZAYLI SUIKASTÇININ UYGUN KARISI

BEDLAM KASAPLARI

Bedlam Butchers, Cilt 1-3: Off Limits, Packing Double, Double Trouble Bedlam Butchers, Cilt 4-6: Double Down, Double or Nothing, Slow Ride Double Dare You

AYI ISIRIKLARI

VARDİYA: Beş Eksiksiz Roman

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Buz Gezegeni Barbarları, Ateş Kanı Ejderhaları ya da Ruby Dixon'ın diğer kitapları hakkında daha fazla bilgi almak için beni [Facebook](#)'ta 'beğen' ya da [yeni çıkan bültenime abone](#) ol.

Facebook'ta [barbarlar hakkında](#) konuşmak isterseniz, buz gezegenindeki her şeyi tartışmayı seven [Blue Barbarian Babes](#) adlı bir hayran grubu da var! Onlara göz atarsanız çok sevinirim.

Okuduğunuz için teşekkürler!

<3 Ruby

